Roman

ASAL SAYILARIN YALNIZLIĞI

2008 Premio Strega Ödülü, İtalya

Paolo Giordano

Çeviren: Eren Yücesan Cendey

DK DOĞAN KİTAP

ASAL SAYILARIN YALNIZLIĞI

Yazan: Paolo Giordano

İtalyanca aslından çeviren: Eren Yücesan Cendey

Orijinal adı: La solitudine dei numeri primi

Dijital Yayın Tarihi: Mayıs 2013 / ISBN 978-605-09-1465-8

Kapak tasarımı: Geray Gencer

Kapak fotoğrafı: Mirjan van der Meer

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / **Faks** (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr/ editor@dogankitap.com.tr/ satis@dogankitap.com.tr

Asal Sayıların Yalnızlığı

Paolo Giordano

Çeviren: Eren Yücesan Cendey

Eleonora'ya:

Sessizce söz vermiştim sana.

Yaşlı teyzenin son derece süslü giysisi, arkasını bağlamam için rica eden Sylvie'nin narin bedenine kusursuz oturdu. "Dümdüz kolları var, ne gülünç!" dedi.

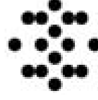
Gérard de Nerval, *Sylvie*, 1853

Teşekkürler

Raffaella Lops olmasaydı bu kitap olmazdı.

Dağınık düzende, Antonio Franchini, Joy Terekiev, Mario Desiati, Giulia Ichino, Laura Cerutti, Cecilia Giordano, anne ve babam, Giorgia Mila, Roberto Castello, Emiliano Amato, Pietro Grossi ve Nella Re Rebaudengo; size teşekkür ediyorum.

Her biri neden olduğunu biliyor.

Kar Meleği
(1983)

1

Alice Della Rocca kayak okulundan nefret ediyordu. Saatin, Noel tatilinde bile sabahın yedi buçuğunda çalan alarmından ve kahvaltı sofrasında gözlerini ona dikerek masanın altındaki bacaklarını, haydi çabuk ol dercesine sallayan babasından nefret ediyordu. Bacaklarını kaşındıran yünlü uzun külottan, parmaklarının hareketini engelleyen tek parmaklı eldivenlerden, yanaklarına batan ve demiriyle çene kemiğini acıtan kasktan, bir goril gibi yürümesine yol açan, daima daracık olan koca ayakkabılardan nefret ediyordu.

"Haydi, sütünü içiyor musun, içmiyor musun?" diye çıkıştı babası yeniden.

Alice, önce dilini, sonra boğazını, sonra da midesini yakan kaynar sütten üç parmak yudumladı.

"Tamam. Bugün kim olduğunu göstereceksin onlara" dedi kızına.

Ben kimim peki, diye düşündü o da.

Babası, üzerinde minik bayrakçıkların ve fosforlu harflerle yazılmış sponsor adlarının bulunduğu yeşil tulumunun içinde mumyaya dönen kızını kapının önüne çıkardı. Bu saatte hava on derecenin altındaydı, güneş ise her şeyi örten sisten biraz daha koyu gri olan bir daireydi. Alice, omzuna yüklediği kayaklarla kara gömülürken sütün midesinde dönüp durduğunu hissediyordu; gün gelip de önemli bir kişi olana kadar kayaklarını kendi taşımak zorundaydı.

"Ucunu öne çevir, yoksa birini öldüreceksin" dedi babası.

Kayak Kulübü sezon sonunda üzerinde kabartmalı yıldızcıklar olan bir broş hediye ediyordu. Dört yaşından başlayarak, teleskinin sopasını kendin yakalayabildiğin ve oturma çubuğunu bacaklarının arasına geçirebildiğin dokuz yaşına kadar, her yıl bir broş kazanıyordun. Önce üç gümüş, sonra da üç altın yıldızcık. Her yıl kazandığın iğne daha başarılı olduğun, Alice'nin ödünü kopartan işkence misali yarışmalara daha yakınlaştığın anlamına geliyordu.

Tesisin açılma saati olan sekiz buçukta telesiyejin önünde buluşulacaktı. Alice'nin arkadaşları çoktan gelmişler, minik askerler gibi bedenlerini sımsıkı saran üniformaları içinde, uyku ve soğuktan uyuşmuş olarak bir çember oluşturmuşlardı. Batonlarının ucunu kara saplıyor, koltuk altlarıyla üzerlerine dayanıyorlardı. İki yandan sarkan kollarıyla yan yana dizilmiş korkulukları andırıyorlardı. Kimsenin canı konuşmak istemiyordu; tıpkı Alice gibi.

Babası onu kara gömmek istercesine kaskına iki kez sertçe vurdu.

"Hepsini ek. Ve unutma: ağırlığını öne vereceksin, tamam mı? A-ğır-lık ön-de" dedi.

Ağırlık önde, diye yanıtladı Alice'nin zihnindeki yankı.

Soğuk havayı avuçlarcasına birbirine yapıştırdığı ellerine üfleyerek uzaklaşan babası az sonra sıcacık evinde gazetesini okuyor olacaktı. İki adım attıktan sonra sis onu yuttu.

Alice kayaklarını sertçe yere attı, babası bunu görse onu herkesin önünde azarlardı. Ayakkabılarını sıkıştırmadan önce yapışan karları dökmek için batonunun ucuyla şöyle bir vurdu.

Şimdiden altına kaçırmaya başlamıştı. Sanki karnına saplanmış bir iğne gibi idrar torbasının baskısını hissediyordu. Bugün de idare edemeyecekti, bundan emindi.

Her sabah aynı şey oluyordu. Kahvaltıdan sonra tuvalete kapanıyor, bütün çişini çıkarmak için ıkınıp duruyordu. Tuvaletin üzerinde karın kaslarını öylesine zorluyordu ki, sonunda başına keskin bir ağrı saplanıyor, sıkılmış

üzümün kabuğundan çıkması gibi gözleri âdeta yuvasından fırlıyordu. Babası sesleri işitmesin diye musluğu sonuna kadar açıyordu. Yumruklarını sıkarak ıkınıyor, son damlayı da yapmak için uğraşıyordu.

Babası banyo kapısına vurup, "Bugün de mi geç kalacağız küçükhanım?.." diye bağırana kadar bekliyordu.

Gene de bir işe yaramıyordu. İlk telesiyejin sonuna geldiklerinde çişini külotuna kaçırıyordu; bunun üzerine kayaklarını atarak karların üzerine çömeliyor, ayakkabılarını sıkıştırırmış gibi yapıp olduğu gibi bırakıyordu. Sımsıkı kapattığı bacaklarının üzerine kar yığıyor, çişini üzerine yapıyordu. Tulumun, uzun külotun içinde işini görürken bütün arkadaşları ona bakıyordu ve öğretmenleri Eric her zamanki gibi "Alice'yi bekleyelim" diyordu.

Her seferinde, üşümüş bacakları arasından akan bu sıcaklığın ona bir rahatlık verdiğini düşünüyordu.

Bir rahatlama olabilirdi. Herkes durup bana bakmasa, diye düşünüyordu Alice.

Eninde sonunda fark edecekler.

Eninde sonunda karın üzerinde sarı bir leke bırakacağım.

Hepsi benimle alay edecekler, diye düşünüyordu.

Velilerden biri Eric'e yaklaştı ve tepeye çıkmak için fazla sisli bir gün olup olmadığını sordu. Alice umutla kulak kabarttı ama kusursuz gülümsemesi Eric'in yüzüne yayılıverdi.

"Yalnızca burası sisli" dedi. "Tepede taşları çatlatan bir güneş var. Haydi toparlanın, herkes yukarı!"

Telesiyeje bindiklerinde Alice babasının meslektaşlarından birinin kızı olan Giuliana'yla birlikte oturdu. Yol boyunca tek söz etmediler. Birbirlerinden ne hoşlanıyor, ne hoşlanmıyorlardı. O anda orada olmak istememenin dışında ortak hiçbir noktaları yoktu.

Kendi soluklarıyla ısınabilmek için çenelerini ceketlerinin yakası içine sokan Alice ve Giuliana'nın üzerine asılı oldukları çelik telin metalik kayma sesine Fraiteve Tepesi'ni silip süpüren rüzgârın sesi eşlik ediyordu.

Bu sadece soğuktan oluyor, çişini kaçırmıyorsun, diye yineliyordu Alice içinden.

Ama tepeye yaklaştıkça karnındaki koca iğne etine iyice batıyordu. Hatta daha beter bir acıydı bu. Belki de bir daha altına kaçırıyordu.

Yok yok, bu sadece soğuk, daha gelmez çişin. Daha şimdi yaptın ya.

Ekşi bir süt tadı boğazından yukarı doğru fışkırıverdi. Alice iğrenerek yuttu bunu. Evet kaçırıyordu, berbat bir şekilde kaçırıyordu gene.

Kulübeye varana kadar iki telesiyej daha vardı. O kadar çok tutamam, diye düşündü.

Giuliana emniyet çubuğunu kaldırdı ve iki kız inmek için popolarını biraz öne kaydırdılar.

Kayaklar yere değdiğinde Alice inebilmek için, oturduğu yeri eliyle geriye itti.

Değil güneşten taşların çatlaması, iki metre ötesi bile görünmüyordu sisten. Her şey beyaz, yalnızca beyazdı; aşağısı, yukarısı, sağı solu bembeyaz. Sanki bir çarşafa sarınmak gibiydi. Karanlığın tam zıddıydı ama Alice'yi aynı şekilde korkutuyordu.

Rahatlayabileceği bir kar tepeciği bulabilmek için pistin kenarından kaydı. Bağırsakları, çalıştırılmış bir bulaşık makinesi gibi guruldıyordu. Geri döndü. Giuliana'yı göremez olmuştu; aynı şekilde, Giuliana da onu göremiyordu. Kayaklarının ucunu balık sırtı gibi açık tutarak yamacı birkaç metre tırmandı; ona kayak yapmayı öğretmeyi kafasına taktığında babası onu böyle yapmaya zorlardı. Günde otuz kırk kez, çocuklara ayrılmış pistte iner çıkardı. Yan yan tırmanır, kar sapanı yaparak inerdi; babası bu kadarcık pist için bilet almayı savurganlık sayar, kızının böyle yaparak bacaklarını da güçlendirdiğini söylerdi.

Alice kayaklarını çıkardı ve birkaç adım daha attı. Ayakkabılarıyla neredeyse dizine kadar kara gömüldü.

Nihayet oturabilmişti. Soluğunu tutmaktan vazgeçti ve kaslarını gevşetti. Bütün bedenini dolaşan bir elektrik çarpması gidip ayak uçlarına yerleşti.

Süt yüzünden olmuştu, kesinlikle süt yüzünden. Karın iki metre üzerinde duran poposu buz kesmişti. En azından anımsayabildiğinden bu yana, bu hiç başına gelmemişti. Hiç, bir kez bile.

Altına yaptı. Hayır, çişini değil. Yalnızca çişini değil. Alice bir ocak sabahının dokuzunda kakasını da altına yaptı. Külotuna yaptı ve bunun farkına bile varmadı. En azından kar yumağının bir noktasından ona seslenen Eric'in sesini duyana kadar fark etmedi.

Hemen ayağa kalktı ve o anda pantolonunun ağında bir ağırlık hissetti. İçgüdüsel bir biçimde poposuna dokundu ama eldiveni yüzünden hiçbir şey hissetmiyordu. Zaten hissetmesine gerek yoktu, başına geleni anlamıştı.

Şimdi ne yapacağım, diye düşündü.

Eric yeniden seslendi. Alice yanıt vermedi. Tepede kaldığı sürece, sis onu gizlerdi. Tulumunun pantolonunu indirip karla güzelce temizleyebilirdi ya da inip Eric'in kulağına başına geleni söyleyebilirdi. Köye dönmesi gerektiğini, dizinin acıdığını da söyleyebilirdi. Ya da umursamayıp, en arkada kalmaya dikkat ederek bu haliyle kayabilirdi.

Hiçbirini yapmayarak sisin koruması altında tek bir kasını bile oynatmamaya özen göstererek öylece durdu.

Eric üçüncü kez, daha yüksek sesle çağırdı onu.

Oğlanlardan biri onun yerine yanıt vererek "O sersem çoktan teleskiye gitmiştir" dedi.

Alice'nin kulağına bir uğultu geldi. Kimisi "Haydi gidelim", kimisi de "Durmaktan üşüdüm" diyordu. Belki de birkaç metre alt tarafında

olmalıydılar; belki de hâlâ telesiyejden indikleri yerdeydiler. Ama dağda sesler tepelere çarparak ya da kara gömülerek insanı yanıltırdı.

"Bıktım bu kızdan... Gidip bakalım" dedi Eric.

Alice poposundan aşağı doğru kayan ıslak bulamaç yüzünden doğan kusma isteğini ona kadar sayarak durdurmaya çalıştı. Ona geldiğinde yeniden başladı ve sonra yirmiye kadar saydı. Artık hiçbir ses duyulmaz olmuştu.

Kayaklarını aldı ve piste kadar kolunda taşıdı. En dik çizgide düşey pozisyon alabilmek için nasıl durması gerektiğini anlamaya kafa yordu. Bu kadar yoğun bir sisin içinde insan ne tarafa döndüğünü bile anlayamıyordu.

Ayakkabılarını bağladı, klipsleri iyice sıktı. Buğulandığı için gözlüklerinin içine tükürdü.

Vadiyi tek başına inebilirdi. Eric'in onu Fraiteve Tepesi'nde arıyor olması umurunda değildi. Boka batmış uzun donun içinde gereğinden bir dakika daha fazla kalmak istemiyordu. Yolu düşündü. Tek başına hiç inmemişti ama ne olacaktı ki, teleskiyle çıktıkları bu pisti arkadaşlarıyla on kez inmişti.

Bacaklarını iyice açtı, hem temkinli davranmak istiyordu hem de böyle yapınca altındaki ıslak yumuşaklığı daha az hissediyordu. Tam bir önceki gün Eric ona, dönüşte kar sapanı yaptığını görürse bir dahaki sefere bileklerini birbirine bağlayacağını söylemişti.

Eric onu sevmiyordu, bundan emindi. Öğretmeni onun ödleğin teki olduğunu düşünüyordu. Aslına bakılacak olursa, öyleydi de. Eric, babasından da hoşlanmıyordu, çünkü her gün, dersin sonunda hocayı da bin bir soruyla sıkboğaz ediyordu. Nasıl gidiyor bizim Alice, öğreniyor muyuz, şampiyon oluyor muyuz, yarışlar ne zaman başlıyor, şu nasıl, bu nasıl?.. Eric gözlerini babasının arkasındaki bir noktaya dikiyor ve evet, hayır ya da uzun e'lerle yanıtlıyordu. Şimdi Alice buğulanmış gözlüğünün ardından tekdüze sahnenin akıp gittiğini görüyordu; son derece ağır ağır iniyordu, çünkü kayaklarının ucundan ötesini seçemiyordu. Ancak bol karlı bir yere girdiğinde yön değiştirmesi gerektiğini anlıyordu.

Kendini daha az yalnız hissetmek için bir şarkı mırıldanmaya başladı. Arada sırada sümüğünü kurulamak için eldiveniyle burnunun altını siliyordu.

Ağırlığını yamaca doğru ver, batonunu düz tut ve dön. Ayakkabılarına dayan. Şimdi ağırlığını öne ver, tamam mı? A-ğır-lı-ğı-nı ö-ne ver diyordu hem babası hem Eric.

Babası vahşi bir hayvan gibi öfkelenecekti. Bir yalan uydurmak zorundaydı. Boşluğu ya da çelişkisi olmayan bir masal anlatmalıydı. Gerçekte yaşadığı şeyi söylemeyi aklından bile geçirmiyordu. Sis, evet kabahat sisindi. Dev pistte ötekilerin peşinden giderken skipass'ı ceketinden kopmuştu. Hayır, bu olmazdı, çünkü skipass kesinlikle kopmazdı. Onu düşürmek için gerçekten aptal olmak gerekirdi. Atkı desek? Atkısı uçmuştu ve o da almak için biraz geri kalmıştı; arkadaşları da onu beklememişlerdi. Yüz kez seslenmişti ama hepsi birden sisin içinde yok olmuşlar, o da arkadaşlarını bulabilmek için aşağı inmişti.

Peki neden gene yukarı çıkmadın, diye sorardı babası.

Tabii ya, neden? İyice düşününce, skipass'ını kaybetmenin daha iyi bir yalan olacağına karar verdi. Yukarı çıkamamıştı, çünkü kartı olmadığı için telesiyejin başındaki adam izin vermemişti.

Alice uydurduğu masalı beğenerek gülümsedi. İçine sinmişti. Hem kendini artık o kadar pisliğe bulaşmış da hissetmiyordu. O şey kaymaz olmuştu.

Belki de donmuştur diye düşündü.

Günün geri kalanını televizyon karşısında geçirecekti. Duş yapacak, temiz giysiler giyecek, tüylü terliklerini geçirecekti ayaklarına. Bütün gün sıcacık oturacaktı ama gözlerini "Pist kapalı" yazan turuncu şeridi görebilecek kadar yerden kaldırabilseydi olacaktı bu. Babası ona her zaman, nereye gittiğine dikkat et derdi. Keşke bol karlı yerde kayarken ağırlığın öne verilmemesi gerektiğini hatırlasaydı; Eric birkaç gün önce kayak ayakkabılarının bağlarını daha iyi ayarlasaydı; babası, Alice yirmi sekiz kilodur demekte ayak direseydi bu kadar sıkı olmaz mıydı acaba?

Aslında çok fazla yüksek bir atlayış yapmamıştı. Midesinde boşluk, ayaklarının altında hiçlik hissedecek kadar, birkaç metrelik bir atlayıştı. Ne var ki hemen sonrasında Alice kendini yüzükoyun yerde buldu; kayaklar dimdik havaya dikildi, kavalkemiği de aynı şekilde.

Aslında acı hissetmedi. Daha doğrusu hiçbir şey hissetmedi. Sadece atkısından, kaskından içeri dolan ve tenini yakan karı hissediyordu.

İlk önce kollarını oynattı. Daha küçükken, uyandığında kar yağmışsa eğer babası onu tulumunun içine sokar ve hemen aşağı indirirdi. Bahçenin ortasına kadar yürürler, sonra el ele tutuşur ve birlikte bir iki üç diye saydıktan sonra kendilerini gerisin geri yere atarlardı. Babası ona "Şimdi melek ol" deyince kollarını aşağı yukarı hareket ettirir, tekrar kalktığında beyaz örtüye bırakmış olduğu ize bakar ve bunun gerçekten kanatları açık bir meleğe benzediğini düşünürdü.

Alice karda melek şekli yaptı, öylesine, kendi kendine hâlâ canlı olduğunu kanıtlamak için yaptı bunu. Başını bir yandan ötekine çevirmeyi ve soluk alıp vermeyi başardı; aslında içine çektiği havanın gereken yere gitmediğini hisseder gibiydi. Bacaklarının nasıl döndüğünü anlamamışa benziyordu. En tuhafı, kendini sanki artık bacakları yokmuş gibi hissetmesiydi.

Kalkmayı denedi ama başaramadı.

Sis olmasaydı, belki yukarıdan birileri onu görebilirdi. Baharda küçük bir derenin oluşacağı; ilk sıcaklarla dağçileklerinin ermeye başlayacağı, iyice olgunlaştığında karamela kadar tatlı olan bu yemişleri sepet sepet toplayabileceği noktada, yere yapışmış yeşilimsi bir leke oluşturuyordu.

Alice imdat diye bağırdı ama sis cılız sesini yuttu. Yeniden ayağa kalkmayı, en azından yan dönmeyi denedi fakat beceremedi.

Babası donarak ölenlerin son nefesini vermeden hemen önce müthiş bir sıcaklık hissettiklerini, dayanamayarak soyunduklarını, bu nedenle donarak ölenlerin genellikle üzerlerinde sadece külot bulunduğunu anlatmıştı. İşin kötüsü şimdi onun külotu pislenmişti.

Parmaklarında da duyu kaybı olmaya başladı. Eldiveninin tekini çıkardı, içine üfledi, sonra ısınması için elini yumruk yapıp tekrar giydi. Öteki eline de aynı şeyi yaptı. Bu gülünç hareketi iki üç kez yineledi.

Babası hep bedenin uç noktalarının insana ihanet ettiğini söylerdi. El ve ayak parmakları, burun, kulaklar. Kalp, kanı kendi kullanabilmek için elinden geleni yapar, geri kalanın donmasını umursamazdı.

Alice parmaklarının, sonra yavaş yavaş kollarının ve bacaklarının morardığını geçirdi aklından. Kalbinin gittikçe daha kuvvetli bir şekilde kan pompaladığını, kalan bütün sıcaklığı kendine saklamaya çalıştığını düşündü. Öyle kaskatı kesilecekti ki, oradan geçen bir kurt üzerine bassa kolunu kırabilecekti.

Beni ararlar.

Acaba gerçekten kurtlar var mıdır?

Parmaklarımı artık hissetmiyorum.

Keşke sütü içmeseydim.

Ağırlık öne, diye düşündü.

Hayır, kurtlar kış uykusuna yatarlar.

Eric öfkelenmiş olmalı.

O yarışlara katılmak istemiyorum.

Saçmalama, kurtların kış uykusuna yatmadıklarını bal gibi biliyorsun.

Düşünceleri giderek daha tutarsız ve genel oluyordu. Güneş, hiçbir şeyin farkında değilmiş numarası yaparak Chaberton Tepesi'nin arkasına yavaşça gömüldü. Tepelerin gölgesi Alice'nin üzerinde uzadı ve sis simsiyah oldu.

Arkhimedes ilkesi

(1984)

2

İkizler henüz küçükken ve Michela yürüteciyle merdivenlerden atlamak ya da acil servise gidip özel penslerle çıkartılması gereken bir bezelye tanesini burnuna sokmak gibi yaramazlıklar yapınca babalarının aklına hep, ikizlerin ışığı ilk göreni olan Mattia gelirdi: annelerinin rahminin iki bebeğe dar geldiğini söylerdi.

"Kim bilir annenizin karnında neler karıştırdınız?" derdi. "Bana öyle geliyor ki kız kardeşini tekmelediğin için ona ciddi biçimde zarar verdin."

Sonra da gülecek bir şey olmamasına karşın gülerdi. Michela'yı havaya kaldırır ve sakallarını kızın yumuşacık yanakları arasına gömerdi.

Mattia aşağıdan bakardı. O da gülerdi ve babasının anlamadığı bu sözlerinin bir geçişmeyle içine sızmasını beklerdi. Bu sözlerin uzun süre beklemiş şarap şişelerinde olduğu gibi midesinin dibinde birikmesini, yoğun ve yapışkan bir tabaka oluşturmasını ümit ederdi.

Babasının gülüşü Michela yirmi yedi aylıkken hâlâ tek bir söz etmeyince gergin bir gülümsemeye dönüştü. Kız, ne mama, ne kaka, ne baba diyebiliyordu. Anlamsız çığlıkları öylesine ıssız ve yalnız bir yerlerden çıkıyordu ki baba her seferinde ürperiyordu.

Beş buçuk yaşına geldiğinde, konuşma kusurlarıyla ilgilenen ve kalın camlı gözlükleri olan uzman, Michela'nın önüne suntadan yapılmış bir paralelyüz koydu; bunun üzerinde yıldız, daire, kare ve üçgen biçiminde delikler, bir kenarda da bu deliklere uyacak aynı biçimde minik şekiller vardı.

Michela buna şaşkınlıkla bakıyordu.

"Yıldız nereye girecek Michela?" diye sordu uzman.

Michela gözlerini oyuncağa indirdi ama hiçbir şeye dokunmadı. Doktor hanım yıldızı eline verdi.

"Bu nereye girecek Michela?" diye sordu.

Michela her yere ve hiçbir yere bakıyordu. Yıldızın beş köşesinden birini ağzına soktu ve ısırdı. Uzman hanım Michela'nın elini ağzından çekti ve soruyu üçüncü kez yineledi.

"Michela, doktor hanımın söylediğini yap, Tanrı aşkına!" diye gürledi babası; adam ona oturmasını söyledikleri yerde kalmayı başaramıyordu bir türlü.

Doktor hanım onu sakinleştirmeye çalışarak "Bay Balossino, rica ederim" dedi. "Çocuklara zaman tanımak gerekir."

Michela kendine tanınan süreyi kullandı. Tam bir dakika. Sonra belki neşeden, belki umutsuzluktan yürek paralayan bir çığlık attı ve kendinden emin biçimde yıldızı karenin deliğine sıkıştırdı.

Mattia ikizinde bir tuhaflık olduğunu belki kendi başına anlamamıştır diye düşünen sınıf arkadaşları bu durumu ona fark ettirmek istediler; örneğin birinci sınıftayken öğretmen ona Michela'yla aynı sıraya oturmasını söylediğinde Simona Volterra kollarını kavuşturarak isyan etmiş ve "Ben onun yanına oturmak istemiyorum" demişti.

Mattia önce Simona ile öğretmenin bir süre tartışmalarına ses çıkarmamış, sonra da "Öğretmenim, Michela'nın yanına ben otururum" demişti. Herkes bunu duyunca rahatlamış gibiydi: *o*, Simona, öğretmen. Mattia dışında herkes.

İkizler ilk sırada oturuyorlardı. Michela bütün gün boyama kitabını boyuyor; özen göstererek çizgilerin dışına taşıyor, kesinlikle uygun olmayan renkler kullanıyordu. Çocukların tenini maviye, gökyüzünü

kırmızıya, ağaçların hepsini sarıya boyuyordu. Kalemi et dövme tahtası gibi tutuyor, kâğıdı yırtana kadar bastırıyordu.

Yanında oturan Mattia ise okuma ve yazma öğreniyordu. Aritmetiğin dört işlemini öğreniyordu ve eldeli bölme yapmayı sınıfta ilk öğrenen o oldu. Onun kafası kusursuz bir makine gibi çalışırken kız kardeşininkinin böylesine kusurlu olmasına akıl sır ermiyordu.

Michela arada sırada iskemlesinde çırpınmaya, kollarını tuzağa düşmüş bir pervane gibi sallamaya başlıyordu. Gözleri kopkoyu oluyor, öğretmen ondan daha derin bir korkuyla çocuğa bakıyor, bu geri zekâlı kızın eninde sonunda gerçekten uçup gideceği konusunda belli belirsiz bir umuda kapılıyordu. Arka sıradaki çocuklardan bazıları kıkırdıyor, bazıları "Şişşşt!" diyordu.

İşte o zaman Mattia sandalyesini iterek ayağa kalkıyor, kardeşinin yere düşmesini engellemek için arkasına geçiyordu; küçük kız başını sağdan sola çeviriyor, kollarını öyle hızla sallıyordu ki, ikizi bile bu kolların kopacağından korkuyordu.

Mattia ellerini tutuyor, kollarını tatlı tatlı göğsünde kavuşturuyordu.

"İşte şimdi artık kanatların yok!" diye fısıldıyordu kulağına.

Michela birkaç dakika daha titremeyi sürdürüyordu. Var olmayan bir şeye birkaç dakika daha gözlerini kilitliyor ama sonra hiçbir şey olmamış gibi resim defterine işkence yapmaya devam ediyordu. Mattia yeniden yerine oturuyor, kulakları kıpkırmızı kesilmiş halde başını öne eğiyor, öğretmen de derse devam ediyordu.

İlkokul üçte, ikizler henüz hiçbir sınıf arkadaşlarının doğum gününe davet edilmemişlerdi. Anneleri bunu fark etmiş ve duruma bir çözüm oluşturmak için ikizlerin doğum gününde bir parti vermeye karar vermişti. Bay Balossino sofrada bu öneriye hemen karşı çıkmış ve "Yalvarırım Adele, durum zaten yeterince içler acısı" demişti. Mattia rahatlayarak derin bir nefes almış, Michela onuncu kez çatalını düşürmüştü. Bu konudan bir daha söz etmediler.

Sonra ocak ayında bir sabah kızıl saçlı, kalın dudaklı Riccardo Pelotti, Mattia'nın sırasına yanaştı.

Gözlerini karatahtaya dikerek, bir solukta "Baksana, annem senin de doğum günü partime gelebileceğini söyledi" dedi.

Tahta sıranın yüzeyini eliyle çarşaf gibi düzelten Michela'yı da göstererek "O da gelebilir" diye ekledi.

Mattia'nın yüzü heyecandan karıncalanmaya başladı. "Teşekkür ederim" diye yanıtladı ama üzerinden bir yük kalkmış olan Riccardo çoktan uzaklaşmıştı bile.

İkizlerin annesi müthiş sevindi ve çocukları baştan ayağa yepyeni giydirmek için Benetton'a götürdü. Üç oyuncak mağazası dolaştılar ama Adele bir türlü aklına yatan bir armağan bulamadı.

Bin beş yüz parçalık bir yapboz kutusunu havaya kaldırarak "Riccardo'nun ilgi alanı nedir? Bu hoşuna gider mi?" diye sordu Mattia'ya.

"Ben ne bileyim?" dedi çocuk.

"Eh, ne de olsa senin arkadaşın. Ne gibi oyunlardan hoşlandığını bilirsin."

Mattia Riccardo'nun onun arkadaşı olmadığını ama bunu annesine açıklayamayacağını düşündü. Omuz silkmekle yetindi.

Adele en sonunda lego uzay gemisinde, mağazanın o bölümünün en büyük ve pahalı parçasında karar kıldı.

"Anne bu çok büyük" diye karşı çıktı Mattia.

"Yok canım. Hem siz iki kişisiniz. Rezil olmak istemezsiniz herhalde."

Mattia, lego olsun olmasın zaten rezil olacaklarını çok iyi biliyordu. Michela'yla birlikteyken başka türlüsü söz konusu olamazdı. Riccardo'nun onları doğum gününe çağırmasının nedeninin anne ve babasının zorlaması olduğunu çok iyi biliyordu. Michela ona yapışacak, portakal suyunu üzerine dökecek, yorulunca da sızlanmaya başlayacaktı.

Mattia ilk kez evde kalmanın belki de daha iyi olacağını geçirdi aklından.

Daha doğrusu Michela evde kalsaydı daha iyi olurdu.

"Anne" dedi cılız sesiyle.

Adele çantasında cüzdanını arıyordu.

"Evet?"

Mattia derin bir soluk aldı.

"Michela partiye gelmek zorunda mı?"

Adele ansızın kaskatı kesildi ve gözlerini oğlunun gözlerine dikti. Kasiyer kız para bekleyen elini kayan bandın üzerine dayamış, sahneyi umursamaz gözlerle izliyordu. Michela ise sergilenen karamela paketlerini karıştırıyordu.

Mattia'nın yanakları inmek üzere olan şamarın beklentisiyle sımsıcak oldu ama şamar gelmedi.

Annesi "Elbette gelecek" demekle yetindi ve konu orada kapandı.

Riccardo'nun evine yalnız gidebilirlerdi. Yayan olarak on dakika uzaklıktaydı. Saat tam üçte Adele ikizleri kapının önüne çıkardı.

"Haydi, geç kalacaksınız. Anne ve babasına teşekkür etmeyi unutmayın" dedi.

Sonra Mattia'ya döndü.

"Kız kardeşine dikkat et. Biliyorsun abur cubur yiyemez."

Mattia tamam dedi. Adele ikisini de ama Michela'yı daha uzun uzun, yanaklarından öptü. Saç bandının altındaki saçını düzeltti ve iyi eğlenceler diledi.

Riccardo'nun evine doğru yürürlerken, kutunun önce bir yüzüne, sonra öteki yüzüne çarparak küçük bir gelgit yaratan lego parçalarının tıkırtısı Mattia'nın düşüncelerine eşlik ediyordu. Birkaç metre gerisinde, ayaklarını asfalta yapışmış ölü yapraklar arasında sürüyerek yürüyen Michela ona yetişmeye çalışıyordu. Hava rüzgârsız ama soğuktu.

Bütün cipsleri yere dökecek, diye düşündü Mattia.

Topu alacak ve kimseye vermek istemeyecek.

İkizine dönüp "Biraz acele eder misin?" dediğinde onun kaldırımın ortasında yere diz çöktüğünü ve bir karış uzunluğundaki bir solucana işkence ettiğini gördü.

Michela erkek kardeşine onu sanki uzun bir zamandan sonra ilk kez görüyormuş gibi baktı. Ona gülümsedi ve başparmağı ile işaretparmağı arasında tuttuğu solucanla ikizine doğru koştu.

Geri çekilen Mattia "İğrençsin. At çabuk onu" diye bağırdı.

Michela solucana bir süre daha bakarken, onun nasıl olup da parmaklarının arasına girdiğini merak eder gibiydi. Sonra solucanı yere attı ve çoktan uzaklaşmış olan kardeşine yetişmek için koşmaya başladı.

Topu alacak ve kimseye vermek istemeyecek, aynen okulda yaptığı gibi diye düşünüyordu Mattia.

Kendininkiyle aynı gözlere, aynı burna, aynı saç rengine ama beş para etmez bir beyne sahip olan kız kardeşine baktı ve hayatında ilk kez ona karşı gerçek bir nefret duygusu hissetti. Otomobillerin hızla gittiği caddede karşıdan karşıya geçmek için Michela'nın elini tuttu. Tam geçerlerken aklına bir fikir geldi.

İkizinin, yün eldivenli elini bıraktı ama sonra bunun doğru olmadığını düşündü.

Tam parka yaklaşırlarken bir kez daha düşüncesini değiştirdi ve bunu kimsenin anlamayacağına karar verdi.

Yalnızca birkaç saatliğine diye düşündü. Yalnızca bu seferlik.

Kolundan tuttuğu Michela'yı çekiştirerek hızla yön değiştirdi ve parka girdi. Gecenin ayazından otlar hâlâ ıslaktı. Michela peşinden koşuyor, yepyeni beyaz süet botlarını çamurda kirletiyordu.

Parkta kimse yoktu. Buz gibi havada kimin canı gezinmek isterdi ki? İkizler üç tahta masa ve bir mangal ızgarası bulunan ağaçlık bir noktaya geldiler. Daha önce burada bir öğle yemeği yemişlerdi; o gün öğretmenler çocukları Noel'de büyükannelere armağan edilecek tabak altlıkları yapacakları kuru yaprakları toplamak için buraya getirmişlerdi.

"Michi, beni iyi dinle" dedi Mattia. "Dinliyor musun beni?"

Michela'la konuşurken o daracık iletişim kanalının açık olup olmadığını daima kontrol etmek gerekirdi. Mattia, ikizinin baş hareketini bekledi.

"Tamam. Şimdi ben bir yere gitmeliyim, anlaştık mı? Ama çok kalmayacağım, yalnızca yarım saatçik" dedi.

Gerçeği söylemeye gerek yoktu, çünkü Michela için yarım saat ile yarım gün pek fark etmiyordu. Doktor hanım mekân-zaman algısının gelişiminin bilinçöncesi bir aşamada durduğunu söylemişti ve Mattia onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

"Burada otur ve beni bekle" dedi ikiz kız kardeşine.

Michela erkek kardeşine ciddi bir ifadeyle bakıyordu; hiçbir yanıt vermedi, çünkü nasıl bir yanıt vereceğini bilmiyordu. Gerçekten anlayıp anlamadığına ilişkin bir işaret de vermedi ama gözlerinden bir an için bir kıvılcım çaktı; Mattia ömrü boyunca bu bakışlarda korkuyu gördü.

Onun gözlerine bakmayı sürdürmek ve peşinden gelip gelmediğinden emin olabilmek için geri geri yürüyerek birkaç adım uzaklaştı. Annesi bir keresinde yalnızca yengeçler böyle yürürler ve sonunda gidip bir yere toslarlar diye azarlamıştı onu.

On beş metre kadar gittiğinde Michela artık ona bakmaz olmuştu, çünkü paltosunun bir düğmesini koparmaya uğraşmakla meşguldü.

Mattia arkasını döndü ve elindeki armağan paketini sımsıkı tutarak koşmaya başladı. Kutunun içindeki iki yüzden fazla plastik parça birbirine çarpıyor ve sanki ona bir şey söylemeye çalışıyordu.

Riccardo Pelotti'nin annesi kapıyı açtı ve "Merhaba Mattia" diyerek karşıladı onu. "Kız kardeşin nerede?"

"Ateşi çıktı" diye uydurdu Mattia. "Biraz."

"Yazık" diyen kadın aslında pek de üzülmüş görünmüyordu. Çocuğu içeriye almak için kenara çekildi.

"Ricky, arkadaşın Mattia geldi. Gel, hoş geldin de" diye seslendi koridora doğru.

Riccardo Pelotti yerde hızla kayarak ve yüzünde sevimsiz bir ifadeyle ortaya çıktı. Bir an durup Mattia'ya baktı ve geri zekâlı kızın nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Sonra rahatlayarak merhaba dedi.

Mattia armağan paketini ev sahibesine doğru uzattı.

"Bunu nereye koyayım?" diye sordu.

"Nedir?" diye sordu Riccardo kuşkucu bir sesle.

"Lego."

"Hah."

Riccardo paketi kaptı ve yeniden koridorda görünmez oldu.

Annesi Mattia'yı iterek, "Sen de peşinden git" dedi. "Parti orada."

Pelotti'lerin salonu balonlarla süslenmişti. Kırmızı renkli kâğıt sofra örtüsü üzerinde patlamış mısır ve cips tabakları, minicik kesilmiş pizza dilimleri ve henüz açılmamış her renkten meşrubat şişeleri dizilmişti. Mattia'nın arkadaşlarından bazıları çoktan gelmişler, sofranın çevresinde dizilmişlerdi.

Mattia ötekilere doğru birkaç adım attı ama sonra gökyüzünde fazla yer kaplamak istemeyen bir uydu gibi birkaç metre ötede durdu. Kimse onu fark etmedi.

Oda çocuk dolduğunda, kırmızı plastikten burnu, başında melon şapkası olan yirmi yaşlarında bir genç ortaya çıktı ve onlara "körebe ile eşek kuyruğu" oyununu oynattı; bu oyunda gözleri bağlı bir çocuk kâğıda çizilmiş eşek resmine kuyruk takmaya uğraşıyordu. Mattia gözündeki bağın altından görebildiği için bir avuç şekerlemeden oluşan ilk ödülü kazandı. Herkes hile yaptığını söyleyerek bağırıp çağırırken o utanç içinde de olsa şekerlemeleri cebine dolduruyordu.

Dışarıda hava karardığında palyaço giysili genç bütün çocukları çember halinde oturttu ve bir korku masalı anlatmaya başladı. Çenesinin altından bir el feneri tutuyordu.

Mattia, aslında masalın pek korkunç olmadığını ama yüzün bu biçimde aydınlatılmasının gerçekten korkuttuğunu düşündü. Aşağıdan yansıtılan ışık yüzünden kıpkırmızı görünüyordu ve dehşet verici gölgeler oluşturuyordu. Mattia, palyaçoya bakmamak için gözlerini pencereden dışarı çevirdi ve Michela'yı anımsadı. Aslında onu unutmamıştı zaten ama şimdi ilk kez ikizinin ağaçların arasında tek başına oturduğunu ve biraz ısıtabilmek için beyaz eldivenleriyle yüzünü ovuşturduğunu görür gibi oldu.

Riccardo'nun annesi üzerinde mumlar yanan bir pastayla odaya girerken ayağa dikildi; bütün çocuklar biraz masal, biraz da pasta yüzünden alkışlamaya başladılar.

Mattia, pastayı masaya koymasına fırsat tanımadan "Benim gitmem gerekiyor" dedi ev sahibesine.

"Şimdi mi? Pasta geldi bak!"

"Evet, şimdi. Hemen gitmem gerekiyor."

Riccardo'nun annesi mumların üzerinden bakıyordu ona. Bu şekilde aydınlandığı için onun yüzü de tehditkâr gölgelerle dolmuştu. Öteki davetliler sustular.

"Peki" dedi kararsız kalan kadın. "Ricky, arkadaşını kapıya kadar geçir."

Doğum günü çocuğu "Ama mumları üflemem gerekiyor!" diye karşı çıktı.

Annesi gözlerini Mattia'dan ayırmadan "Ne diyorsam onu yap!" diye buyurdu.

"Ne iğrençsin ya Mattia!"

Birileri güldü. Mattia, Riccardo'nun peşinden kapıya gitti, bir ceket yığını arasından kendi ceketini aldı, "Teşekkür ederim, hoşça kal" dedi. Ev sahibi tek bir söz etmeden kapıyı kapattı ve pastasının başına koştu.

Binanın avlusuna çıktığında Mattia bir an için dönüp aydınlık pencereye baktı. Arkadaşlarının çığlıkları pencerenin dışına taşıyor, boğuk da olsa kulaklarına kadar geliyordu; tıpkı annesinin gece onu ve Michela'yı yatırdığında odasına sızan televizyon sesi gibi. Büyük bahçe kapısı madeni bir gürültüyle arkasından kapandı ve Mattia koşmaya başladı.

Parka girdi, on adım kadar yürüdükten sonra sokak lambalarının ışığı çakıl taşlı park yolunu aydınlatmaya yetmez oldu. Michela'yı bıraktığı yerdeki ağaçların çıplak dalları, kara göğe uzanan karanlık gölgelerden başka bir şey değildi. Mattia daha onları uzaktan gördüğü anda son derece belirgin ama anlaşılmaz bir kesinlikle kardeşini orada bulamayacağını anladı. Michela'nın paltosunu kirletmekten kaçınmadan, birkaç saat öncesine kadar oturduğu bank şimdi boştu. Soluğu sakinleşene kadar orada durdu ve çevreye kulak verdi; ikizinin her an bir ağacın arkasından çıkacağını, ona nanik yapacağını, dengesiz adımlarıyla çevresinde koşuşacağını umdu.

Mattia, "Michi!.." diye seslendi ama kendi sesi bile ürküttü onu. Daha alçak sesle birkaç kez daha yineledi çağrısını. Tahta masalara yaklaştı,

bankta Michela'nın oturduğu noktaya elini koydu. Geri kalan her yer gibi orası da buz gibiydi.

Sıkılıp eve gitmiş olmalı, diye düşündü.

Ama o yolu bilmezdi ki. Hem caddede karşıdan karşıya geçemezdi.

Mattia, birkaç adım ötede karanlığa gömülen parka baktı. Parkın nerede bittiğini bile bilmiyordu. Aramaya devam etmek istemediğini ve başka seçimi olmadığını düşündü.

Ayaklarının altındaki ıslak yaprakları hışırdatmamak için parmak uçlarında yürüyordu, bir ağacın arkasına gizlenen ya da bir karafatmaya işkence eden Michela'yı görme umuduyla sağa sola bakınıyordu.

Oyun parkına vardı. Annesinin, pazar günü öğleden sonra, çığlıklarına boyun eğerek artık büyük olmasına karşın kızını birkaç tur kaydırdığı kaydırağın renklerinin ışıkta görünüşünü hatırlamaya çalıştı.

Çalıların dibinden yürüyerek tuvaletlere ulaştı ama içeri girmeye cesaret edemedi. Parkın bu noktasında gelip geçenlerin ayak izleriyle açılmış olan ince yola girdi. On dakika daha yürüdükten sonra geldiği noktada artık nerede olduğunu bilemiyordu. O anda içinden ağlamak ve öksürmek geldi.

"Gerçekten aptalın tekisin Michi" dedi alçak sesle. "Geri zekâlı bir aptal. Annem sana bin kez, kaybolursan olduğun yerde kalmanı söyledi... Ama sen hiçbir şey anlamıyorsun... Hiçbir şey..."

Hafif bir yamaca tırmanınca parkı ortadan ikiye bölen nehirle karşılaştı. Babası nehrin adını defalarca söylemişti ama Mattia şimdi hatırlayamıyordu. Su, kim bilir nereden düşen hafif ışığı oğlanın yaşlı gözlerinde yansıtıyordu.

Nehrin kıyısına yaklaştığında Michela'nın oralarda olabileceğini hissetti. Suya bayılırdı çünkü. Annesi, bebekken onları yıkadığında, su soğusa bile Michi'nin çıkmamak için deli gibi çığlıklar attığını anlatırdı hep. Bir pazar günü babaları onları kıyıya, belki de tam bu noktaya getirmişti ve onlara yassı taşları suda kaydırmayı öğretmişti. Taşa yön verdiği için bileğini iyi

kullanması gerektiğini anlatırken Michela öne eğilmiş ve babası kolundan yakalasa da beline kadar suya gömülmüştü. Baba kızına bir tokat patlatmış, Michela ağlamaya başlamıştı. Sonunda sessizlik içinde ve asık suratlarla dönmüşlerdi eve.

Elindeki dal parçasıyla suya yansımasını çizmeye çalışan ve sonra bir patates çuvalı gibi içine yuvarlanan Michela'nın görüntüsü bir elektrik akımı gibi geçti Mattia'nın zihninden.

Bitkin bir halde nehrin kıyısına oturdu. Arkasına bakmak için döndü ve daha uzun saatlerin sürecek olan karanlığı gördü.

Nehrin kara ve parlak yüzeyine dikti gözlerini. Yeniden adını hatırlamaya uğraştı ama bu sefer de gelmedi aklına. Ellerini soğuk toprağa batırdı. Kıyıda nemle yumuşamıştı toprak. Eline bir şişe kırığı geldi; bir gece eğlencesinden artakalan keskin bir cam parçası. Bunu eline ilk batırışında canı yanmadı. Sonra daha derine daldırmak için gözlerini sudan ayırmadan, camı etinin üzerinde dolaştırmaya başladı. Michela'nın bir anda suyun yüzeyinde belirmesini beklerken neden bazı şeylerin battığını, bazılarının yüzdüğünü soruyordu kendi kendine.

Derinin yüzeyine ve
azıcık altına
(1991)

3

Üzerinde yaldızlı, karmaşık çiçek desenleri olan ve uzun zamandan beri banyonun bir köşesini işgal eden çirkin, beyaz vazo beş kuşaktan beri Della Rocca ailesine aitti ama aslında hiç kimsenin hoşuna gitmiyordu. Alice defalarca onu yere yuvarlamayı, binlerce minik parçasını, domates pürelerinin Tetra Pak kutularıyla, kullanılmış –onun tarafından değil elbette– kadın bağlarıyla, babasının depresyon ilaçlarının boş kutularıyla birlikte villanın karşısındaki büyük çöp kutusuna atmayı geçirmişti içinden.

Alice parmağını şöyle bir vazonun üzerinde gezdirdi, onun ne kadar soğuk, düz ve temiz olduğunu hissetti. Ekvadorlu hizmetçi Soledad yıllar geçtikçe daha titiz olmuştu, çünkü Della Rocca villasında ayrıntılara çok önem verilirdi. Eve ilk geldiğinde Alice daha altı yaşındaydı ve annesinin eteğine tutunmuş, onu kuşkuyla izlemişti. Soledad ona doğru eğilmiş, hayranlıkla bakmıştı. "Ne kadar güzel saçların var" demişti, "dokunabilir miyim?" Alice hayır dememek için dilini ısırmış, Soledad kestane rengi bir tutam saçı havaya kaldırmış, sonra bir ipek kumaş parçasıymış gibi bırakmıştı. Saçların bu kadar ince olabileceklerine inanamıyordu.

Alice fanilasını çıkarırken soluğunu tuttu ve bir an için göz kırpmaktan alamadı kendini.

Gözlerini yeniden açtığında lavabonun üzerindeki aynada kendi yansımasını gördü ve keyifli bir hayal kırıklığı yaşadı. Külotunun lastiğini bir iki kez kıvırdı ve dikiş izinin az üzerine kadar indirdi; leğen kemikleri arasında köprü oluşturarak, gergin duran külot lastiği ile karnı arasında azıcık bir boşluk vardı. Bu boşluğa şimdilik işaretparmağı sığmıyordu ama serçeparmağı sığıyordu ve parmağın bu boşluktan girmesi onu delirtiyordu.

İşte tam burada açmalı, diye düşündü.

Viola'nınki gibi mavi, minik bir gül.

Alice yüzüne yandan baktı; kendi kafasına göre verdiği karara uygun olarak güzel olan sağ yanını çevirdi aynaya. Bütün saçlarını öne döktü; böyle olunca içine şeytan girmiş bir kıza benzediğini düşünüyordu. Sonra saçlarını atkuyruğu yaptı, daha sonra daha yüksek bir atkuyruğu; Viola da böyle tepeden atkuyruğu yapıyordu ve herkes bayılıyordu buna.

Böyle de olmamıştı.

Saçlarını omuzlarına döktü ve alışık olduğu bir hareketle kulaklarının arkasına topladı. Ellerini lavaboya dayayıp yüzünü aynaya yaklaştırdı ama bunu öyle hızlı yaptı ki, gözleri üst üste bindi ve tek gözlü korkunç bir Kiklops'a benzedi. Sıcak nefesiyle camda oluşturduğu buğu yüzünün bir bölümünü örttü.

Viola ve öteki kızların, oğlanları perişan eden o bakışları nasıl becerdiklerini çok merak ediyordu. O acımasız ve fettan bakışlar, kaşların belli belirsiz tek bir hareketiyle seni ya mahveder ya şımartırdı.

Alice aynaya karşı kışkırtıcı davranmak istedi ama karşısında gördüğü, omuzlarını gayet sevimsizce oynatan, sanki anestezi altında hareket edermiş gibi görünen hantal bir kızdı.

Gerçek sorun yanaklarıydı; çok tombul ve kırmızıydı. Gözlerini boğuyordu; oysa o gözlerin yuvalarından fırlayıp sivri kıymıklar misali, karşılaştığı oğlanların yüreklerine batmasını istiyordu. Bakışlarından kimse kurtulmasın, herkeste unutulmaz izler bıraksın istiyordu.

Oysa yalnızca karnı, poposu ve memeleri zayıflıyor, pufla gibi olan yanakları çocuksu tombikliğini koruyordu.

Banyo kapısına vuruldu.

"Ali, hazır." Buzlucamın arkasından babasının nefret dolu sesi geldi.

Alice yanıt vermedi ve böyle daha güzel görünüp görünmeyeceğini denemek için yanaklarını içine çekti.

Dudakları öne fışkırmış olan Alice kendi görüntüsüne bir öpücük kondurdu. Diliyle aynanın soğuk yüzeyindeki diline dokundu. Gözlerini yumdu, bazı gerçek öpücüklerde olduğu üzere ve inanılır görünmek için başını sağa sola oynattı. Gerçekten arzuladığı türden bir öpücüğü daha hiç kimsenin dudağında bulamamıştı.

Davide Poirino orta üçte kaybettiği bir bahis yüzünden onu öperken dilini kullanan ilk kişi olmuştu. Kendi dilini, Alice'nin dilinin çevresinde, saat yönünde üç kez döndürmüş, sonra da arkadaşlarına bakarak "Tamam mı?" demişti. Onlar deli gibi gülmüşler, kimisi "Topal kızı öptün" demişti ama Alice gene de memnun olmuştu, çünkü hem ilk kez öpüşmüştü hem de Davide hiç de fena biri değildi.

Sonra başkaları da olmuştu. Büyükannesinin doğum günü partisinde kuzeni Walter ve Davide'nin adını bile bilmediği, denemek için gizlice izin isteyen arkadaşıyla öpüşmüştü. Okul bahçesinin gizli bir köşesinde dudaklarını birbirine dayayarak birkaç dakika öylece kalmışlardı; ikisi de tek bir kasını bile oynatmaya cesaret edememişti. Dudaklarını ayırdıktan sonra çocuk teşekkür etmiş ve başını gayet dik tutarak, başarılı bir erkek gibi yaylana yaylana uzaklaşmıştı.

Ama şimdi geri kalmıştı. Kız arkadaşları pozisyonlardan, emmelerden, parmakların nasıl kullanılacağından, prezervatifle mi yoksa prezervatifsiz mi daha iyi olduğundan söz ediyorlardı; Alice ise orta üçte geçirdiği basmakalıp öpücük deneyiminin solgun hatırasıyla oyalanıyordu.

"Ali, beni duyuyor musun?" diye bağırdı babası daha yüksek sesle.

"Amma uzattın. Tabii ki duyuyorum" dedi Alice dışarıdan zar zor duyulan, bıkkın bir sesle.

"Akşam yemeği hazır" diye yineledi babası.

"Anladım ya" dedi Alice. Sonra alçak sesle ekledi: "Hay lanet olası."

Soledad Alice'nin yiyecekleri attığını biliyordu. Başlangıçta, Alice tabağında yemek bıraktığında ona *mi amorcito* diyordu, bitir yemeğini, bak benim ülkemde çocuklar açlıktan ölüyor.

Alice bir akşam gözlerini öfkeyle onun gözlerine dikilerek, "Ben kusana kadar yemek yesem de senin ülkendeki çocuklar açlıktan ölmekten kurtulamayacaklar" demişti.

Bu nedenle Soledad artık tek söz etmiyordu ama tabağına daha az yemek koyuyordu. Gene de bir şey fark etmiyordu. Alice bakışlarıyla yiyecekleri tartma ve akşam yemeği için gerekli olan üç yüz kaloriyi seçme yeteneği geliştirmişti. Gerisini bir şekilde yok ediyordu.

Sağ elini peçetesine dayayarak yemek yiyordu. Tabağının önüne, doldurttuğu ama hiç içmediği şarap bardağı ile su bardağını koyarak camdan bir barikat kuruyordu. Sonra yemek sırasında tuzluk ve zeytinyağı şişesini de önüne diziyor, annesi ile babasının mekanik bir şekilde yemeklerini çiğnemeye koyularak dalgınlaşmalarını bekliyordu. Bu sırada, dikkatli bir biçimde, didiklediği yemeği tabağından peçetesine itiyordu.

Akşam yemeği boyunca üç peçeteyi doldurup eşofmanının ceplerine koyuyordu. Dişlerini fırçalamadan önce peçetelerin içindekileri tuvalete döküyor, yiyeceklerin çekilen suyla birlikte klozetin içinde dönmelerini seyrediyordu. Sonra elini keyifle karnının üzerinde gezdiriyor, midesinin billur bir vazo gibi boş ve temiz olduğunu düşünüyordu.

"Sol, makarna sosuna gene krema koymuşsun" diye çıkıştı annesi hizmetçiye. "Sana kaç kez söyledim, kremayı sindiremiyorum diye!"

Alice başına türban gibi doladığı bir havluyla oturdu sofraya; banyoya kapanıp geçirdiği onca zaman süresince yıkanmış olduğunu belli etmek istiyordu.

İzin isteyip istememek konusunda uzun uzun düşünmüştü. Ama zaten yaptıracaktı. Bunu çok istiyordu.

"Karnıma bir dövme yaptırmak istiyorum" deyiverdi.

Babası şarap içmekte olduğu bardağı dudaklarından uzaklaştırıverdi.

"Ne dedin, anlamadım!"

Bakışlarıyla babasına meydan okuyan Alice "Anladın" dedi. "Bir dövme yaptırmak istiyorum."

Alice'nin babası peçeteyle dudaklarını kuruladı, sonra zihninden geçen kötü bir imgeyi silmek istermiş gibi peçeteyi gözlerine sürdü. Sonra özenle katladı ve dizlerine koydu. Duygularına hâkim olmaya çalışarak çatalını eline aldı.

"Böyle şeyler nasıl olup da aklına gelebiliyor, bunu hiç anlamıyorum" dedi.

Kızının arzusundan çok yemekteki krema nedeniyle yüzü allak bullak olan annesi söze karışarak "Ne dövmesi yaptırmak istiyorsun peki? Söyle bakalım!" dedi.

"Bir gül. Minicik. Viola'nın da var."

"Tanrı aşkına, bu Viola da kim?" Babasının ses tonunda gayet belli olan alaycı bir vurgu vardı.

Alice başını salladı, sofranın ortasına doğru baktı ve kendini son derece değersiz hissetti.

"Viola onun sınıf arkadaşı" dedi Fernanda belirgin bir çabayla. "Ondan milyonlarca kez söz etmiştir. Belli ki senin aklın başka yerde."

Avukat Della Rocca, sana soran olmadı dercesine baktı karısına.

"Bağışlayın ama Alice'nin sınıf arkadaşlarının bedenlerine ne resimleri yaptırdıklarıyla pek ilgilenebileceğimi sanmıyorum" dedi sonunda. "Her neyse, sen dövme falan yaptırmıyorsun."

Alice peçeteye bir çatal dolusu makarna tıkıştırdı.

Gözlerini sofranın ortasından ayırmadan "Zaten sen beni engelleyemezsin" diye çıkıştı. Sesinde güvensizlikten kaynaklanan bir çatlak vardı.

Kendi sesinin tonunu ve sükûnetini bozmayan babası "Tekrar edebilir misin?" diye sordu.

"Zaten engelleyemeyeceğini söyledim" diyen Alice gözlerini kaldırdı ama babasının o buz gibi ve derin bakışları karşısında yarım saniyeden fazla dayanamadı.

Avukat "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Oysa ben öyle düşünmüyorum; daha on beş yaşındasın ve bu nedenle bizim kararlarımıza uymak zorundasın; hesap çok kolay, daha üç yılın var" şeklinde bir açıklama yaptı. "Bu dönem sona erdiğinde cildini çiçekler, kurukafalar ya da canın ne istiyorsa onlarla süslemekte serbest olacaksın."

Avukat tabağına doğru gülümsedi ve bir tutam spagettiyi çatalına güzelce sararak ağzına götürdü.

Uzun bir sessizlik oldu. Alice başparmağı ile işaretparmağını sofra örtüsünün ucunda gezdiriyordu. Yemekten hoşnut kalmayan annesi bir grissiniyi kemirirken, bakışlarıyla yemek odasını tarıyordu. Babası ise iştahla yeme taklidi yapıyordu. Çene kemiğinin yuvarlak hareketleriyle ağzındakini çiğniyor, her lokmanın ilk iki çiğnenişinden sonra gözlerini mutluluk içinde kapalı tutuyordu.

Alice babasından cidden nefret ediyordu, onun böyle yemek yemesini seyrederken sağlam bacağı bile kasılıyordu ve bu nedenle can alıcı darbeyi vurmaya karar verdi.

"Kimsenin benden hoşlanmaması senin umurunda değil tabii" dedi. "Gelecekte de kimsenin, asla benden hoşlanmayacağı da."

Babası ona soru soran bakışlarla baktı, sonra kimse konuşmamış gibi yemeğine döndü.

"Hayatımı sonsuza kadar mahvetmiş olman umurunda değil" diye devam etti Alice.

Avukat Della Rocca'nın çatalı havada kalakaldı. Allak bullak olmuş bir durumda birkaç saniye kızına baktı.

"Neden söz ettiğini anlamıyorum" dedi biraz titreyen bir sesle.

"Oysa çok iyi anlıyorsun" dedi Alice. "Hayatım boyunca böyle kalacak olmam senin suçun."

Alice'nin babası çatalını tabağın kenarına dayadı. Sanki çok derin bir şey düşünüyormuş gibi eliyle gözlerini kapattı. Sonra kalktı ve odadan çıktı. Ağır adımları koridorun parlak mermerleri üzerinde yankılandı.

Fernanda merhamet ya da pişmanlık duygusu yansıtmayan bir sesle "Ah Alice" dedi, sadece durumu kabullenerek başını salladı. Sonra kocasının peşinden öteki odaya gitti.

Bir gölge kadar sessiz Soledad, sofrayı toplarken, Alice iki dakika daha tabağına baktı. Sonra doldurduğu peçeteyi cebine soktu ve banyoya kapandı.

4

Pietro Balossino uzun zamandan beri oğlunun karanlık evrenine girmeyi denemekten vazgeçmişti. Bazen yanlışlıkla bakışları oğlunun yara izleriyle kaplı kollarına değse, ortalıkta kalmış kesici maddeleri bulabilmek için evi altüst ettikleri uykusuz geceleri, Adele'nin yatağı artık onunla paylaşmak istemediği için kendini uyku ilaçlarına boğup, ağzı açık olarak salondaki divanda uyuyuşunu hatırlıyordu. Geleceğin yalnızca sabahla sınırlı olduğunu sandığı, uzakta çalan çanların sesleriyle her bir saati saydığı gecelerdi onlar.

Sabahın birinde oğlunu kan gölüne dönüşmüş yastığına yüzüstü gömülmüş olarak bulacağı düşüncesi beyninin öyle derin bir noktasına kadar işlemişti ki, artık hiçbir şey olmamış gibi akılyürütmeye alışmıştı; işte şimdi otomobilde oğlunun yanında oturuyordu.

Şimdi onu yeni okuluna götürüyordu. Dışarıda yağmur yağıyordu ama öylesine incecikten yağıyordu ki, hiç ses duyulmuyordu.

Birkaç hafta önce E.M. Fen Lisesi'nin müdiresi Mattia'nın ajandasına bir not yazmış, *bir durum hakkında bilgi vereceğini* bildirerek onu ve Adele'yi okula çağırmıştı. İlk birkaç dakika müdire sözü döndürüp dolandırmış, öğrencinin duyarlı mizacı üzerinde uzun uzun durmuş, onun olağanüstü bir zekâya sahip olduğundan, ders notlarının dokuzdan aşağı düşmediğinden söz etmişti.

Bay Balossino, dürüstlük gereği oğlunun da bu görüşmede hazır bulunmasını istemişti, çünkü belli ki konu doğrudan onu ilgilendiriyordu. Mattia anne ve babasının yanında oturmuş, bütün bu süre içinde gözlerini dizlerinden kaldırmamıştı. Yumruklarını sıkarak sol elini yüzeysel olarak da

olsa kanatmayı başarmıştı. Adele, iki gün önce bir dalgınlık sonucu yalnızca öteki elinin tırnaklarını kontrol etmişti.

Mattia müdire hanımın sözlerini sanki bir başkasından söz ediliyormuşçasına dinlemişti ve aklına geçmişten bir olay gelmişti: Beşinci sınıftayken Rita Öğretmen, Mattia'nın beş gün boyunca tek söz etmemesi üzerine onu sınıfın ortasına oturtmuş, ötekileri de nal biçiminde çevresine dizmişti. Öğretmen söze Mattia'nın mutlaka kimseye söz etmek istemediği bir sorunu olduğunu dile getirerek konuşmaya başlamıştı. Mattia kesinlikle çok zeki bir çocuktu, belki de yaşından çok ileriydi. Sonra arkadaşlarına, ona yakınlık göstermelerini, çocuğun onlara içini dökmesini sağlamalarını, gerçek birer dost olduklarını kanıtlamalarını istemişti. Mattia ayaklarına bakıyordu; öğretmen "Bir şey söylemek ister misin?" diye sorduğunda nihayet ağzını açmış ve yerine dönmek için izin istemişti.

Övgü faslı bittikten sonra müdire hanım konuyu açtı; Bay Balossino'nun ancak birkaç saat sonra gerçekten anlayabildiği, bütün öğretmenlerin Mattia konusunda belirgin bir rahatsızlık duyduğuydu; gerçekte üstün yetenekleri olan bu çocuğun yaşıtlarının hiçbiriyle ilişki kurmak istemeyişi öğretmenlerde bir yetersizlik duygusu yaratıyordu.

Müdire hanım sözlerine ara vermişti. Rahat koltuğunun arkalığına dayanmış, aslında hiçbir şey okuması gerekmeyen bir dosyayı açmış, sonra da ansızın ofisinde başkalarının var olduğunu anımsamışçasına kapatmıştı. Gayet özenle seçilmiş sözcüklerle Balossino çiftine E.M. Lisesi'nin oğullarının gereksinmelerine tam olarak yanıt vermekte yetersiz kaldığını söylemişti.

Akşam yemeği sırasında babası Mattia'ya gerçekten okul değiştirmek isteyip istemediğini sorunca o omuz silkmekle yetinmiş sonra da neon ışığının, tabağındaki eti kesmesi gereken bıçağın üzerindeki göz kamaştırıcı yansımasını seyre dalmıştı.

Otomobilin penceresinden dışarı bakan Mattia "Aslında çarpık yağmıyor" diyerek babasını düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Ne?" dedi Pietro içgüdüsel bir şekilde başını sallayarak.

"Dışarıda rüzgâr yok. Öyle olsaydı, ağaçların yaprakları da sallanırdı" diye sürdürdü sözünü Mattia.

Babası sözlerdeki mantığı izlemeye çalıştı.

Aslında hiçbir şey umurunda değildi ve bunun da oğlunun saçmalıklarından biri olduğunu düşünüyordu.

"Yani?" diye sordu.

"Damlalar camın üzerinde verev olarak iniyor ama bu bizim hareketimizden kaynaklanıyor. Açıyı dikey çizgiye göre ölçersek yağmur damlasının düşüş hızını hesaplayabiliriz."

Mattia parmağıyla bir damlanın izlediği yolu çizdi. Yüzünü ön cama yaklaştırdı ve oraya üfledi. Sonra işaretparmağıyla buğunun üzerine bir çizgi çizdi.

"Pencerelere üfleme, iz kalıyor" diye söylendi babası.

"Eğer otomobilin dışını göremeseydik, hareket ettiğimizi bilmeseydik, bunun damlaların mı yoksa bizim mi kabahatimiz olduğunu bilemezdik" dedi Mattia.

"Ne kabahati?" diye sordu kafası karışan, canı sıkılan babası.

"Böyle çarpık düşmelerinin kabahati."

Pietro Balossino bir şey anlamadı ama ciddi bir şekilde onayladı oğlunun sözlerini. Vitesi boşa alarak el frenini çekti. Mattia kapıyı açtı ve rüzgârla içeriye serin hava doldu.

Pietro "Gelip seni birde alacağım" dedi.

Mattia başıyla olur dedi. Bay Balossino ona bir öpücük kondurmak için uzandı ama emniyet kemeri izin vermedi. Yeniden arkasına dayandı ve oğlunun inip kapıyı kapatışını seyretti.

Yeni okul tepedeki güzel bir semtteydi. Yapı faşizm döneminde yapılmıştı ve gördüğü onarımlara karşın o gösterişli villaların ortasında çirkinliğiyle göze batıyordu. Beton, dikdörtgen binanın yüzeyini birbirine eşit uzaklıkta dizilmiş olan pencereler ve yeşile boyalı demirden iki yangın merdiveni süslüyordu.

Mattia girişe uzanan iki basamağı çıktı ve çatının altına giremeyenler ıslanıyor olsa bile öbek öbek ilk zili bekleyen çocukların ortasında kalakaldı.

İçeriye girince hademelere sormamak için sınıfların dizilişini gösteren tabelayı aradı.

2 F sınıfı ilk kattaki koridorun en son odasıydı. Mattia derin bir soluk aldı ve içeriye girdi. Sınıfın en arkasına gidip, duvarın dibinde başparmakları sırt çantasının kuşaklarına takılı bir halde, duvarın içine girip yok olmak isteyen bakışlarıyla beklemeye başladı.

Yerlerine otururlarken yeni yüzler ona sırayla ve anlayış dolu gözlerle baktılar. Hiçbiri gülümsemedi ona. Bazı çocuklar birbirlerinin kulaklarına bir şeyler fısıldadılar; Mattia kendinden söz ettiklerinden emindi.

Boş kalan sıraları gözlüyordu; kırmızı ojeli kızın yanındaki yer de dolunca rahatladı. Öğretmen sınıfa girdi, Mattia pencerenin yanında boş kalan son sıraya oturuverdi.

"Yeni misin?" diye sordu onun kadar yalnız görünen çocuk.

Mattia, ona bakmadan başıyla evet dedi.

"Ben Denis" diye kendini tanıtan çocuk elini uzattı.

Mattia bu eli gevşekçe sıktı ve "Memnun oldum" dedi.

"Hoş geldin" diye ekledi Denis.

5

Viola Bai, bütün kız arkadaşlarında hayranlık ve çekingenlik uyandırırdı, çünkü hem rahatsızlık verecek kadar güzeldi hem de on beşinde hayatı yaşıtlarından çok daha derinlemesine tanıyordu ya da öyleymiş gibi davranıyordu. Pazartesi sabahları, teneffüste kızlar onun sırasının çevresine üşüşürler, hafta sonunun olaylarını hevesle dinlerlerdi. Anlatılanlar, çoğunlukla Viola'nın kendinden sekiz yaş büyük ablası Serena'nın bir önceki gün aktardıklarının maharetli bir biçimde yeniden işlenmiş halinden başka bir şey olmazdı. Viola her şeyi kendine mal ederdi, olayları baştan aşağı yakası açılmadık ayrıntılarla süslemeyi bilirdi ve bütün bu dile getirilenler öteki kızlara müthiş gizemli ve heyecan verici gelirdi. Viola adımını bile atmadığı şu ya da bu mekânların insanı büyüleyen aydınlatma sistemini bütün ayrıntısıyla tarif eder, barmenin ona *cuba libre*'sini uzatırken nasıl çapkınca gülümsediği üzerinde ısrarla dururdu.

Çoğunlukla barmenle yatağı boylardı ya da barmen, barın arkasındaki odada bira fıçıları, votka kasaları arasında ona arkadan dayanır, bağırmaması için de bir eliyle kızın ağzını kapardı.

Viola Bai, bir öykünün nasıl etki edeceğini çok iyi bilirdi. Vurgunun, bir ayrıntının abartılmasında olduğunu bilirdi. Zamanı da öyle iyi ayarlardı ki, barmenin eli onun marka blucininin fermuarına geldiğinde teneffüsün bittiğini haber veren zil çalardı. Bunun üzerine, kıskançlıktan ve heyecandan yanakları al al olmuş sadık kitlesi sessizce sıralarına dağılırdı. Bir sonraki arada hikâyeye devam etmesi için kızlar ona söz verdirirlerdi ama o bunu yapmayacak kadar zekiydi. Olayı, o kusursuz ağzını şöyle bir büzerek, sanki sonra olup bitenlerin hiçbir önemi yokmuş gibi geçiştirirdi. Bu sadece onun olağanüstü hayatının başka bir ayrıntısıydı ve o çoktan birkaç ışık yılı ötesine ışınlanmış olurdu.

Aslında seksi ve adlarını sık sık saymaktan pek hoşlandığı uyuşturuculardan birkaçını gerçekten denemişti ama yalnızca tek bir çocukla ve tek bir sefer sevişmişti. Deniz kenarında, ablasının o akşam on üç yaşındaki bir kızın bazı şeyler için çok küçük olduğunu fark edemeyecek kadar çok içki ve sigara içmiş olan bir arkadaşıyla yaşamıştı bu olayı. Delikanlı sokaktaki bir çöp bidonunun arkasında onu çabucak becermişti. Sonra başları öne eğik, öteki arkadaşlarının yanına dönerlerken, Viola onun elini tutmuş ama çocuk elini çekerek "Ne yapıyorsun?" diye çıkışmıştı. Kızın yanakları karıncalanıyordu ve bacaklarının arasında sıkışıp kalmış olan o sıcaklık kendini çok yalnız hissetmesine neden oluyordu. Sonraki günlerde çocuk ona bir daha tek söz bile etmemişti ve Viola da olup biteni ablasıyla paylaşmıştı. Serena ise kardeşinin saflığına gülmüş, "Ne olacak sanmıştın?" demişti.

Viola'nın hayran kitlesi Giada Savarino, Federica Mazzoldi ve Giulia Mirandi'den oluşuyordu. Aynı kafada kızların oluşturduğu bu acımasız örgüt, okulun bazı erkek öğrencilerince dört yosma olarak adlandırılıyordu. Viola onları tek tek seçmiş, onunla arkadaşlık etmeyi hak edebilmeleri için her birinden küçük bir fedakârlık istemişti. Grubun içinde mi yoksa dışında mı olacağına bir tek o karar verirdi ve neye göre karar verdiği belli olmazdı.

Alice, Viola'yı gizliden gizliye incelerdi. İki sıra ötesindeki yerinden, anlatılanları bölük pörçük duyardı. Sonra akşam yatak odasında kendi öykülerini yaratırdı.

O çarşamba sabahından önce Viola onunla hiç konuşmamıştı. Bu âdeta bir ayindi ve gereğince gerçekleştirilmeliydi. Kızlardan hiçbiri bu işkencenin önceden mi tasarlandığını yoksa kendiliğinden mi geliştiğini hiçbir zaman bilemediler. Ne var ki hepsi bunun kesinlikle dâhice olduğu görüşünde birleştiler.

Alice soyunma odasından nefret ederdi. Kızlar sutyenli ve külotlu kusursuz bedenleriyle ötekilere gösteriş yapmak için özellikle oyalanırlardı. Hiç de doğal olmayan pozisyonlarla numaralar yaparlar, karınlarını içeri çekip göğüslerini öne çıkarırlardı. Duvarlardan birini boydan boya kaplayan yarı kırık aynanın karşısında uflayıp puflarlardı. Elleriyle, kesinlikle daha orantılı ve baştan çıkarıcı olamayacak olan kalçalarının genişliğini ölçüp, şuraya bak derlerdi.

Çarşamba günleri Alice okulda soyunmamak için şortunu blucininin içine giyerdi. Ötekiler, giysisinin altında nasıl acınacak bir hal olduğunu gözlerinde canlandırarak fesatlık ve kuşku dolu bakışlar fırlatırlardı. Alice, karnı görünmesin diye tişörtünü de arkasını dönerek çıkarırdı.

Spor ayakkabılarını giyer, okul ayakkabılarını birbirine paralel olarak duvarın dibine iterdi. Blucinini özenle katlardı. Oysa kız arkadaşlarının giysileri ahşap banklardan darmadağınık bir biçimde sarkar, ayakkabıları karman çorman dört bir yana dağılırdı, çünkü bunları öteki ayaklarını kullanarak çıkarırlardı.

Bir ara Viola ona "Alice, sen iştahlı mısın?" diye sordu.

Viola Bai'nin gerçekten kendiyle konuşup konuşmadığından emin olabilmesi Alice'nin birkaç saniyesini aldı. Onun bakışları karşısında saydam olduğunu düşünürdü. Ayakkabı bağcıklarının iki ucunu çekti ama düğüm parmakları arasında çözülüverdi.

Çevresine bakınarak ve huzursuzca "Ben mi?" diye sordu.

"Başka Alice yok sanırım" diye dalga geçti Viola.

Ötekiler kıkırdadılar.

"Hayır. O kadar da iştahlı değilim."

Viola banktan kalktı ve yanına geldi. Alice, kızın yüzüne düşen perçeminin gölgesi altında kalan şahane gözlerin üzerine dikildiğini hissetti.

Viola kandırıcı bir ses tonuyla "Ama şekerleme seversin değil mi?" diye devam etti.

"Evet. Biraz. Şöyle böyle."

Alice dudaklarını ısırdı ve salakça çekingenlik gösterdiği için pişmanlık duydu. Kemikli sırtını duvara dayadı. Sağlam bacağından aşağı doğru bir ürperme indi. Öteki bacağı her zamanki gibi cansızdı.

"Nasıl şöyle böyle? Şekerlemelere herkes bayılır. Doğru değil mi kızlar?" Viola dönüp bakmadan üç arkadaşına seslenmişti.

"Mımmm. Herkes bayılır" diye yanıt verdiler hep bir ağızdan. Alice, soyunma odasının öteki ucundan bakışlarını ona dikmiş olan Federica Mazzoldi'nin gözlerindeki tuhaf kaygıyı hissetti.

"Evet, aslında severim" diye düzeltti sözlerini. Neden olduğunu bilmese bile korkmaya başlıyordu.

Daha önce bu dört yosma, sonradan sınıfta kalan ve estetisyenlik okuluna giden Alessandra Mirano'yu etkisiz kılmışlar, onu erkeklerin soyunma odasına sürüklemişlerdi. Kızı içeriye kilitlemişler ve iki erkeği de oraya hapsetmişlerdi. Alice dört canavarın kahkahalarına karışan tezahüratı işitmişti.

"Tabii ya. Bundan emindin. Peki, şimdi bir şekerleme ister misin?" diye sordu Viola.

Alice bir an düşündü.

Evet dersem bana kim bilir ne yedirirler.

Hayır dersem belki de Viola sinirlenir ve beni de oğlanların soyunma odasına atar.

Çaresizce sustu kaldı.

"Ne diyorsun? Pek zor bir soru olduğunu sanmıyorum" diye dalga geçmeye devam etti Viola. Cebinden bir avuç meyveli ve yumuşak şekerleme çıkardı.

"Siz arkadakiler, hangisinden istiyorsunuz?" diye sordu.

Giulia Mirandi, Viola'ya yaklaştı ve onun ellerine baktı. Viola gözlerini Alice'den ayırmıyordu; Alice ise bedeninin bu bakışlar altında şöminede yanan bir gazete kâğıdı gibi kıvrım kıvrım kıvrıldığını hissediyordu.

"Portakallı, böğürtlenli, ahududulu, çilekli ve şeftalili var" dedi Giulia. Viola'ya belli etmeden Alice'ye anlayış dolu, kaçamak bir bakış fırlattı.

"Ben ahududulu" dedi Federica.

"Ben şeftalili" dedi Giada.

Giulia onlara şekerlemelerini fırlattı ve kendi portakallısını kâğıdından çıkardı. Ağzına attı ve sonra sahneyi Viola'ya bırakmak için bir adım geri gitti.

"Böğürtlen ve çilek kaldı. Söyle haydi, istiyor musun, istemiyor musun?"

Belki de sadece bana bir şeker vermek istiyordur, diye düşündü Alice.

Belki de yalnızca yiyip yemediğimi görmek istiyorlardır.

Yalnızca bir şekerleme.

Usulca "Çilekliyi isterim" dedi.

Viola, berbat bir hoşnutsuzluk yorumuyla "İşe bak, benim de en sevdiğim oydu" dedi. "Ama sana memnuniyetle veririm."

Çileklinin jelatinini çıkardı ve kâğıdı yere attı. Alice almak için elini uzattı.

"Bir dakika bekle" dedi Viola. "Açgözlülük etme."

Şekeri başparmağı ile işaretparmağı arasında tutarak yere eğildi. Soyunma odasının kirli zeminine sürttü. Dizlerini kırarak şekeri Alice'nin solundaki duvarın dibi boyunca yerde gezdirdi; süpürgeliğin tam dibi lüle lüle tozların ve saçların biriktiği yerdi.

Giada ile Federica artık kendilerini tutamamışlar, gülüşmeye başlamışlardı. Giulia ise sinir içinde bir dudağını ısırıyordu. Öteki kızlar olup biteni fark etmişler, kapıyı kapayarak çıkmışlardı.

Duvarın en sonuna vardığında Viola, kızların beden eğitiminden sonra yüzlerini ve koltuk altlarını yıkadıkları lavabonun önüne geldi. Şekerlemeyle lavabonun yüzeyinde birikmiş beyazımsı pisliği topladı.

Yeniden Alice'ye döndü ve bu iğrenç şeyi kızın burnunun dibine uzattı.

"İşte" dedi, "senin istediğin gibi, çilekli."

Gülmüyordu. Acı dolu ama gerekli bir görev yapanlara özgü ciddi ve kararlı bir tavrı vardı.

Alice hayır demek için başını salladı. Duvara biraz daha yapıştı.

"Ne o? İstemiyor musun yoksa?" diye sordu Viola.

"Olmaz ya" diye söze karıştı Federica. "Madem istedin, yiyeceksin şimdi."

Alice yutkundu.

"Ya yemezsem?" deme cesaretini gösterdi.

"Yemezsen, sonuçlarına katlanırsın" dedi Viola bilmece gibi konuşarak.

"Ne gibi sonuçlar?"

"Sonuçları bilemezsin. Asla bilemezsin."

Beni erkeklerin yanına götürmek istiyorlar, diye düşündü Alice. Ya da beni soyacaklar ve giysilerimi vermeyecekler.

Gözle görülmese de tir tir titreyen Alice, elini Viola'nın eline uzatınca o da pis şekerlemeyi onun avucuna bıraktı. Alice şekerlemeyi yavaşça ağzına yaklaştırdı.

Ötekiler sessizlik içinde kızın bunu yapamayacağını sanır gibiydiler. Viola'nın duyguları ise belli olmuyordu.

Alice jöleli şekerlemeyi ağzına attığında üzerine yapışmış kopuk saçlar yüzünden ağzının kuruduğunu hissetti. Yalnızca iki kez çiğnedi ve dişlerinin altında bir şey çıtırdadı.

Kusma, dedi içinden. Kusmamalısın.

Midesinden yükselen asitlerle birlikte şekerlemeyi de yuttu. Bunun bir taş gibi yemek borusundan bin bir zorlukla indiğini hissetti.

Tavandaki neon ışığı elektriksel bir vızıltı yayıyor, spor salonundaki çocukların sesi kahkahalar ve haykırışlar karmaşası olarak geliyordu kulağına. Alt katlarda hava ağır, pencereler temiz hava alamayacak kadar küçüktü.

Viola, Alice'yi ciddi bakışlarla süzdü. Olayı onayladı. Gülümsemeden, şimdi gidebiliriz anlamında bir baş işareti yaptı. Sonra döndü, öteki üç kıza bakmaya gönül indirmeden soyunma odasından çıktı.

6

Denis hakkında bilinmesi gereken önemli bir nokta vardı. Aslında, Denis bunun kendi hakkında bilinmeye değer tek şey olduğunu düşünüyordu ve bu nedenle de bunu hiç kimseye söylememişti.

Sırrının korkunç bir adı vardı; naylon bir örtü gibi bütün düşüncelerinin üzerini kaplıyor, hiçbirinin hava almasına izin vermiyordu. Zihninde, eninde sonunda hesaplaşması gereken bir yargı hükmü gibi ağırlık ediyordu.

On yaşında, piyano öğretmeni sıcak avucunu onun elinin sırtına dayayarak bütün re majör gamı boyunca parmaklarına eşlik ettiğinde Denis boğulacağını sanmıştı. Eşofmanının içinde beliren ereksiyonun belirtisini örtmek için piyanoya doğru eğilmişti. Bütün hayatı boyunca gerçek aşk anlamında o anı düşünecek, onun varlığının her köşesini el yordamıyla keşfetmeye çalışacak, o temasın yapışkan sıcaklığını arayacaktı.

Bunun gibi anıların zihnine üşüştüğü ve ensesinin, ellerinin ter içinde kaldığı her sefer Denis banyoya kapanıyor, klozete tersine oturarak vahşice mastürbasyon yapıyordu. Zevk yalnızca bir dakika sürüyor, cinselliğinin birkaç santim çevresine kadar ancak yayılabiliyordu. Oysa suçluluk duygusu bir kirli su duşu gibi üzerine iniyordu. Teninin altına sızıyor, iliklerine işliyor, eski evlerin duvarlarını kemiren nem gibi her şeyi yavaş yavaş çürütüyordu.

Biyoloji dersinde, bodrum katındaki laboratuvarda Denis, Mattia'nın beyaz lifleri kırmızılardan ayırmak için bifteği kesişini seyrediyordu. Onun ellerini okşama arzusu duyuyordu. Zihnine ektiği ve orayı tıkayan o pıhtının, âşık olduğu erkek arkadaşına dokunması halinde bir tereyağı gibi eriyip erimeyeceğini merak ediyordu.

Yan yana oturuyorlardı. Her ikisi de kollarını deney masasına dayamışlardı. Bir dizi Becher kabı, örnek şişesi, deney tüpü onları sınıfın geri kalanından ayırıyordu ve ışık huzmelerini öte yanda ne varsa hepsini deforme ederek onlara yansıtıyordu.

Mattia işine yoğunlaşmıştı ve gözlerini on beş dakikadan beri önünden kaldırmamıştı. Biyolojiden hoşlanmıyordu ama ödevini bütün derslerde gösterdiği disiplinle tamamlamaya çalışıyordu. Böylesine kusurlu ve bozulmaya müsait organik malzemeyi bir türlü anlayamıyordu. Bu ıslak ve yumuşak et parçasının ısrarla yaymayı sürdürdüğü yaşamsal koku hafif bir rahatsızlıktan başka hiçbir etki yaratmıyordu.

Elindeki pensle ince, beyaz bir lif ayırdı ve bunu camın üzerine bıraktı. Gözlerini mikroskoba dayadı ve odak noktasını ayarladı. Kareli defterine her ayrıntıyı not etti ve büyütülmüş imgenin bir eskizini çizdi.

Denis derin bir soluk aldı. Sonra sanki sırtüstü suya atlarcasına, konuşmaya cesaret etti.

"Matti, senin bir sırrın var mı?" diye sordu arkadaşına.

Mattia onu işitmemiş gibiydi ama kasın başka bir parçasını kesmekte olduğu bıçak elinden kaydı ve metal tezgâhın üzerine düşerek bir tıngırtı çıkardı. Ağır bir hareketle bıçağı yeniden aldı.

Denis birkaç saniye bekledi. Mattia hiç hareket etmiyordu ve elindeki bıçağı et parçasının birkaç santim üzerinde tutuyordu.

"Sırrını bana söyleyebilirsin" diye sürdürdü sözlerini Denis. Cesaretini toplayarak arkadaşının büyüleyici öznelliğinde bir adım atmıştı; bunun verdiği kaygıyla yüzü seğiriyordu ama avını elinden bırakmaya niyeti yoktu.

"Biliyor musun, benim de bir sırrım var" dedi.

Mattia kararlı bir darbeyle kası yarıdan kesti; sanki çoktan ölmüş bir şeyi yeniden öldürmek ister gibiydi.

"Benim hiçbir sırrım yok" dedi alçak sesle.

"Sen bana bir sırrını açarsan, ben de sana benimkini söylerim" diye ayak diredi Denis. Taburesini ona yaklaştırınca Mattia belirgin bir şekilde kasıldı. İfadesiz bir şekilde et parçasını inceliyordu.

Tekdüze ses tonuyla "Deneyi bitirmek zorundayız" dedi. "Yoksa listeyi tamamlayamayız."

"Liste umurumda değil" dedi Denis. "Ellerine ne yaptığını söyle bana."

Mattia içinden üçe kadar sayarak derin bir nefes aldı. Çok hafif etanol molekülleri havada uçuşuyordu ve bazıları da burun deliklerinden içeri sızıyordu. Tatlı bir yanmanın burnunun içinde yükselerek gözlerine kadar uzandığını hissetti.

Mattia, Denis'e doğru dönerek ama gözlerini onun arkasında dizili duran formalin kavanozlarından, içlerinde farklı hayvanların kesilmiş organlarının ve ceninlerinin bulunduğu onlarca kavanozdan ayırmayarak "Ellerime ne yaptığımı gerçekten merak ediyor musun?" diye sordu.

Denis heyecandan titreyerek "Evet" dedi.

"O zaman bak şuraya" dedi Mattia.

Beş parmağıyla bıçağı sıkı sıkı tuttu. Sonra onu işaretparmağı ile ortaparmağının tam arasındaki boşluğa dayadı ve aşağı, bileğine kadar indirdi.

7

Perşembe günü Viola onu parmaklığın dışında beklemişti. Alice, başı önüne eğik tam yanından geçip giderken, onu giysisinin kolundan çekip durdurmuştu. Ona adıyla seslenince, Alice'nin yüreği ağzına gelmişti. O anda aklına o şekerleme gelmiş, mide bulantısı başını döndürmüştü. Bu dört yosma insana taktılar mı, kurtuluş yoktu. "Matematikçi beni sözlüye kaldırmak istiyor" demişti Viola. "Ben bir şey bilmiyorum ve derse girmek istemiyorum." Alice hiçbir şey anlamadan bakmıştı ona. Düşmanca bir hali yoktu ama artık ona güvenemezdi. Uzaklaşmaya çalışmıştı. Öteki, "Haydi gidip biraz dolaşalım" diye devam etmişti söze. "Sen ve ben mi?" "Evet, sen ve ben." Alice dehşet içersinde çevresine bakınmıştı. "Haydi, çabuk ol" diye azarlamıştı Viola onu, "bizi burada görmesinler." Ama Alice karşı çıkmayı denemişti. Ancak Viola buna izin vermemiş, onu kolundan daha sert çekiştirmiş ve kız otobüs durağına kadar koşarak onun peşinden gitmek zorunda kalmıştı.

Yan yana oturmuşlardı. Alice, Viola'dan fazla yer kaplamış olmamak için cama yapışmıştı ve her an başına çok korkunç bir şey gelebileceğini düşünerek bekliyordu. Viola ise pek neşeliydi. Çantasından bir ruj çıkarmış, dudaklarında gezdirmişti. Sonra "Ne istiyorsun?" diye sormuştu. Alice başını sallamıştı. Okul arkalarında uzaklaşıyordu. "Babam beni gebertecek" diye fısıldamıştı ona. Bacakları titriyordu. Viola içini çekmişti: "Yok canım, devamsızlık karneni göster bana." Alice'nin babasının imzasını inceleyen Viola "Çok kolay" demişti, "ben atarım sana bu imzayı." Sonra ona kendi devamsızlık karnesini göstermişti. Canı derse girmek istemediği her sefer taklit ettiği imzalara işaret etmişti. "Zaten yarın birinci ders Follini'nin" demişti, "o fark etmez."

Viola okuldan söz etmeye başladı, sonradan hukuk okuyacağı için matematiği hiç takmadığını anlattı. Alice onu dinlemekte zorlanıyordu. Bir

önceki günü, soyunma odasını düşünüyor ve bu beklenmedik yakınlaşmaya bir anlam vermeye çalışıyordu.

Kent merkezindeki alanda inmişler ve revaklar altında yürümeye başlamışlardı. Viola, Alice'nin daha önce adımını bile atmadığı, vitrini fosforlu bir mağazaya girdi. Sanki ezelden beri arkadaşmışlar gibi bir davranış içindeydi. Hepsini kendinin seçtiği bazı giysileri denemesi için ısrar etmişti. Alice'ye kaç beden giydiğini sormuş, o da otuz sekiz demeye utanmıştı. Tezgâhtar kızlar kuşkulu gözlerle bakıyorlardı ama Viola bunu umursamıyordu. Aynı soyunma kabininde birlikte soyunmuşlar ve Alice gizlice kendi bedeni ile arkadaşınınkini karşılaştırmıştı. En sonunda da hiçbir şey satın almamışlardı.

Bir bara girmişler, Viola Alice'nin ne istediğini hiç sormadan iki kahve ısmarlamıştı. İyice sersem olmuştu, hiçbir şey anlamıyordu ama zihninde yepyeni ve hiç beklenmedik bir mutluluğa yer açılmıştı. Yavaş yavaş babasını ve okulu aklından çıkarmıştı. Viola Bai'yle bir barda oturuyorlardı ve bu zaman dilimi sanki yalnızca o ikisine aitti.

Viola üç sigara içmiş, Alice'nin de bir tane denemesini istemişti. Yeni arkadaşı acemiliği yüzünden öksürdükçe o kusursuz dişlerini göstererek gülüyordu. Hiç sahip olmadığı erkek arkadaşları ve hiç tatmadığı öpücükler hakkında onu sorgulamıştı. Alice yanıt verirken bakışlarını yere indirmişti. "Hiç sevgilin olmadığına inanmamı mı istiyorsun? Hiç, hiç, hiç?" Alice başını sallamıştı. "Bu olanaksız. Bu bir trajedi" diye abartmıştı Viola. "Kesinlikle bir şey yapmalıyız. Herhalde bu dünyadan bakire olarak gitmek istemiyorsun!"

Böylece ertesi gün, saat on teneffüsünde, Alice'ye bir erkek arkadaş bulabilmek için okulu dolaşmışlardı. Viola yapacak işimiz var diyerek Giada ve öteki kızları ekmiş, onlar da Viola'nın yeni arkadaşıyla el ele sınıftan çıkışlarını izlemişlerdi.

O çoktan planını yapmıştı. Gelecek cumartesi doğum gününde olacaktı her şey. Bir tek doğru çocuğu bulmak gerekiyordu. Koridorda yürürlerken, şu mu, bu mu diye göstermiş, Alice'ye erkeklerin poposuna bakmasını öğütlemiş, hiç de fena değil, bundan iyi iş çıkar gibi yorumlarda bulunmuştu.

Alice sinirli bir şekilde gülümsüyor, karar veremiyordu. Zihninde huzursuzluk verici bir netlikle oğlanın elini tişörtünün içine sokacağı an beliriyordu. Üzerine böyle güzel oturan giysinin altında şişkoluk ve gevşek bir et olduğunu görecekti çocuk.

Şimdi ikinci katta, okulun yangın merdivenine dayanmışlar, bahçede iyice sönük gibi görünen sarı bir topla futbol oynayan çocuklara bakıyorlardı.

"Ya Trivero?" diye sordu Viola.

"Kim olduğunu bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin. Beşinci sınıfta. Ablamla kürekçilik sporu yapıyorlardı. Hakkında ilginç şeyler söyleniyor."

"Ne deniyor?"

Viola eliyle belli bir uzunluk hareketi yaptı ve sonra bu imasının Alice'de yarattığı sarsıntının etkisinin tadını çıkararak bir kahkaha attı. Alice, utançtan yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti; aynı anda artık yalnızlığının gerçekten sona erdiğine ilişkin şahane bir inanca kapıldı.

Giriş katına indiler ve kutu meşrubat ya da kek dağıtan makinelerin önünden geçtiler. Öğrenciler karmakarışık kuyruklar oluşturmuşlardı ve bazıları blucinlerinin ceplerindeki paraları şıngırdatıyordu.

"Haydi, artık karar vermelisin" dedi Viola.

Alice kendi çevresinde şöyle bir döndü. Kararsızlık içinde etrafına bakındı.

Pencerenin yanında, ötekilerden ayrı olarak dikilen iki çocuğu işaret ederek "Şuradaki sevimli görünüyor" dedi.

"Hangisi?" diye sordu Viola. "Eli sargılı olan mı, öteki mi?"

"Eli sargılı olan."

Viola çocuğu süzdü. Işıltılı gözleri iki okyanus gibi kocaman açılmıştı.

"Sen delisin" dedi. "O ne yapmış biliyor musun?"

Alice başıyla hayır işareti yaptı.

"Eline bile bile bıçak batırmış. Burada, okulda hem de."

Alice omuzlarını silkti.

"Bana ilginç görünüyor."

"İlginç mi? Psikopat o. Böyle biriyle arkadaşlık edersen sonunda sen de kendini dilimlere ayrılmış olarak bir buzdolabında bulursun."

Alice gülümsedi ama eli sargılı çocuğa bakmayı sürdürdü. Başını öne eğişinde öyle bir hal vardı ki, Alice gidip ona yaklaşmak, çenesini havaya kaldırmak ve bana bak, buradayım demek istiyordu.

"Bundan gerçekten emin misin?" diye sordu Viola.

"Evet" dedi Alice.

Viola omuzlarını silkti yine.

"Gidelim o halde" dedi.

Alice'yi elinden tuttu ve onu pencerenin yanındaki iki çocuğa doğru sürükledi.

8

Mattia, avlunun yarı buzlucamlı pencerelerinden dışarı bakıyordu. Mart başında, ilkbaharı müjdeleyen ışıklı bir gündü. Gece havayı temizlemiş olan güçlü rüzgâr, sanki zamanı da önüne katmış, daha hızlı akmasına yol açmıştı. O noktadan görebildiği evlerin çatılarını sayan Mattia, ufkun ne kadar uzakta olduğunu hesaplamaya çalışıyordu.

Yanında duran Denis, aklından neler geçirdiğini tahmin etmeye çalışarak arkadaşını süzüyordu. Biyoloji laboratuvarında olup bitenden söz etmemişlerdi. Az konuşuyorlardı ama zamanlarını birlikte geçiriyorlardı; her biri kendi içindeki uçuruma yoğunlaşırken, öteki fazla söze gerek duymadan onu sıkı sıkı tutup düşmesini önlüyordu.

Mattia, kulağının dibinde "Merhaba" dendiğini işitti.

El ele tutuşmuş ve hemen arkasında duran iki kızın pencereye düşen yansımalarını gördü. Döndü.

Denis, sorgulayan bakışlarla bakıyordu ona. İki kız sanki bir beklenti içersindeydiler.

"Merhaba" dedi Mattia usulca. İkisinden birinin ısıran bakışlarından korunmak istercesine başını öne eğdi.

"Benim adım Viola, o da Alice" diye sürdürdü kız sözlerini. "Lise 2 B sınıfındayız."

Mattia anladım dercesine bir hareket yaptı. Denis'in ağzı açık kalmıştı. İkisi de tek söz etmediler.

"Eh?" diye çıkıştı. "Siz kendinizi tanıtmayacak mısınız?"

Mattia, aynı anda kendine de anımsatırcasına alçak sesle adını söyledi. Sargılı olmayan elini gevşek bir biçimde Viola'ya uzattı ve o da bu eli sert bir şekilde sıktı. Öteki kız ise bu ele şöyle bir dokundu ve başka bir yöne bakarak gülümsedi.

Denis de aynı beceriksizlikle kendini tanıttı.

"İki hafta sonra, cumartesi günü yapılacak olan doğum günü partime sizi de davet etmek istiyorduk" dedi Viola.

Denis yeniden Mattia'nın bakışlarını aradı ama o Alice'nin çekingen gülümsemesine bakarak yanıt verdi. Kızın dudaklarının öylesine ince, öylesine solgun olmasının nedeninin keskin bir bisturiyle çizilmesinden oluştuğunu düşünüyordu.

"Neden peki?" diye sordu.

Viola ona şöylece bir baktıktan sonra Alice'ye döndü ve deli olduğunu söylemiştim sana anlamında bir ifade takındı.

"Neden de ne demekmiş? Belli ki içimizden sizi davet etmek geldi."

"Hayır, teşekkür ederim" dedi Mattia. "Ben gelemem."

Rahatlayan Denis hemen kendinin de gelemeyeceğini söyledi.

Viola onu umursamadı ve eli sargılı olan çocuğa döndü.

"Ah, öyle mi? Kim bilir cumartesi akşamı ne gibi işlerin vardır" diye kışkırttı onu. "Bu küçük arkadaşınla bilgisayar oyunu mu oynayacaksın? Yoksa bir kez daha damarlarını mı keseceksin?"

Viola bu son sözleri telaffuz ederken bir dehşet ürpermesi ve heyecanı yaşadı. Alice onu durdurmak için daha kuvvetlice elini sıktı.

Mattia, çatıların sayısını unuttuğunu ve zil çalmadan yeni baştan sayamayacağını düşündü.

"Partilerden hoşlanmam" açıklamasını yaptı.

Viola, kendini zorlayarak, bir dizi keskin ve tiz hih hih hih nidasıyla güldü.

"Gerçekten pek tuhafsın" diye alay etti onunla. "Herkes bayılır partilere."

İşaretparmağıyla iki kez sağ şakağına vurdu.

Alice onun elini bırakmış ve ellerini bilinçsiz bir şekilde kendi karnına dayamıştı.

Mattia sert bir sesle "Ben hoşlanmam" yanıtını verdi.

Mattia, Viola'nın ona meydan okurcasına bakan gözlerinin karşısında ifadesiz bakışlarla dikildi. Viola bir şeyler söylemek için ağzını tam açıyordu ki, o anda zil çaldı. Mattia tartışmanın onun için bittiğini belirtircesine arkasını döndü ve merdivenlere yöneldi. Denis de onun peşinden yürüdü.

9

Della Rocca ailesine hizmet etmeye başladığından beri Soledad Galienas tek bir kez hatalı davranışta bulunmuştu. Bu dört yıl önce, Della Rocca ailesinin arkadaşlarına yemeğe gittikleri yağmurlu bir gece olmuştu.

Soledad'ın dolabında iç çamaşırları dahil yalnızca siyah renkli giysiler bulunurdu. Kocasının iş kazasında ölümünü defalarca, o kadar çok anlatmıştı ki, sonunda kendi de buna inanmaya başlamıştı. Onu bir yapı iskelesinin üzerinde, yerden yirmi metre yükseklikte dişlerinin arasındaki sigarasıyla ayakta durmuş halde, bir sıra tuğla daha dizmek için harç sürerken hayal ediyordu. Sonra onun yere bırakılmış bir alete ya da kendini bağlaması gerekirken bunun acemiler için olduğunu düşünerek kıvrılmış olarak bıraktığı kayışa takılarak düştüğünü getiriyordu gözünün önüne. Adamın iskele kalasının üzerinde sendelediğini, sonradan da çığlık bile atmadan aşağı uçtuğunu görür gibi oluyordu. Beyaz göğe karşı kollarını sallayan küçük, kara bir nokta gibi düşen kocasını içine almak için sahne genişliyordu. Sonra bu yapay anı, yüksekten görülen bir imgeyle sona eriyordu: kocasının bedeni şantiyenin tozlu zemininde serilmiş yatıyordu. Cansız ve iki boyutlu, gözleri hâlâ açık bedenin sırtının altından koyu bir kan lekesi yayılıyordu.

Onu böyle düşünmek Soledad'ın burnu ile genzi arasında bir kaygı ürpertisi yaratıyordu ve kendini iyice kaptırırsa, gözlerinden, yalnızca kendisi için birkaç damla yaş da döküyordu.

İşin doğrusu, kocası onu terk etmişti. Sabahlardan bir sabah, olasılıkla kendisinin hiç tanımadığı bir kadınla yepyeni bir hayat kurmak için çekip gitmişti. Ondan bir daha hiç haber almamıştı. İtalya'ya geldiğinde anlatacak bir geçmişi olsun diye bu dulluk masalını uydurmuştu, çünkü gerçek geçmişine ilişkin anlatacak hiçbir şey yoktu. Kara giysileri, başkalarının

gözlerinde bir trajedinin, hiç dinmemiş bir kederin izlerini görebilmeleri ona güven veriyordu. Yasını onurla yaşıyordu ve o akşama kadar müteveffa kocasının anısına hiç ihanet etmemişti.

Cumartesileri akşam yemeğinde evde olabilmek için saat altı ayinine giderdi. Ernesto haftalardan beri peşindeydi. Ayinden sonra avluya inen merdivenlerde bekler ve her zaman aynı törensel saygıyla eve kadar eşlik etmeyi önerirdi. Soledad kara giysisine sarınır ama sonunda kabul ederdi. Erkek ona posta hizmetinde çalıştığı günleri, şimdi akşamları evde ne kadar yalnızlık çektiğini, omuzlarına çöken yılların ağırlığını, hesaplaşması gereken sayısız hayaleti anlatırdı. Ernesto, Soledad'dan daha yaşlıydı ve karısını pankreas kanserinden kaybetmişti.

Kol kola girerler, ciddi bir şekilde birlikte yürürlerdi. O akşam Ernesto onu şemsiyesinin altında konuk etmiş, kadını koruyabilmek için saçlarının, paltosunun ıslanmasına aldırmamıştı. Haftadan haftaya daha da gelişen İtalyancasını övmüş, Soledad utanmış gibi yaparak gülmüştü.

Beceriksiz bir hareket, eşzamansızlık sonucu arkadaşça yanaklara kondurulacak öpücükler yerine Della Rocca villasının kapısında ağızları birbirine değer gibi oldu. Ernesto önce özür diledi ama sonra yeniden dudaklarına eğildi. Soledad, yıllardan beri yüreğinin üzerine çöreklenmiş olan tozların bir kasırgayla havalandıklarını ve gözlerine dolduklarını hissetti.

Eve girmesi için davet kadından geldi. Alice'nin karnını doyurup onu yatırana kadar Ernesto odasında gizlenecekti. Della Roccalar biraz sonra evden çıkacaklar, çok geç döneceklerdi.

Ernesto, bu yaşta hâlâ bazı şeyler yaşayabildiği için yükseklerdeki birine teşekkür etmişti. Eve gizlice girmişlerdi. Soledad bir mürebbiye gibi elinden tutarak sevgilisini odasına götürmüş ve işaretparmağını dudağına dayayarak sessiz olmasını istemişti. Sonra telaş ve aceleyle Alice'nin yemeğini hazırlamış, ağır ağır yiyişini seyretmiş ve "Yorgun görünüyorsun, erken yatsan iyi olur" demişti. Alice televizyon seyretmek istediğini söyleyerek karşı çıkmış, Soledad da onu ayak altından uzaklaştırmak için üst katta seyretmesi koşuluyla izin vermişti. Babasının yokluğundan yararlanan Alice ayaklarını sürüye sürüye üst kata çıkmıştı.

Soledad sevgilisinin yanına dönmüştü. Beceriksiz ve antrenmansız ellerini ne yapacaklarını bilemeden yan yana oturmuşlar, uzun uzun öpüşmüşlerdi. Sonra Ernesto onu kendine doğru çekme cesaretini bulmuştu.

Sutyeninin terslik çıkaran kopçalarıyla mücadele ederken, alçak sesle bu kadar şaşkınca davrandığı için özür dilemiş, kadın da kendini genç, güzel ve umursamaz hissetmişti. Gözlerini yummuştu ve yeniden açtığında, odasının kapısında dikilen Alice'yi görmüştü.

"Cono" sözcüğü kaçmıştı ağzından. *"Que haces aqui?"*

Ernesto'nun ellerinden sıyrılmış, koluyla göğsünü örtmüştü. Alice başını yana eğmiş, parmaklık arkasındaki hayvanları seyreder gibi hiç şaşkınlık belirtisi göstermeden seyretmişti onları.

"Uyuyamıyorum" demişti.

Arkasını dönüp de çalışma odasının kapısında Alice'yi görünce tuhaf bir biçimde Soledad tam da o anı anımsadı. Soledad çalışma odasının tozunu alıyordu. Avukat beyin, yeşil deri kapakları üzerinde sarı yaldız yazılar olan ansiklopedilerinden birinin ağır ciltlerini üçer üçer raftan indiriyordu. Onları ağrıyan sol koluyla tutarken sağ eliyle de toz bezini maun rafların en dip köşelerinde dolaştırıyordu, çünkü avukat bey bir keresinde kadının yalnızca eşyaların çevresini temizlediğinden yakınmıştı.

Alice yıllardan beri babasının çalışma odasına girmiyordu. Görünmeyen bir düşmanlık engeli onu eşikte çiviliyordu. Parkelerin kurallı ve hipnotik geometrisi içine ayağının ucunu bile uzatsa ahşabın, ağırlığı altında çökeceğini ve kara bir uçuruma yuvarlanacağını sanırdı.

Odanın her köşesine babasının kokusu sinmişti. Yazı masasında düzenli bir şekilde sıralanmış olan kâğıtlar, krem rengi ağır perdeler yoğun bir biçimde kokuyordu. Alice minicikken parmaklarının ucuna basarak içeri girer ve babasına yemeğin hazır olduğunu haber verirdi. Babasının masasına eğiliş tarzından, gümüş çerçeveli gözlüklerinin ardından o karmaşık belgeleri inceleyişinden etkilenir, konuşmadan önce hep bir an

tereddüt ederdi. Avukat kızını fark edince başını yavaşça kaldırır, sanki orada ne aradığını sorarcasına alnını kırıştırırdı. Sonra peki anlamında kızına şöyle bir gülümser, "Geliyorum" derdi.

Alice odanın dört duvarı arasına ve onun zihnine nakşolmuş o tek sözcüğün çalışma odasının döşemelerinde yansıyışını hâlâ işittiğinden emindi.

"Hola, mi amorcito" dedi Soledad. Şimdi karşısında kurşunkalem inceliğinde dikilen bu kız onun eskiden her sabah uyku gözünden akarken giydirip okula götürdüğü küçük kıza hiç benzemese de ona böyle seslenmeyi sürdürüyordu.

"Merhaba" dedi Alice.

Soledad, kızın bir şey söylemesini bekleyerek birkaç saniye baktı ama Alice huzursuz bir şekilde bakışlarını kaçırdı. Soledad raflarına döndü.

"Sol" dedi sonunda Alice.

"Evet?"

"Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Soledad elindeki ciltleri masaya bıraktı ve Alice'ye yaklaştı.

"Söyle *mi amorcito.*"

"Senden bir yardım istiyorum."

"Nasıl bir yardım? Elbette, söyle bana."

Alice pantolonunun lastiğini işaretparmağının çevresine doladı.

"Cumartesi bir partiye gitmem gerekiyor. Arkadaşım Viola'nın evinde."

"Ah, ne güzel" diye gülümsedi Soledad.

"Bir kek götürmek istiyorum. Ama kendim yapacağım. Bana yardım eder misin?"

"Tabii tatlım. Ne keki?"

"Bilmem. Pasta ya da tiramisu. Ya da senin o tarçınlı kekinden."

"Annemin tarifi" dedi Soledad gururla. "Sana öğretirim."

Alice yalvaran gözlerle ona bakıyordu aşağıdan.

"O halde cumartesi birlikte alışverişe çıkalım mı? Sen o gün izinliysen."

"Tabii tatlım" dedi Soledad. Bir an için kendini önemli hissetti ve o güvensizliği büyüttüğü kızda da gördü.

"Beni bir yere daha götürür müsün?" diye ekledi Alice.

"Nereye?"

Alice bir an tereddüt etti.

"Dövme yaptırmaya" dedi aceleyle.

Biraz hayal kırıklığına uğrayan Soledad "Ah *mi amorcito*" diye içini çekti. "Biliyorsun baban istemiyor bunu."

"Ona söylemeyiz. Asla görmeyecek" diye ayak diredi Alice sızlanarak.

Soledad başını salladı.

"Ne olur Soledad, yalvarıyorum sana. Tek başıma gidersem yapmazlar. Anne babanın izni gerekiyor."

"O halde ben ne yapabilirim ki?"

"Sen annemmiş gibi davranacaksın. Sadece bir kâğıt imzalayacaksın, hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

"Ama bu olmaz tatlım, kesinlikle olmaz. Baban beni kovar."

Alice bu sefer daha ciddileşti. Doğrudan Soledad'ın gözlerinin içine baktı.

"Bu bizim sırrımız olacak Sol." Bir an durdu. "Zaten ikimizin bir sırrı daha var, değil mi?"

Soledad çaresizce baktı kıza. Başlangıçta anlamadı.

"Ben sır tutmayı bilirim" diye devam etti Alice usuldan. Kendini Viola gibi güçlü ve cüretkâr hissediyordu. "Öyle olmasaydı seni çoktan kovmuş olurlardı."

Soledad boğazının tıkandığını hissetti.

"Ama..." dedi.

"Yapıyor musun o zaman?" diye ısrar etti Alice.

Soledad yere baktı.

"Tamam" dedi yavaşça. Sonra Alice'ye arkasını döndü ve iki koca gözyaşı damlası gözlerinde belirirken kitapları rafa koydu.

10

Mattia her hareketinin böyle sessizce olması için özellikle özen gösteriyordu. Biliyordu, dünyanın düzensizliği illa ki artacaktı, fondaki gürültü birbirine bağıntılı her işareti örtene kadar yükselecekti ama kendi her davranışına özen gösterirse ağır ağır gelişen bu çürümede daha az suçu olabilirdi.

Ayağının önce ucuna, sonra topuğuna basmayı, toprakla temas eden yüzeyini en aza indirgemek için bedeninin dengesiz ağırlığını ayağının kenarına vermeyi öğrenmişti. Bu tekniği çok yıllar önce geceleri uyanıp, evi gizlice didik didik aradığı zaman geliştirmişti; ellerinin derisi öyle kururdu ki, bu uzuvların hâlâ kendine ait olduğundan emin olabilmenin tek yolu üzerlerinden bir bıçak geçirmek olurdu. Zamanla bu tuhaf ve sakıngan yürüyüş tarzı onun normal hali olmuştu.

Anne ve babasının onu ansızın karşılarında görmeleri sık rastlanan bir durumdu; çatık kaşları, daima kapalı ağzıyla yerden yansıtılan bir hologramı andırırdı. Bir keresinde annesi korkudan elindeki tabağı düşürmüştü. Mattia kırıkları toplamak için yere eğildiğinde o keskin kenarların çağrısına zor karşı koymuştu. Annesi üzüntü içinde teşekkür etmiş ve oğlu uzaklaştığında yere çökmüş, on beş dakika boyunca, bitik bir halde oturmuştu orada.

Mattia anahtarını dış kapının kilidinde çevirdi. Kapı kulpunu kendine doğru çeker ve ayasıyla kilide bastırırsa kapının açılış sırasındaki o madeni sesi neredeyse tamamen engelleyebileceğini öğrenmişti. Hele eli sargılıysa daha da iyi oluyordu.

Holü kayarak geçti. İç kapının anahtarlarını kilide soktu ve kendi evine bir hırsız gibi girercesine, aynı işlemi burada da yineledi.

Babası çoktan gelmişti; her zamankinden erkenciydi. Onun sesini yükselttiğini duyunca salondan geçmek ve annesi ile babasının konuşmasını yarıda kesmek ile yeniden çıkmak arasında kararsız kaldı; avluda bekler, salonun ışıkları sönünce dönerdi eve.

"... hiç doğru bulmuyorum" diye sona erdi babasının yakınma dolu sözleri.

"Tabii" dedi Adele. "Sen hiçbir şey yokmuş, tuhaf hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmayı yeğliyorsun."

"Tuhaf olan nedir ki?"

Sessizlik oldu. Mattia annesinin başını öne eğdiğini, seninle anlaşamayacağımız belli dercesine dudağının kenarını ısırdığını görür gibi oluyordu.

Annesi "Tuhaf olan nedir ki?" diye yineledi üstüne basa basa. "Ben..."

Mattia, salondan hole yansıyan ışık diliminin bir adım gerisinde kaldı. Gözlerini yuvarlayarak gölgenin zeminden duvarlara ve sonra tavana uzanan çizgisini izledi. Bunun bir eşkenar dörtgen oluşturduğunu ve bir perspektif kandırmacası olduğunu düşündü.

Annesinin cümleleri yarıda bırakması sık görülen bir durumdu, sanki cümle ağzından çıkarken sonunu unuturdu. Bu kesintiler gözlerinde ve havada âdeta boş kabarcıklar yaratırdı; Mattia bu kabarcıkları parmağıyla delip patlatabileceğini düşünürdü.

"Tuhaf olan şu ki: bütün arkadaşlarının önünde koca bir bıçağı kazağının kolundan içeri sokmuş. Tuhaf olan şu ki: o dönemin kapandığını sanıyorduk oysa gene yanılmışız" diye devam etti annesi.

Mattia ondan söz ettiklerini anladığında hiç tepki göstermedi, yalnızca dinlememesi gereken bir konuşmaya kulak kabartmak zorunda kaldığı için hafif bir suçluluk duydu.

"Onu yanımıza almadan öğretmenleriyle görüşmeye gitmek için yeterli bir neden sayılmaz bu" dedi babası ama şimdi tonu daha alçak bir sesle. "Orada bulunma hakkına sahip olacak kadar büyük."

"Offf Pietro" diye söylendi annesi. Ona asla adıyla hitap etmezdi. "Önemli olan nokta bu değil, anlamak istemiyor musun? Ona sanki şeymiş gibi davranmaktan vazgeçmeyecek misin?"

Durdu. Sessizlik elektrostatik yükü biçiminde havaya saplanıverdi. Mattia hafif bir ürpermeyle omuzlarını sarstı.

"Sanki neymiş gibi?"

"Normalmiş gibi" diye sözüne açıklık getirdi annesi. Sesi biraz titriyordu; Mattia ağlayıp ağlamadığını merak etti. Zaten o öğleden sonradan beri sık sık ağlar olmuştu. Çoğu zaman hiçbir nedeni olmadan yapıyordu bunu. Bazen pişirdiği et kayış gibi olduğu için, bazen de balkondaki bitkilere asalak dadandığı için ağlıyordu. Nedeni her ne olursa olsun hep çaresizlik hissediyordu. Sanki artık elden gelen bir şey yokmuş gibi.

"Öğretmenler arkadaşı olmadığını söylüyorlar. Yalnızca sıra arkadaşıyla konuşuyor, bütün gününü onunla geçiriyormuş. Onun yaşındaki gençler akşamları çıkar, kızlara kur yapar..."

"Yoksa sen onun..." diyerek sözünü kesti baba. "Öyle mi olduğunu..."

Mattia cümleyi tamamlamaya çalıştı ama aklına bir şey gelmedi.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Belki de yalnızca öyle olmasını yeğlerdim" dedi annesi. "Bazen Michela'nın bir bölümünün onun içine sızmış olduğunu düşünüyorum."

Babası gürültülü bir biçimde derin bir soluk aldı.

Biraz huzursuz bir ses tonuyla "Artık ondan söz etmeyeceğine söz vermiştin" dedi.

Mattia, hiçlik içinde yok olup giden Michela'yı düşündü. Ama bir saniyenin binde biri kadar kısa bir an için. Sonra anne ve babasının şemsiye

kovasının cilalı ve eğri yüzeyine düşen küçülmüş yansımalarına, o solgun görüntüye dalıp gitti. Anahtarlarıyla sol dirseğini kaşımaya başladı. Anahtarların sırayla dirseğinde dolaştığını hissediyordu.

"Tüylerimi en çok diken diken eden ne biliyor musun?" dedi Adele. "Aldığı o yüksek notlar. Hep dokuz, on; hep en yüksek notlar. Bu notlarda beni korkutan bir şey var."

Mattia annesinin bir kez burnunu çektiğini işitti. Sonra bir kez daha, ama bu sefer burnunu bir şeye dayamış gibiydi. Babasının salonun ortasında ona sarıldığını düşündü.

"On beş yaşında" dedi babası. "Acımasız bir yaştır bu."

Annesi bir yanıt vermedi ve Mattia küçük bir yoğunluğa kadar yükselen, sonra yavaş yavaş alçalarak yerini sessizliğe bırakan hıçkırıkları dinledi.

Tam o anda salona girdi. Konik ışık huzmesinin sınırları içine girince gözleri hafifçe kısıldı. Birbirlerine sarılmış ve cilveleşirken yakalanmış iki genç gibi şaşkınlık içinde ona bakan anne ve babasına iki adım kala durdu. Ne zamandan beri orada olduğu sorusu bu şaşkınlığa damgasını vurmuş gibiydi.

Mattia ikisinin ortasındaki bir noktaya baktı. Sadece "Arkadaşlarım var, cumartesi günü bir partiye gidiyorum" dedi. Sonra koridora doğru ilerledi ve odasına kapandı.

11

Dövmeci önce Alice'yi sonra da küçük kızın annesi olarak tanıştırdığı o fazlasıyla esmer ve ürkek bakışlı kadını kuşkulu gözlerle baştan ayağa süzmüştü. Buna bir an için bile inanmamıştı ama onu ilgilendirmezdi. Bu tür palavralara ve şımarık kızlara alışmıştı. Gelenlerin yaşı gittikçe daha küçülüyordu; bu kız daha on yedisine basmamıştır diye düşündü. Ama tabii ki ilkeleri nedeniyle gelen işleri reddedecek olanaklara sahip değildi. Kadına bir iskemle göstermişti; o da oraya çökmüş, ondan sonra tek söz bile etmemişti. Sanki her an oradan kalkıp gidecekmişçesine ellerinin arasındaki çantayı sımsıkı tutuyordu. İğneden başka her yere bakıyordu.

Kız renk vermemişti. Adam ona canın yanıyor mu diye sormuştu, çünkü bu herkese sorulan bir soruydu ama kız dişlerini sıkarak hayır demişti.

Dövmeci kıza gazlı bezi en az üç gün çıkarmamasını, yarayı bir hafta boyunca her sabah ve akşam temizlemesini söylemişti. Ona bir kavanoz vazelin armağan etmiş, paraları cebe atmıştı.

Alice, evinin banyosunda gazlı bezi yapıştıran beyaz bandı kaldırdı. Dövmesi henüz birkaç saatlikti ama kız belki on kez göz atmıştı. Her bakışında heyecanının bir kısmı, ağustos güneşi altında buharlaşan duru su birikintisi misali yok oluyordu. Bu kez desenin çevresindeki derinin ne kadar kızarmış olduğunu düşündü. Teninin doğal rengine dönüp dönmeyeceğini geçirdi aklından ve kapıldığı kısa bir panik yüzünden bir an için boğazı tıkandı. Sonra bu aptalca kaygıyı zihninden kovdu. Her hareketinin böylesine kesin ve çaresiz görünmesinden nefret ediyordu. Kafasında buna *sonuçların ağırlığı* adını takmıştı, bunun da babasına ait olan ve yılların beynine yüklediği engellerden biri olduğunu düşünüyordu. Yaşıtlarının umursamazlığını, onların anılara esir olmayışını büyük bir hırsla kıskanıyordu. On beşinci yaşının hafifliğini arzuluyor ama onu

yakalamaya uğraşırken elindeki zamanın kayıp gittiğini fark ederek telaşlanıyordu. Böylece sonuçların ağırlığı gittikçe dayanılmaz bir hal alıyor, düşünceleri daraldıkça daralan bir çember oluşturarak hızla dönüp duruyordu.

Son anda düşüncesini değiştirmişti. Vızıldayarak dönen aleti karnına yaklaştırmakta olan dövmeciye aynen böyle demişti: "Düşüncemi değiştirdim." Adam hiç şaşırmadan, "Yaptırmak istemiyor musun?" diye sormuştu. Alice ise, "Yaptırmak istiyorum. Ama gülden vazgeçtim. Küçük bir hercaimenekşe istiyorum" yanıtını vermişti.

Dövmecinin bakışlarında bocalama vardı. Sonradan hercaimenekşenin nasıl yapıldığını bilmediğini söylemişti. Alice ona aşağı yukarı bir papatyaya benzer, üstte üç, altta iki yaprağı vardır demişti. Menekşe rengi olsun. Dövmeci tamam demiş ve çalışmaya koyulmuştu.

Alice göbeğini çevreleyen minik, mor çiçeğe baktı ve acaba Viola[1] bunu onun, arkadaşlıklarının adına yaptırdığını anlar mı diye merak etti. Sonra pazartesiye kadar ona göstermemeye karar verdi. Kabukları düşünce, beyaz teni üzerinde pırıl pırıl parlayınca görmeliydi. O akşama hazır olabilmesi için daha önce yaptırmadığına pişman oldu. Partiye davet ettiği o çocuğa dövmesini gizlice göstermenin nasıl bir şey olacağını hayal etti. İki gün önce Mattia bezgin haliyle onun ve Viola'nın karşısına çıkıvermişti. "Ben ve Denis partiye geliyoruz" demişti. Viola sevimsiz bir yorum yapmaya zaman bulamadan başını önüne eğmiş, arkasını dönmüş ve koridorun dibine varmıştı bile.

Onu öpmek isteyip istemediğinden emin değildi ama artık her şey kararlaştırılmıştı ve vazgeçerse Viola ona salak yaftasını yapıştırırdı.

Dövmenin görülebilmesi ama hemen altından başlayan dikiş izinin gizli kalması için külotunun nereye kadar gelmesi gerektiğini hesapladı. Üzerine blucinini, tişörtünü, dövmesini, yara izini, kalçalarının genişliğini örtecek bolluktaki kazağını giydi ve tarçınlı keki pişirmek için mutfakta onu bekleyen Soledad'ın yanına gitti.

12

Denis uzun ve derin soluklar alarak ciğerlerini Pietro Balossino'nun otomobilinin kokusuyla doldurmaya çalışıyordu; hafif kekremsi ter kokusu, insanlardan çok koltukları kaplayan yanmaz kılıflardan ve günlerden beri belki de paspasların altında çürümekte olan ıslak bir şeylerden yayılıyor gibiydi. Denis bu karışımın sıcak bir sargı gibi yüzünü sarmaladığını hissediyordu.

Bütün gece bu otomobilde kalmayı, tepenin yarı karanlık sokaklarında avare dolaşmayı, karşı yönden gelen otomobillerin, arkadaşının yüzünü aydınlatan ve sonra onu rahatsız etmeden yerini karanlığa bırakan ışıklarına bakmayı yeğlerdi.

Mattia önde, babasının yanında oturuyordu. Gizliden gizliye her ikisinin de yüzüne egemen olan ifadesizliği inceleyen Denis baba ile oğulun yol boyunca tek bir sözcük bile etmemek ve hatta göz erimlerinin aynı noktada kesişmemesi için ellerinden geleni yapmak konusunda sözleştiklerini düşünüyordu.

Nesneleri tutma şekilleri de aynıydı; ellerindekini deforme etmemeye çalışırcasına sadece yüzeyle temas eden gergin parmaklarıyla tutuyorlardı her şeyi. Bay Balossino direksiyona şöyle bir değiyordu sanki; Mattia'nın korkunç elleri annesinin Viola için hazırladığı ve onun şimdi bitişik bacakları üzerinde tuttuğu armağan paketinin sivri köşelerinde dolaşıyordu.

Bay Balossino kendini zorlayarak "Demek ki sen Matti'yle aynı sınıftasın" dedi sözlerinden emin olmadan.

"Öyle" dedi Denis. Sesi boğazında fazlasıyla uzun bir süre tıkılı kaldığından pek tiz bir yansımayla çıkmıştı. "Sıra arkadaşıyız."

Mattia'nın babası ciddi bir tavırla onu dinledi ve sonra içi rahatlamış bir şekilde kendi düşüncelerine döndü. Mattia bu kısacık konuşmanın farkında bile değil gibiydi ve gözlerini pencereden ayırmadı; caddenin orta çizgisinin kesik kesik algılanmasının gözünün yavaş yanıt vermesinden mi, yoksa daha karmaşık bir mekanizmadan mı kaynaklandığını düşünüyordu.

Pietro Balossino, Bai ailesinin evinin büyük demir kapısına bir metre kala fren yaptı ve yol yokuş olduğundan el frenini çekti.

Demir kapının ardını görebilmek için öne doğru uzanırken "Arkadaşınızın işi iş" gibi bir yorum yaptı.

Ne Denis ne de Mattia bu kızın adını bile yeni öğrendiklerini itiraf ettiler.

"O halde, geceyarısı gelip sizi alıyorum, anlaştık mı?"

"Saat on birde" diye atıldı Mattia. "On bir diyelim."

"On bir mi? Zaten dokuz oldu bile. İki saatte ne olur ki?"

"On bir" diye ısrar etti Mattia.

Pietro Balossino başını öne eğdi ve "Tamam" dedi.

Mattia otomobilden indi, Denis de gönülsüzce onun peşinden gitti. Bu partide Mattia'nın yeni arkadaşlar edinmesinden, eğlenceli ve son moda çocuklar tanımasından, göz açıp kapayana kadar onların arasına karışmasından, ayrıca bu otomobile bir daha asla binememekten korkuyordu.

Terbiyeli bir şekilde Mattia'nın babasına veda etti, hatta kendine yetişkin bir hava vermek için elini uzattı. Pietro Balossino emniyet kemerini çözmeden onun elini sıkabilmek için beceriksiz bir cambazlık yaptı.

İki sıra arkadaşı demir kapının önünde dikildiler ve zili çalmadan otomobilin dönüp gitmesini beklediler.

Alice beyaz bir divanın ucuna kıvrılmıştı. Elinde bir bardak içecek vardı ve göz ucuyla Sara Turletti'nin koyu renk çoraplar içine gömdüğü koca

baldırlarını süzüyordu. Divana yayılınca âdeta iki katı genişlemişlerdi. Alice arkadaşına oranla koltukta kendi işgal ettiği yeri düşündü. Neredeyse görünmez hale gelecek kadar ince olmak midesinde hoş bir sıkışma yarattı.

Mattia ile Denis odaya girince sırtını dikleştiriverdi. Bakışlarıyla çaresizce Viola'yı aradı. Mattia'nın elinde sargı olmadığını fark etti ve bileğinde bir iz kalıp kalmadığını görmeye çalıştı. İstemsiz olarak, işaretparmağıyla kendi yara izinin üzerinden geçti. Giysilerin altından da olsa yerini buluveriyordu, sanki derisinin üzerinde bir solucan varmış hissine kapılıyordu.

Yeni gelen iki çocuk çevresi sarılmış iki av gibi etraflarına bakındılar ama aslında odaya dağılmış otuz kadar gençten hiçbiri onların farkına bile varmadı. Alice dışında.

Denis, Mattia'nın hareketlerini izliyor, onun gittiği tarafa gidiyor, onun baktığı yere bakıyordu. Mattia, bir grup kıza palavralarını anlatmakta olan Viola'ya yaklaştı. O kızları okulda görüp görmediğini aklından bile geçirmedi. Elinde, göğüs hizasında sımsıkı tuttuğu armağanıyla doğum günü sahibesinin arkasında dikildi. Kız arkadaşları gözlerini onun ağzının içine bakmaktan ayırıp, arkasındaki bir noktaya bakmaya başladıklarında Viola da arkasına dönüp baktı.

"Ah, geldiniz demek" dedi kaba bir şekilde.

"Al" diyen Mattia armağanı kızın kollarının arasına bırakıverdi. Sonra eveleye geveleye doğum gününü kutladı.

Oğlan tam arkasını dönecekti ki Viola pek heyecanlı ve ince sesiyle bağırmaya başladı:

"Ali, Ali, gel buraya. Arkadaşın burada."

Denis iğne yutar gibi zorla yutkundu. Viola'nın kız arkadaşlarından birkaçı, yanındakinin kulağına bir şey söyleyerek gülüştü.

Alice divandan kalktı. Onu kız grubundan ayıran birkaç adımı atarken aksak yürüyüşünü gizlemeye çalıştı ama herkesin özellikle yürüyüşüne

baktıklarından emindi.

Denis'e şöyle bir gülümseyiverdi, sonra başını öne eğerek ve cılız bir sesle Mattia'ya merhaba dedi. Mattia da merhaba derken kaşları öyle bir titredi ki, bu onu Viola'nın gözünde daha da kasılı kıldı.

Uzayıp giden sessizliği gene o bozdu.

"Ablamın pastilleri nereye sakladığını buldum" dedi ışıldayarak.

Kızlar heyecanla, "Vayyy" dediler.

"İstiyor musunuz peki?"

Bu soruyu özellikle neden söz edildiğini bile anlamadığını tahmin ettiği Mattia'ya dönerek sordu. Elbette yanılmıyordu.

"Kızlar benimle gelin, alın" dedi. "Ali, sen de gel."

Alice'yi bir kolundan tutup çekti; beş kız birbirlerini iteleyerek koridorda görünmez oldular.

Denis yeniden Mattia'yla yalnız kaldı ve kalp atışları normale döndü. Sonra birlikte üzerinde içkilerin dizili olduğu masaya yaklaştılar.

Denis biraz şaşırarak, biraz dehşete kapılarak "Viski var" dedi. "Votka da var."

Mattia yanıt vermedi. Üst üste dizili plastik bardaklardan birini aldı ve onu sıvının yüzeysel gerilimin taşmayı engelleyeceği noktaya mümkün olduğunca yaklaşmayı deneyerek ağzına kadar Coca-Cola'yla doldurdu. Sonra da masaya bıraktı. Denis ise sakıngan gözlerle etrafa bakınarak ve gizliden gizliye, aslında bunun farkında bile olmayan arkadaşını etkilemek için kendi bardağına viski koydu.

İki duvar ötede, Viola'nın ablasının odasında kızlar Alice'yi yatağa oturtmuşlar, ne yapacağını öğretiyorlardı.

"Ağzına alma. Bunu istese bile yapma, tamam mı?" diye tembihledi Giada Savarino. "İlk seferinde sadece bir kez elinle boşalt."

Alice sinirli bir şekilde güldü ve Giada'nın ciddi olup olmadığını merak etti.

Gayet açık bir planı olan Viola "Şimdi yanına git ve onunla konuş" dedi. "Sonra onu alıp odama getirmek için bir bahane uydur, tamam mı?"

"Ne gibi bir bahane uydurayım?"

"Ne bileyim ben. Müzikten rahatsız olduğunu ve biraz sessizlik istediğini söyle."

"Ya arkadaşı? O hiç dibinden ayrılmıyor ki!" dedi Alice.

"Onunla biz ilgileniriz" dedi Viola en acımasız gülüşüyle.

Sonra açık yeşil yatak örtüsüne ayakkabılarıyla basarak, ablasının yatağının üzerine çıktı. Alice halılara bile ayakkabıyla basmasına izin vermeyen babasını düşündü. Bir an için onu burada görse ne derdi diye geçirdi aklından ama sonra bu düşünceden silkelendi.

Viola yatağın üzerindeki bir mobilyanın çekmecesini çekti. Boyu yetmediği için eliyle içini şöyle bir karıştırdı, sonra yaldızlı harflerle süslü kırmızı kumaşla kaplı bir kutu çıkardı.

"Al bunu" dedi. Bir elini Alice'ye uzattı. Avucunda köşeleri yuvarlatılmış, kare biçiminde parlak mavi bir hap duruyordu. Ortasında da stilize bir kelebek resmi vardı. Alice aynı elin kendisine uzattığı pis şekerlemeyi hatırladı ve onun yeniden boğazına takıldığını hissetti.

"Ne bu?" diye sordu.

"Al bunu sen. Daha çok eğleneceksin."

Viola göz kırptı. Alice bir an için düşündü. Hepsi ona bakıyorlardı. Bunun da başka bir deneme olduğunu düşündü. Viola'nın elindeki hapı aldı ve diline koydu.

"Hazırsın" dedi Viola memnuniyetle. "Gidelim haydi."

Kızlar tek sıra halinde odadan çıktılar, yüzlerinde şeytani bir gülümsemeyle yere bakıyordu hepsi. Federica, bir tane de ona vermesi için Viola'ya yalvardı ama Viola sertçe sırasını beklemesini söyledi.

Alice en son çıktı. Kızlar ona arkalarını döndüğünde elini ağzına götürdü ve hapı tükürdü. Cebine koydu ve ışığı söndürdü.

13

Viola, Giada, Federica ve Giulia dört yırtıcı kuş misali Denis'in çevresini sardılar.

"Bizimle şuraya gelir misin?" dedi Viola.

"Neden?"

"Nedenini sana sonra açıklayacağız" diye kıkırdadı Viola.

Denis kaskatı kesildi. Mattia'dan medet umdu ama o Coca-Cola'nın bardağın ağzındaki titreşimine dalıp gitmişti. Odayı dolduran yüksek sesli müziğin her darbesi yüzeyde bir titreşim yaratıyordu. Mattia tuhaf bir korkuyla onun döküleceği anı bekliyordu.

"Burada kalmak istiyorum" dedi Denis.

"Aman be, ne baş belasısın sen" diye terslendi Viola. "Bizimle geliyorsun işte o kadar!"

Onu bir kolundan tutup çekti. Denis zayıf bir direniş gösterdi. Sonra Giada da çekiştirmeye başlayınca teslim oldu. Onu mutfağa doğru iterlerken, bir kez daha dönüp, kımıldamadan duran arkadaşına baktı.

Mattia, bir elini masaya koyduğunda Alice'nin farkına vardı: denge bozuldu ve ince bir sıvı yüzeyi bardağın ağzından taştı, sonra da kara bir halka gibi dibine çöreklendi.

İçgüdüsel bir hareketle gözlerini kaldırdı ve kızın bakışlarıyla karşılaştı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu kız.

"İyi" dedi Mattia.

"Parti hoşuna gitti mi?"

"Mımmm."

"Müzik böyle yüksek olunca başım ağrıyor."

Alice Mattia'nın da bir şey söylemesini bekledi. Ona baktı, oğlan sanki soluk bile almıyordu. Bakışlarında sessizce acı çeken bir ifade vardı. İlk sefer olduğu gibi, o gözleri kendine çevirmek, Mattia'nın başını ellerinin arasına almak ve ona her şeyin yolunda gittiğini söylemek arzusu duydu.

Bütün cesaretini toplayıp "Benimle öteki odaya gelir misin?" diye sordu.

Mattia sanki bu sözleri beklermiş gibi başını öne eğdi.

"Okey" dedi.

Alice koridora girdi, oğlan da iki adım geriden onu takip etti. Yürürlerken Mattia her zaman yaptığı gibi aşağıya bakıyordu. Alice'nin sağ bacağının dünyadaki bütün bacaklar gibi diz hizasından kırıldığını, ayağının hiç ses etmeden yere usulca değdiğini fark etti. Oysa sol bacağı, işte o kaskatı duruyordu. Öne atmak için kız bacağına dışa doğru bir yarım ay çizdiriyordu. Saniyenin binde biri süresinde sanki Alice bir yana devrilecekmiş gibi kalçası yana eğiliyordu. Sonunda sol ayağı da yere değiyordu ama bu bir koltuk değneği gibi sertçe basıyordu.

Mattia bu jiroskopik ritme yoğunlaştı ve farkına varmadan kendi adımlarını kızınkine uydurdu.

Viola'nın odasına girdiklerinde Alice yanından geçiverdi ve kendinin bile şaşırdığı bir cesaretle kapıyı kapattı. Ayakta duruyorlardı, oğlan halının üstünde, kız birazcık dışında.

İyi ama neden hiçbir şey söylemiyor, diye merak etti Alice.

Bir an için boş vermeyi, kapıyı açmayı, dışarı çıkmayı ve yeniden normal nefes almayı düşündü.

Ama sonra Viola'ya ne anlatırım, diye geçirdi içinden.

"Burası daha iyi değil mi?" diye sordu.

"Öyle" dedi Mattia. Bir vantriloğun kuklası gibi kolları iki yanından sarkıyordu. Sağ elinin işaretparmağı ile başparmağının kenarında çıkan şeytantırnağını dürtüklüyordu. Kendine iğne batırıyordu sanki ve bu yanma, onu bir an için odanın havasızlığından sıyırır gibi oldu.

Alice, Viola'nın yatağının tam ucuna oturdu. Şilte ağırlığı altında kıvrılmadı bile. Bir şey arayarak çevresine bakındı.

Sonunda Mattia'ya "Sen de oturur musun?" diye sordu.

Oğlan söz dinledi. Usulcacık üç karış öteye oturdu. Salonda çalan müzik duvarların ağır ve hırıltılı soluğu gibi geliyordu. Alice, Mattia'nın yumruk yaptığı ellerini süzdü gizlice.

"Elin iyileşti mi?" diye sordu.

"İyileşti gibi" dedi Mattia.

"Nasıl olmuştu?"

"Kestim. Biyoloji laboratuvarında. Yanlışlıkla."

"Görebilir miyim?"

Mattia yumruklarını daha da sıktı. Sonra sol elini hafifçe açtı. Mor ve dimdik bir kesik elini verevine geçiyordu. Alice bunun çevresinde daha kısa ve açık renkli, neredeyse beyaz başka yara izleri olduğunu gördü. Bunlar bütün elinin ayasını kaplıyor, birbirleriyle kesişirken ters ışıkta kalan çıplak bir ağacın dalları gibi görünüyordu.

"Benim de var bir tane biliyor musun?" dedi.

Mattia yumruğunu yeniden kapattı ve saklamak istercesine elini bacaklarının arasına soktu. Kız ayağa kalktı. Kazağını biraz kaldırdı, blucininin düğmelerini çözdü. Çocuk paniğe kapıldı. Mümkün olduğunca

indirdi bakışlarını ama gene de Alice'nin pantolonunun belini kıvıran ve yara bantlarıyla çevrili beyaz bir gazlı bezi ortaya çıkaran eli ile onun hemen altında açık gri külotun ucunu gördü.

Alice külotun lastiğini bir iki santim indirince Mattia soluğunu tuttu.

"Bak" dedi sonra.

Uzun bir yara izi çıkık duran leğen kemiği boyunca uzanıyordu. Kalın ve kabarıktı; Mattia'nınkilerden daha genişti. Birbirine eşit uzaklıklarla onu kesen dikiş izleri çocukların karnavalda korsan kılığına girdiklerinde yüzlerine çizdikleri yara izlerini andırıyordu.

Mattia ne diyeceğini bilemedi. Alice blucininin düğmelerini ilikledi, tişörtünü içine soktu. Sonra oğlana biraz daha yaklaşarak oturdu yeniden.

Sessizlik ikisi için de handiyse dayanılmazdı. Yüzleri arasındaki boşluk beklenti ve utanç kaynıyordu.

"Yeni okulunu sevdin mi?" diye sordu Alice konuşmuş olmak için.

"Evet."

"Bir dâhi olduğunu söylüyorlar."

Mattia yanaklarını emdi, sonra da kanın metalik tadı ağzını doldurana kadar dişlerini yanaklarına geçirdi.

"Gerçekten seviyor musun ders çalışmayı?"

Mattia "Evet" dedi.

"Neden peki?"

Çocuk usulca "Yapmayı bildiğim tek şey bu" dedi. Ders çalışmayı, yalnız başına yapılabildiği için seviyorum, çünkü çalıştığın her şey zaten çoktan ölmüş, soğumuş ve çiğnenmiş, demeyi isterdi. Okul kitaplarının sayfalarının hepsi aynı ısıda, sana seçme süresi tanıyorlar, canını

yakmıyorlar, sen onların canını yakmıyorsun, demeyi isterdi. Ama sessizliği seçti.

"Peki benden hoşlanıyor musun?" deyiverdi Alice. Sesi biraz cılız çıktı ve yüzünü ateş bastı.

Mattia telaşla "Bilmiyorum" dedi yere bakarak.

"Neden peki?"

"Bilmiyorum" diye ayak diredi. "Bunu düşünmedim."

"Bunu düşünmek gerekmez ki."

"Ben düşünmezsem hiçbir şey anlayamam."

"Sen benim hoşuma gidiyorsun" dedi Alice. "Biraz. Öyle sanıyorum."

Oğlan kabullendi. Halının geometrik desenini önce net, sonra bulanık görmek için göz merceğini kasıp gevşetme oyunu oynamaya başladı.

"Beni öpmek ister misin?" diye sordu Alice. Utanç duymadı ama tam bunu söylerken, oğlanın hayır deme olasılığının verdiği korkuyla midesi kasıldı.

Mattia birkaç saniye boyunca kımıldamadı. Sonra yavaşça başını sağa sola salladı; gözlerini halının deseninden ayırmıyordu.

Sinirli bir hareketle Alice ellerini beline götürdü ve belinin çevresini ölçtü.

"Önemi yok" dedi farklı bir ses tonuyla ve çabucak. "Rica ederim bunu kimseye anlatma" diye ekledi.

Salağın tekisin, diye düşündü.

İlkokul çocuğundan betersin.

Sonra ayağa kalktı. Viola'nın odası gözüne birdenbire yabancı ve düşmanca bir mekân gibi göründü. Duvarlardaki renklerin, masanın üzerinde dağılmış makyaj malzemelerinin, idam edilmiş birinin ayakları misali dolap kapağına asılı bale pabuçlarının, Viola'nın deniz kenarında kumlara uzanıp güzelliğini gözler önüne sererek çektirip büyüttürdüğü fotoğrafın, müzik setinin iki yanına tepeleme dizilmiş kasetlerin ve koltuğa yığılı giysilerin onu sarhoş ettiğini hissetti.

"Salona dönelim" dedi.

Mattia yataktan kalktı. Bir an için ona baktı ve Alice onun özür dilediğini hisseder gibi oldu. Kız kapıyı açtı, müzik bütün zorbalığıyla odaya yayıldı. Koridorun bir bölümünü yalnız başına aştı. Sonra Viola'nın yüzü geldi aklına. Geri döndü, izin bile istemeden Mattia'nın odunsu elini tuttu ve Bai ailesinin gürültülü salonuna el ele girdiler.

14

Kızlar biraz eğlenmek için Denis'i mutfaktaki buzdolabının dibine kıstırmışlardı. Karşısına, yan yana dizilmişler, heyecanlı bakışlardan, dağınık saçlardan bir engel oluşturmuşlardı; Denis bu yüzden öteki odadaki Mattia'yı göremiyordu.

"Doğruluk mu? Cesaret mi?" diye sordu Viola.

Denis canının bu oyunu oynamak istemediğini söylemek için başını ürkekçe salladı. Viola gözlerini havaya çevirdi, sonra kapağa yer kalması için Denis'i kenara iteleyerek buzdolabını açtı. Şeftalili votka şişesini aldı ve bardağa koyma zahmetine katlanmadan bir yudum içti. Sonra suç ortağı gülüşüyle oğlana da uzattı.

Denis zaten sersem olmuştu, midesi de bulanıyordu. Viski, burnu ile ağzı arasına asılı kalmış acı bir tat bırakmıştı ama Viola'nın davranışlarında karşı koymayı engelleyen bir tavır vardı. Şişeyi aldı ve bir yudum içti. Sonra Giada Savarino'ya uzatırken kız açgözlülükle şişeyi kaptı ve sanki portakal suyu içer gibi kafasına dikti.

"Haydi bakalım. Ben mi sorayım, sen mi anlatacaksın?" diye yineledi Viola. "Yoksa biz seçeceğiz."

Denis karşı koymaya çalışarak ama inandırıcı olamadan "Bu oyunu sevmiyorum" dedi.

"Mımmm, sen de arkadaşın da beş para etmezsiniz" dedi kız. "O halde ben seçiyorum. Gerçeği anlatacaksın. Dinleyelim bakalım."

İşaretparmağını çenesine dayadı ve sanki düşünürmüş gibi bakışlarıyla tavanda bir çember çizdi.

"Buldum" diye bağırdı. "Dördümüzden hangimizin hoşuna gittiğini söylemek zorundasın."

Denis ürkekçe omuzlarını silkti.

"Hiç" dedi.

"Hiç de ne demek? En azından birimizden hoşlanıyorsundur değil mi?"

Denis kızların hiçbirini beğenmediğini, tek isteğinin önünden çekilmeleri olduğunu, Mattia'nın yanına gitmesine izin vermeleri için yanıp tutuştuğunu düşündü. Mattia'yla geçirebileceği, onun gece de var oluşunu seyredebileceği bir saati kalmıştı; bu saatlerde genellikle arkadaşının, odasında, rengini bile bilmediği çarşafın altında yatışını hayal ederdi.

İçlerinden birini seçersem, beni rahat bırakırlar diye düşündü o anda.

"Onu." En masumları gibi göründüğü için Giulia Mirandi'yi göstermişti.

Giulia balo kraliçesi seçilmiş gibi elini ağzına götürüverdi. Viola ağzının bir kenarını büzüştürdü. Öteki ikisi sırnaşıkça kahkaha attı.

"Tamam" dedi Viola. "O halde şimdi zorunlu soru geliyor."

"Hayır, artık yeter" diye karşı çıktı Denis.

"Gerçekten çok can sıkıcısın. Dört tarafında dört kız var ve senin canın oyun oynamak istemiyor. Her zaman bulamazsın bunu."

"İyi ama artık sıra başkasında."

"Ben sıranın gene sende olduğunu söylüyorum. Zorunluluğu yerine getirmek zorundasın. Siz ne diyorsunuz?"

Öteki kızlar da ses etmeden başlarıyla evet dediler. Şişe dönüp dolaşıp Giada'nın eline gelmişti; düzenli aralıklarla kafaya dikiyor, sanki ötekilere fark ettirmek istercesine birkaç yudum içiyordu.

"Gördün mü?" dedi Viola.

Denis ofladı.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu teslimiyet içinde.

"Eh, ben konuksever bir ev sahibesi olduğum için sana zevkli bir zorunluluk vereceğim" dedi Viola gizemli bir edayla. Öteki üç kız yeni işkencenin ne olduğunu çılgınca merak ederek gözlerini onun dudaklarına dikmişlerdi. "Giulia'yı öpeceksin."

Giulia kızardı. Denis kaburgalarının arasına bir bıçak battığını sandı.

Giulia belki de yalandan, pek telaşlanarak "Deli misin sen?" dedi.

Viola şımarık kız edasıyla omuzlarını silkti. Denis başıyla üst üste iki üç kez hayır dedi.

"Onu beğendiğini sen kendin söyledin" dedi kız.

"Ya yapmazsam?" diye çıkıştı Denis.

Viola ansızın ciddileşti ve gözlerini oğlanın gözlerine dikti.

"Yapmazsan yeniden gerçeklik seçeneğine katlanmak zorundasın" dedi. "O küçük erkek arkadaşını anlatmak zorunda kalabilirsin mesela."

Aydınlık ve keskin bakışların içinde Denis hep görünmediğini sandığı her şeyi gördü. Boynu kaskatı kesildi.

Giulia Mirandi'ye döndü. Kolları belinin yanında sarkarken yüzünü kızın yüzüne uzattı. Gözlerini yumdu ve kızı öptü. Sonra geri çekilmeyi denedi ama Giulia elini ensesine dayayarak başını tuttu. Sımsıkı dudaklar arasından diline zorla yer açtı.

Denis ağzında kendine ait olmayan tükürüğün tadını duydu ve midesi bulandı. İlk öpücüğünü verirken gözlerini açmasıyla Mattia'nın topal kızla el ele mutfağa girdiğini gördü.

15

Alice ile Mattia'nın ancak çok yıllar sonra anlayabilecekleri gerçeği ötekiler daha önce fark ettiler. El ele tutuşmuş olarak girdiler içeriye. Gülümsemiyorlardı, bakışları farklı erimlere uzanıyordu ama temas halinde olan kollar ve parmaklar sayesinde birinin bedeni sanki ötekinin içinde var olmaya devam ediyor gibiydi.

Alice'nin bir hayli solgun teninin çevresini saran açık renk saçları ile Mattia'nın koyu renkli, öne düşerek kara gözlerini gizleyen koyu renk saçları arasındaki belirgin tezat iki genci birleştiren o saydam kubbede görünmez oluyordu. Aralarında sınırları tam çizilmemiş olan ortak bir mekân vardı; noksansız havanın durgun, dingin olduğu ortak bir mekân.

Alice bir adım önden gidiyor, Mattia'nın cılız çekişi yürüyüş temposunu dengeliyor, sakat bacağının kusurunu görünmez kılıyordu. Kızın kendini çekmesine izin verirken Mattia'nın ayakları taşların üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Yara izleri, kızın elinin içinde gizli ve güvendeydi.

Mutfağın eşiğinde, kızlardan ve Denis'ten biraz geride durdular. Olup bitmekte olanı anlamaya çalıştılar. Sanki yalnızca kendilerinin bildiği, çok uzak bir yerden gelircesine dalgın bir halleri vardı.

Denis, Giulia'yı sertçe itti, ağızları birbirinden koptu. Mattia'ya baktı ve yüz ifadesinde çok korktuğu şeyin izlerini aradı. Onun Alice ile kendinin hiçbir zaman bilemeyeceği şeyler konuştuklarını düşündü ve kanı beynine sıçradı.

Nefret ettiği o dengeyi yıkmak için, omzuyla özellikle Mattia'ya çarparak koştu ve odadan çıktı. Mattia bir an için onun aklının başından gittiğini gösteren kan kırmızısı bakışlarını yakaladı. Bazı nedenlerden ötürü

Michela'nın o öğleden sonra, parktaki savunmasız bakışlarını hatırladı. Yıllar içerisinde o iki bakış belleğinde birbirlerine kaynaştı, tek ve silinmesi olanaksız bir korkuya dönüştü.

Eli Alice'nin elinden koptu. Sanki bütün sinir uçları o noktada yoğunlaşmıştı; kızın elini bıraktığında sanki kolundan, ucu açık kalmış bir elektrik kablosu misali kıvılcımlar fışkırmış gibi bir hisse kapıldı.

"Özür dilerim" diye fısıldadı ve Denis'e yetişebilmek için mutfaktan çıktı.

Alice, taş kesmiş bakışlarla kendini izleyen Viola'ya yaklaştı.

"Biz..." diyerek, bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Hiçbir şey umurumda değil" diye kesti sözünü Viola. Alice ile Mattia'ya bakınca deniz kenarındaki genci hatırlamıştı; kendisi de o gün plaja, ötekilerin yanına böyle el ele tutuşarak dönmek istemişti ama delikanlı bunu reddetmişti. Şimdi kıskanmıştı, bu acı veren, şiddet dolu bir kıskançlıktı ve öfkeliydi, çünkü kendi arzuladığı mutluluğu bir başkasına armağan etmişti. Sanki Alice onun rolünü çalmıştı, kendini soyulmuş gibi hissetmişti.

Alice, kulağına bir şeyler söylemek için uzandı ama Viola dönüverdi.

"Gene ne istiyorsun?" dedi.

Alice korkuyla çekilerek "Hiç" dedi yalnızca.

Tam o anda Giada sanki görünmeyen birisi karnına bir yumruk indirmiş gibi öne eğiliverdi. Bir eliyle mutfak tezgâhına tutundu, ötekiyle de midesine bastı.

"Neyin var?" diye sordu Viola.

"Kusacağım" diye sızlandı kız.

"İğrençsin, banyoya git" diye bağırdı ev sahibesi.

Ama artık çok geçti. Giada bir hırıltıyla midesinde ne varsa mutfak zeminine boşalttı; pembemsi, alkollü karışım, Soledad'ın pasta karışımını andırıyordu.

Ötekiler dehşet içinde dört bir yana kaçışırlarken, Alice ona belinden sarılarak dik tutmaya çalıştı. Hava ansızın kekremsi bir kokuyla doluverdi.

"Aferin sana aptal şey" dedi Viola ağlamaklı bir sesle. "Ne boktan bir parti bu be!"

Bir şeyleri parçalamaktan kendini alıkoymaya çalışırcasına yumruklarını beline bastırmış olarak mutfaktan çıktı. Alice tedirgin gözlerle ona baktıktan sonra hıçkıra hıçkıra ağlayan Giada'yla ilgilendi.

16

Öteki davetliler salonda minik gruplar halinde dağılmışlardı. Erkeklerin büyük bölümü müziğin temposuna uyarak başlarını öne arkaya sallıyorlar, kızlar ise bakışlarıyla odayı tarıyorlardı. Bazılarının elinde bardak vardı. Altı ya da yedi kişi "A Question of Time" şarkısının notalarına eşlik ederek dans ediyordu. Mattia, herkesin gözü önündeyken kendilerini nasıl bu kadar rahat hissedebiliyorlar diye merak etti. Sonra bunun dünyanın en doğal şeyi olduğunu ve tam da bu nedenle kendisinin bunu beceremediğini düşündü.

Denis ortadan kaybolmuştu. Mattia salonu geçti, onu aramak için Viola'nın odasına girdi. Sonra onun ablasının ve anne babasının odalarına baktı. İki banyoya da göz attı ve birinde okuldan bir kızla erkeği gördü. Kız, kapağı kapalı klozete oturmuş, erkek de tam onun önünde, yere bağdaş kurmuştu. İkili ona hüzünlü ve sorgu dolu bakışlarla baktılar; Mattia kapıyı çabucak kapattı.

Yeniden salona döndü, balkona çıktı. Karanlık eğimiyle uzanan tepenin altında bütün kent gözünün önündeydi; beyaz ve yuvarlak ışıklar, göz alabildiğine, eşit şekilde dağılmıştı. Mattia korkuluktan eğildi, Bai villasının bahçesindeki ağaçların arasında Denis'i aradı ama kimseyi göremedi. İçeriye döndü; endişeden kesik kesik solumaya başlamıştı.

Sarmal bir merdiven salondan karanlık üst kata uzanıyordu. İlk basamakları tırmandıktan sonra durdu.

Nereye kayboldu, diye düşündü. Alt kattan sızan ışık sayesinde odanın ortasında dikilen Denis'in gölgesini sezmeyi başardı.

Ona seslendi. Bütün arkadaşlıkları boyunca adını üç dört kez telaffuz etmişti. Buna hiç gereksinme duymamıştı, çünkü Denis bedeninin doğal bir

uzantısı gibi hep yanı başındaydı.

"Defol!" yanıtını verdi arkadaşı.

Mattia eliyle duvardaki elektrik düğmesini buldu ve ışığı yaktı. Oda son derece büyüktü, duvarlar yüksek bir kitaplıkla çevriliydi. Öteki tek mobilya ise ahşap ve boş bir yazı masasıydı. Mattia evin bu katına uzun zamandır kimsenin çıkmamış olduğu izlenimini edindi.

"Neredeyse on bir oluyor. Gitmeliyiz" dedi.

Denis yanıt vermedi. Büyük bir halının tam ortasında, ayakta, ona arkası dönük duruyordu. Mattia arkadaşına yaklaştı. Karşısına geçtiğinde onun ağlamış olduğunu anladı. Dişleri arasından soluyordu. Bakışlarını karşıya dikmişti, yarı aralık dudakları hafifçe titriyordu.

Ancak birkaç dakika sonra Mattia, arkadaşının ayaklarının dibinde paramparça duran lambanın cam kırıklarını fark etti.

"Ne yaptın sen?" diye sordu.

Denis'in soluğu hırıltıya dönüştü.

"Denis, ne yaptın?"

Mattia kendini zorlayarak elini arkadaşının omzuna koydu ve o da şiddetli bir hareketle yerinden sıçradı. Mattia onu tuttu.

"Ne yaptın?"

"Ben..." diye fısıldadı Denis. Sonra susuverdi.

"Sen ne?"

Denis sol elini açtı ve Mattia'ya lambanın kırık bir parçasını, ışığı kendine tutan elinin teriyle matlaşmış yeşilimsi bir cam parçasını gösterdi.

"Senin hissettiğini hissetmek istedim" diye mırıldandı.

Mattia önce anlamadı. Şaşkınlık içerisinde bir adım geri attı. Midesinde bir yangın çıktı ve alevi kollarıyla bacaklarını sardı.

"Ama sonra cesaret edemedim" dedi Denis.

Bir şey beklercesine avuç içlerini havaya açmıştı.

Mattia ona bunun nedenini sormak üzereyken sustu. Alt kattan yayılan müzik buraya daha yumuşak geliyordu. Bas titreşimler zemini aşıyor, daha yüksek olanlar yukarı sızamıyordu.

Denis burnunu çekti. "Haydi gidelim" dedi.

Mattia olur dedi ama ikisi de oldukları yerden kımıldayamadılar. Sonra Denis aniden döndü ve merdivene doğru yürüdü. Mattia onun peşinden salonu geçti, sonra birlikte gecenin onları bekleyen serin havasına kavuşmak için bahçeye çıktılar ve derin bir soluk aldılar.

17

Gruba dahil olunup olunamayacağına Viola karar verirdi. Pazar sabahı Giada Savarino'nun babası bütün Bai ailesini uyandırarak onun babasına telefon etmişti. Uzun bir görüşme olmuş, hâlâ pijamayla olan Viola kulağını babasının yatak odasının kapısına dayamıştı ama konuya ilişkin tek bir sözcük bile işitememişti.

Yatağın gıcırdadığını duyunca koşarak odasına kaçmış, uyuma numarası yaparak yorganın altına gizlenmişti. Babası, "Bana olup biteni anlatacaksın" diyerek onu uyandırmış ve bundan böyle evde parti verilmeyeceğini, bir süre için bütün partileri unutması gerektiğini ve şimdilik tek bilmesi gerekenin bu olduğunu bildirmişti. Öğle yemeğinde annesi tavan arası katında kırılmış olan lamba hakkında açıklama istemiş, ablası ise onun kişisel eşyasına el uzatıldığını anladığı için kardeşini savunmamıştı.

Bütün bir gün hem küçük düşmüş hem de telefonla konuşma yasağı konmuş olarak odasında oturmuştu. Alice ile Mattia'yı ve onların el ele tutuşmalarını bir türlü zihninden kovamıyordu. Tırnağıyla öteki tırnaklarında kalan ojeleri kazırken şu karara varmıştı: Alice artık gruba dahil olamazdı.

Pazartesi sabahı evin banyosuna kapanarak kapıyı da kilitleyen Alice dövmesini örten gazlı bezi temelli çıkardı. Onu güzelce dertop etti ve kahvaltıda yemediği bisküvi kalıntılarıyla birlikte tuvalete attı. Aynaya yansıyan hercaimenekşeye bakarak bedenini ikinci kez ve sonsuza kadar değiştirdiğini düşündü. Bedenini saran ürperti, pişmanlık ve korkunun keyifli bir karışımıydı. Bu bedenin yalnızca kendine ait olduğunu, canı isterse onu mahvedebileceğini, isterse kalıcı izlerle çirkinleştirebileceğini

ya da şımarık bir çocuğun koparıp yere attığı çiçek gibi kurumaya bırakabileceğini düşündü.

O sabah kızlar tuvaletinde Viola'ya ve öteki kızlara dövmesini gösterecekti. Onlara Mattia'yla uzun uzun nasıl öpüştüklerini anlatacaktı. Daha fazla bir şey uydurmaya gerek yoktu. Hem sonra ayrıntı sorsalar bile gerisini hayallerine bırakmakla yetinecekti.

Sınıfa gelince çantasını sandalyesine astı ve öteki kızların da yanında durduğu Viola'nın sırasına doğru yürüdü. Tam yaklaşırken Giulia Mirandi, "İşte geliyor" dedi. Güler yüzüyle her birine merhaba dedi ama hiç yanıt alamadı. Aynen onun öğretmiş olduğu üzere, yanaklarına iki öpücük kondurmak için Viola'ya doğru eğildi ama arkadaşı bir milimetre bile kımıldamadı.

Alice doğruldu ve sıralanmış dört çift sert bakışla karşılaştı.

"Dün hepimiz hastalandık" dedi Viola.

Alice içten bir üzüntüyle "Ah, öyle mi?" dedi. "Ne oldu?"

Giada saldırgan bir tavırla "Korkunç bir karın ağrısı tuttu, hem de hepimizi" açıklamasıyla araya girdi.

Yere kusuşunu hatırlayan Alice'nin içinden, içtiklerinizden olmalı demek geçti.

"Bana bir şey olmadı" demekle yetindi.

"Tabii olmaz" diye kıkırdadı Viola ötekilere bakarak. "Bundan hiç kuşkumuz yok."

Giada ile Federica güldüler, Giada bakışlarını yere indirdi.

Alice şaşkın şaşkın "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Viola ansızın ses tonunu değiştirerek "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun" karşılığını verdi ve o acımasız gözlerini kızın gözlerine dikti.

"Hayır, bilmiyorum" diye savundu kendini Alice.

Giada saldırgan bir tavırla "Bizi zehirledin" dedi.

"Ne diyorsunuz siz? Ne zehirlemesi?"

Giulia ürkekçe araya girdi.

"Yapmayın kızlar, doğru değil bu."

"Evet, bizi zehirledi" diye yineledi Giada. "Kim bilir o kekin içine hangi pislikleri koydu."

Sonra yeniden Alice'ye döndü: "Hepimizi hasta etmek istedin değil mi? Aferin, başardın bunu."

Alice bu sözcükler silsilesini dinledi ama anlamını kavraması birkaç saniyesini aldı. Mavi gözleriyle, bağışla beni, elimden bir şey gelmiyor diyen Giulia'ya baktı. Sonra Viola'nın gözlerine sığınmak istedi ama kız ona boş bakışlarla karşılık verdi.

Giada, sanki hâlâ midesine kramplar giriyormuş gibi elini karnına bastırmıştı.

"Ama keki Soledad'la birlikte yaptık. Her şeyi süpermarketten aldık."

Hiçbiri karşılık vermedi. Katilin başlarından çekilmesini beklermiş gibi hepsi farklı yönlere bakıyorlardı.

Alice "Sol'un tatlısının bir kabahati yok. Ben de yedim ve hastalanmadım" gibi bir yalan söyledi.

O ana kadar susmuş olan Federica Mazzoldi "Yalancının tekisin" sözleriyle kıza saldırdı. "Bir lokma bile yemedin. Herkes biliyor ki..."

Ansızın sustu.

"Haydi, kesin artık" diye yalvardı Giulia. Ağlayacak gibiydi.

Alice elini düz karnına koydu. Kalp atışları hızlanmıştı.

"Neyi?" diye sordu onlara sakin bir sesle.

Viola Bai başını yavaşça salladı. Alice sessizlik içinde eski arkadaşını süzüyordu, bir türlü ağzından çıkmayan ama saydam duman dilleri gibi havada dalgalanan sözcükleri bekliyordu. Zil çaldığında bile yerinden kımıldamadı. Fenci Tubaldo içeri girdiğinde gidip yerine oturması için onu iki kez uyarmak zorunda kaldı.

18

Denis okula gelmemişti. Cumartesi gecesi otomobille eve dönerlerken o ve Mattia bir kez bile birbirlerinin yüzüne bakmamışlardı. Denis, Mattia'nın babasının sorularına tek sözcüklü yanıtlar vermiş, inerken hoşça kal dememişti.

Mattia elini yanındaki boş yere koydu. O karanlık odada Denis'in söylediği sözler aralıklarla zihninden geçiyordu. Sonra anlamlarının derinliğini kavramasına fırsat kalmadan kayıp gidiyorlardı.

Gerçekten anlamaya değmeyeceğini düşündü. Tek istediği Denis'in orada oturması, sırasının ötesinde var olan her şeyden korumak için ona kalkan olmasıydı.

Bir önceki gün anne ve babası onu salondaki divana oturtmuşlardı. Kendileri de karşısına geçmişlerdi. Babası "Haydi bize partiyi anlat" demişti. Mattia ellerini sımsıkı sıkmış, sonra anne babası görebilsin diye gevşeterek dizlerine bırakmıştı. Omuzları öne düşmüş, alçak bir sesle "Anlatacak bir şey yok" demişti. Annesi sinirli bir tavırla kalkmış, mutfağa gitmişti. Babası ise yanına gelmiş, sanki onu teselli etmesi gerektiğini bilircesine omzuna şöyle bir vurmuştu. Mattia çocukluğunu anımsamıştı; yazın en sıcak günlerinde babası serinlesinler diye sırayla bir onun, bir Michela'nın yüzüne üflerdi. Şimdi terin teninden hafif hafif buharlaşmasını hatırladı ve dünyanın Michela'yla birlikte nehirde boğulan bölümü için derin bir özlem duydu.

Acaba arkadaşlarım her şeyi biliyorlar mı, diye düşündü. Ya öğretmenler de biliyorsa? Onların kaçamak bakışlarının oluşturduğu örgünün bir balık ağı gibi başının üzerini sardığını hissetti.

Tarih kitabının rasgele açtığı sayfasından ileriye doğru ne kadar tarih varsa hepsini ezberlemeye başladı. Mantıklı bir anlamı olmadan sıraya konmuş bütün o rakamlar, zihninde uzadıkça uzayan bir şerit oluşturdu. Mattia, bu şeridi izleyerek yarı karanlık odada dikilen Denis görüntüsünden uzaklaştı ve şimdi onun yerinde oturan boşluğu unuttu.

19

Alice teneffüste gizlice birinci kattaki revire girdi; burası beyaz boyalı dar bir odaydı ve içeride ilkyardım için gerekli malzemelerin durduğu aynalı bir dolap ile sedyeden başka bir şey yoktu. Buraya bir kez, beden eğitimi dersinde yarı baygın olarak getirilmişti, çünkü son kırk saatte sadece ve sadece kepekli iki kraker ile düşük kalorili bir bisküvi kemirmişti. O gün beden eğitimi öğretmeni, üzerinde yeşil eşofmanı, boynunda hiç kullanmadığı düdüğüyle revire gelmiş ve ona, "Bu yaptığını iyi düşün, çok çok iyi düşün" demişti. Sonra dersin geri kalanında tavandaki neon ışığının altında yapacak ya da bakacak bir şey olmadan yatması için onu orada bırakıp çıkmıştı.

Alice ilkyardım dolabının kapağının açık olduğunu gördü. Oradan bir tutam pamuk ile denatüre[2] alkol şişesini aldı. Kapağı kapattı ve çevresinde ağır bir şey aradı. Ortalıkta kırmızı-kahverengi arası bir renkte, sert plastikten yapılmış çöp kutusundan başka bir şey yoktu. Dışardan hiç kimsenin gürültüyü duymamasına dua ederek çöp kutusunun dibiyle aynayı kırdı.

Sonra elini kesmemeye dikkat ederek, üçgen biçimindeki koca bir kırığı eline aldı. Aynanın yansıtan tarafından sağ gözünün geçişini görünce birazcık bile olsa ağlamadığı için kendiyle gurur duydu. Her şeyi üzerindeki koca eşofman üstünün cebine soktu ve sınıfa döndü.

Sabahın geri kalan saatlerini bir bulanıklık halinde geçirdi. Kesinlikle Viola'dan ve öteki kızlardan yana dönmedi ve Aiskhilos tiyatrosuyla ilgili dersin tek sözcüğünü bile dinlemedi.

Arkadaşlarının peşine takılıp sınıftan çıkarken Giulia Mirandi gizlice elini tuttu.

"Çok üzgünüm" dedi kulağına. Sonra yanağına bir öpücük kondurdu ve çoktan koridora çıkmış olan öteki kızların yanına koştu.

Alice okulun avlusunda, marley kaplı merdivenlerin altında Mattia'yı bekledi; hepsi çıkışa yönelmiş öğrenciler kaotik bir sel gibi akıyorlardı önünden. Bir elini korkuluğa dayamıştı. Metalin soğukluğu ona sükûnet veriyordu.

Mattia, çevresinde Denis dışında kimsenin işgal etmeye cesaret edemediği o yarım metrelik boşlukla basamaklardan indi. Koca lüleleriyle karmakarışık duran kara saçları neredeyse gözlerine kadar bütün alnını örtüyordu. Ayağını bastığı yere dikkat ede ede, hafif geriye kaykılmış olarak yavaşça basıyordu basamaklara. Alice ona bir kez seslendi ama o bakmadı. Daha yüksek sesle Mattia diye bağırınca çocuk başını kaldırdı. Utana sıkıla merhaba dedi ve sonra girişteki camlı kapıya ilerlemeyi sürdürdü.

Alice öteki öğrencileri yararak geçti ve onun yanına gitti. Bir kolundan tutunca Mattia irkildi.

"Benimle gelmelisin" dedi ona.

"Nereye?"

"Bir şey yapmama yardım etmelisin."

Mattia tehditkâr bir unsur arayarak sinirli bir şekilde çevresine bakındı.

"Dışarıda babam bekliyor" dedi.

"Baban beklesin. Bana yardım etmen gerekiyor. Şimdi" dedi Alice.

Mattia içini çekti. Sonra peki dedi ve o anda neden peki dediğini anlayamadı.

"Şuraya gel."

Alice, Viola'nın partisinde yaptığı gibi onu elinden tuttu ama bu kez Mattia'nın parmakları, kendiliğinden onun parmakları üzerine kapanıverdi.

Öğrenci kalabalığından sıyrıldılar. Alice sanki birinden kaçarmış gibi hızla yürüyordu. İlk kattaki boş koridora girdiler. Boş sınıfların açık kapıları bir terk edilmişlik duygusu yansıtıyordu.

Kızlar tuvaletine girdiler. Mattia tereddüt etti. Ben burada duramam diyecekti ama sonra kızın onu sürüklemesine razı oldu. Alice onu tuvaletlerin birine sokup kapıyı kilitleyince birbirlerine öyle yaklaştılar ki, oğlanın bacakları titremeye başladı. Alaturka tuvaletin dışında kalan boşluktaki dört sıra karoya dört ayak ancak sığıyordu. Yerde saçılmış ve yapışmış tuvalet kâğıdı parçaları vardı.

Şimdi beni öpecek diye düşündü Mattia.

Sen de onu öpersin, o kadar, diye düşündü. Kolay olacak, bunu herkes yapıyor.

Alice parlak montunun fermuarını açtı ve Viola'nın evinde yaptığı gibi soyunmaya başladı. Tişörtünü blucininin içinden çıkardı, pantolonunu da poposunun yarısına kadar indirdi. Mattia'ya bakmıyordu, sanki yalnız başınaydı.

Cumartesi akşamındaki gazlı bezin yerinde bu kez teninde bir çiçek dövmesi vardı. Mattia tam bir şey söyleyecekti ki sustu ve bakışlarını oradan kaçırdı. Bacaklarının arasında bir şey hareket etti ve o dikkatini dağıtmaya çalıştı. Anlamına dikkat etmeden duvara yazılı bir şeyleri okudu. Yazıların hiçbirinin fayanslara paralel olmayışına dikkat etti. Neredeyse hepsi zemin çizgisiyle aynı açıya sahiptiler ve Mattia bunun otuz ila kırk beş derecelik bir açı olduğunu düşündü.

"Al bunu" dedi Alice.

Eline bir yanı sırlı, hançer sivriliğinde bir ayna parçası koydu. Mattia bunu anlamadı. Kız, ilk karşılaştıklarında yapmayı hayal ettiği şekilde, onun çenesini tutup kaldırdı.

"Bunu silmelisin. Ben tek başıma yapamayacağım" dedi.

Mattia önce ayna kırığına, sonra Alice'nin karnındaki dövmeyi işaret eden sağ eline baktı.

Kız karşı koymasına izin bile vermedi.

"Yapabileceğini biliyorum" dedi. "Bunu bir daha asla görmek istemiyorum. Yalvarırım bunu benim için yap."

Mattia camı elinde şöyle bir çevirdi ve koluna bir ürperti yayıldı.

"Ama..." dedi.

Alice onu susturmak için elini dudağına dayadı ve "Benim için yap" dedi, sonra hemen çekti elini.

Benim için yap, diye düşündü Mattia. Bu üç sözcük kulağına kazındı ve onu Alice'nin önünde diz çöktürdü.

Topukları arkasındaki duvara değiyordu. Nasıl duracağını bilemiyordu. Kararsızca, deriyi gerginleştirmek için elini dövmenin yanına dayadı. Şimdiye kadar yüzü bir kız bedenine hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Kokusunu içine çekmek için derin bir soluk almak yeterliydi.

Ayna kırığını ete yaklaştırdı. Parmak ucu kadar bir kesik attığında eli olduğu yerde duruyordu. Alice titredi ve ağzından minik bir çığlık kaçtı.

Mattia hemen elini çekti ve sanki bunu yapanın kendi olduğunu saklamak istercesine aynayı arkasına gizledi.

"Yapamam" dedi.

Tepeye baktı. Alice sessiz sessiz ağlıyordu. Mutsuzluk yansıtan bir ifadeyle gözlerini kapatmıştı.

"Ama ben artık onu görmek istemiyorum" dedi ağlamaklı.

Oğlan cesaretini yitirdiğini hissetti ve bu onu rahatlattı. Ayağa kalktı, oradan çıkmanın daha iyi olup olmayacağını düşündü.

Alice eliyle karnından aşağı akan bir damla kanı sildi. Blucin pantolonunun düğmelerini iliklerken Mattia onu rahatlatacak bir söz arıyordu.

"Alışacaksın. Bir süre sonra görmeyeceksin bile" dedi.

"Nasıl? O hep orada, gözümün önünde olacak."

"İyi ya işte" dedi Mattia. "Tam da bu yüzden görmeyeceksin onu."

Öteki oda
(1995)

20

Mattia haklı çıkmıştı: Günler birbiri ardına teni üzerinden kayıp giderken, zaman, çözücü madde etkisi göstermiş, her bir gün Alice'nin dövmesinden incecik bir pigment tabakası sökmüş ve dövme her ikisinin de anılarından silinmişti. Aynen koşullar gibi dövmenin dış hatları da hâlâ siyah ve belirgin olarak öylece duruyordu ama renkler birbirine karışmış, solgun ve tek bir tona dönüşmüş, anlamını bütünüyle yitirmişti.

Lise yılları açık bir yara olmuştu; öylesine derindi ki bu yara, Alice ve Mattia kapanabileceğini hiç ummuyorlardı. Erkek dünyayı reddederek, kız dünya tarafından reddedildiğini hissederek, soluklarını tutup yılların içinden geçip gitmişlerdi ve sonunda bu ikisi arasında büyük bir fark olmadığını sezmişlerdi. Uzun yokluklardan ve derin sessizliklerden oluşan kusurlu ve asimetrik bir arkadaşlık kurmuşlardı; okul duvarları boğulma hissinden sıyrılmayı olanaksız kılacak kadar daraldığında her ikisinin de sığınabilecekleri boş ve temiz bir mekân oluşturmuşlardı.

Sonra, zaman içinde ergenlik yarası kapanmıştı. Tendeki yaranın karşılıklı iki ucu sürekli ama belli belirsiz davranışlarla birbirine yaklaşmıştı. Her yeni aşınmada kabuk düşüyordu ama sonra inatla, daha kalın ve koyu olmak üzere yeniden tutuyordu. En sonunda var olmayanın yerini dümdüz ve gergin yepyeni bir deri katmanı aldı. Yara izi kırmızıdan beyaza dönüştü ve sonunda bütün ötekilere karıştı gitti.

Şimdi Alice'nin yatağında uzanmaktaydılar; kızın başı bir tarafa, erkeğinki öteki tarafa dönüktü; her ikisi de bedenlerinin herhangi bir noktasına değmemek için bacaklarını acayip bir şekilde bükmüşlerdi. Alice dönebileceğini, ayağının ucuyla Mattia'nın sırtına değebileceğini ve bunu fark etmemiş gibi yapabileceğini düşündü. Erkeğin hemen öteye

kayacağından emin olarak bu küçük hayal kırıklığını yaşamamaya karar verdi.

İkisi de müzik çalmaya niyetlenmemişti. Akıllarında hiçbir şey yapmak yoktu, orada öylece yatıyorlar, pazar öğleden sonrasının kendi kendine tükenmesini, akşam yemeği yemek, uyumak, yeni bir haftaya başlamak gibi gerekli bir şey yapılacak anın gelmesini bekliyorlardı. Açık pencereden eylül ayının sarı ışığı giriyor, sokağın aralıksız uğultusunu da peşinden sürüklüyordu.

Alice yatağın üstünde ayağa kalktı ve şiltenin Mattia'nın başının altına gelen kısmını hafif hafif dalgalandırdı. İki kapalı yumruğunu beline dayadı ve ciddi ifadesini saklayarak yüzüne dökülen saçlarının arasından Mattia'yı tepeden seyretti.

"Dur" dedi ona. "Kımıldama."

Sonra erkeğin üzerinden atladı, sanki yanlışlıkla ötekine takılmış bir parça gibi sakat bacağını sürükleyerek, sağlam bacağıyla yatağın öteki ucundan yere indi. Mattia, Alice'nin oda içindeki hareketlerini izleyebilmek için çenesini göğsüne dayadı. Onun yazı masasının ortasında duran ama o ana kadar hiç fark etmediği küp şeklinde bir kutuyu açtığını gördü.

Alice ona döndüğünde tek gözü kapalıydı, tek gözü de eski bir fotoğraf makinesinin ardına gizlenmişti. Mattia toparlanmaya çalıştı.

"Yat aşağı" diye emretti kız. "Sana hareketsiz durmanı söylemiştim."

Sonra fotoğraf çekti. Polaroid makine beyaz ve ince bir dil çıkardı; Alice renklenmesi için onu sallamaya başladı.

"Bunu da nereden buldun?" diye sordu Mattia.

"Bodrumdan. Babamındı. Kim bilir ne zaman aldı ve hiç kullanmadı."

Mattia yatağa oturdu. Alice elindeki fotoğrafı halıya attı ve bir tane daha çekti.

"Yeter artık, haydi!" diye itiraz etti erkek. "Resimlerde aptal gibi çıkıyorum."

"Sen hep aptal gibisin zaten!"

Bir tane daha çekti.

"Sanırım fotoğrafçı olmak istiyorum" dedi Alice. "Karar verdim."

"Ya üniversite?"

Alice omuz silkti.

"O sadece babamın umurunda" dedi. "Gitsin kendi okusun."

"Okulu bırakmak mı istiyorsun?"

"Olabilir."

"Böyle bir sabah uyanıp da fotoğrafçı olmaya karar vermek ve bir yıllık emeği çöpe atmak olmaz. İşler böyle yürümez" dedi.

Alice alaycı bir tavırla "Doğru ya, senin de onun gibi olduğunu unutmuştum" dedi. "Her ne yapılacaksa, doğrusunu hep siz bilirsiniz. Sen daha beş yaşındayken matematikçi olacağını biliyordun. Çok can sıkıcısınız. İhtiyar ve sıkıcı."

Sonra pencereye döndü ve rasgele bir fotoğraf daha çekti. Onu da, öteki ikisinin yanına, halıya attı. Sonra üzüm ezer gibi üzerlerine çıktı ve ayaklarıyla çiğnemeye başladı.

Mattia onları korumak için bir şey söylemeyi düşündü ama ağzından tek söz çıkmadı. İlk fotoğrafı Alice'nin ayağının altından kurtarabilmek için eğildi. Resimde başının arkasına çaprazlamasına dayadığı kollarının görüntüsü yavaş yavaş beyazdan sıyrılarak renkleniyordu. Görüntünün bu parlak yüzeyde hangi olağanüstü tepkime sayesinde şekillendiğini merak etti ve eve döner dönmez ansiklopediye bakmaya karar verdi.

"Sana başka bir şey göstermek istiyorum" dedi Alice.

Daha davetkâr bir tanesine göz diktiği için elindeki oyuncaktan bıkan bir kız çocuğu gibi fotoğraf makinesini yatağa fırlattı ve odadan çıktı.

Tam on dakika ortalarda görünmedi. Mattia yazı masasının üzerindeki rafa gelişigüzel bırakılmış kitapların başlıklarını okumaya koyuldu. Hep aynı kitaplardı. Bütün kitapların ilk harflerini sırayla dizdi ama anlamlı bir sözcük oluşmadı. Bu dizimde mantıksal bir düzen bulabilmek isterdi. Kendisi olasılıkla kitapları sırtlarının rengine göre dizerdi, belki de bunu kırmızıdan mora, renk tayfına uygun olarak yapardı ya da uzundan kısaya boy sırasına sokardı.

"Ta ta taaaa!" diye bağıran Alice'nin sesiyle irkildi.

Mattia döndü ve onun düşmekten korkarcasına elleriyle kapının pervazına tutunarak ayakta durduğunu gördü. Üzerine bir gelinlik giymişti; bir zamanlar beyazlığının göz kamaştırıcı olduğu tahmin edilen ama bir hastalık tarafından kemirilmişçesine zamanın uçlarından sarartmaya başladığı bir giysiydi bu. Kapalı bir kutu içinde geçirilen uzun yıllar onu kupkuru ve kaskatı kılmıştı. Üst kısmı Alice'nin olmayan göğüsleri üzerine gevşekçe düşüyordu. Dekoltesi pek belirgin değildi ama gene de askılardan biri omzuna kaymıştı. Bu pozisyonda Alice'nin köprücükkemikleri daha çıkık duruyor, boynunun yumuşak çizgisini ikiye bölüyor, suyu çekilmiş bir göl misali minicik bir çukuru belirginleştiriyordu. Mattia gözlerini yumup bu çizgilerin üzerinde parmağıyla dolaşmanın nasıl bir his olacağını düşündü. Kolların ucundaki dantel aşınmış, sol koldaki biraz yukarıda duruyordu. Gelinliğin kuyruğu koridorda uzanıyordu ama Mattia onu göremiyordu. Alice'nin ayaklarında hâlâ kırmızı terlikleri vardı ve beyaz, geniş eteğinin altından görünerek acayip bir uyumsuzluk yaratıyordu.

"Hey! Bir şey söylemeyecek misin?" dedi ona bakmadan. Bir eliyle de eteğin en dış tülünü düzeltiyordu. Dokununca, bunun ucuz, sentetik bir kumaş olduğunu hissetti.

"Kimin bu?" diye sordu Mattia.

"Benim tabii ki!"

"Doğru söyle."

"Kimin olacak? Annemin."

Mattia Bayan Fernanda'yı bu gelinlik içinde hayal etti. Onu düşünürken Fernanda'nın Mattia eve dönmeden onun televizyon seyrettiği salonun kapısına uğradığı anda takındığı biricik yüz ifadesi geldi aklına; genellikle hastane ziyaretinde hastalara karşı sergilenen bu ifade sevgi ve derin bir merhamet yansıtıyordu. Bu gülünç kaçıyordu, çünkü hasta olan kendisiydi ve bu hastalık kadının bütün bedenini yavaş yavaş kemiriyordu.

"Öyle şaşkın şaşkın bakma. Bir resmimi çek."

Mattia Polaroid makineyi yataktan aldı. Nereye basacağını anlamak için elleri arasında evirip çevirdi. Alice eşiğin içi ile dışı arasında sallanıyordu, sanki bir tek onun hissettiği bir esintiyle yer değiştirir gibiydi. Mattia makineyi gözüne dayayınca kız sırtını dikleştirdi, yüzüne ciddi, neredeyse kışkırtıcı bir ifade verdi.

"İşte" dedi Mattia.

"Şimdi bir tane de beraber çekelim."

Delikanlı başıyla hayır dedi.

"Haydi, yine inatçılık etme. Bir kerecik olsun seni adam gibi giyinmiş görmek istiyorum. Aylardır sırtından çıkarmadığın o perişan eşofmanla değil."

Mattia şöyle bir aşağı baktı. Lacivert eşofman üstünün kollarını güve kemirmiş gibiydi. Parmaklarını oyalamak, işaretparmağı ile ortaparmağı arasındaki boşluğu kaşımamak için başparmağının tırnağıyla kazakların kenarlarını ovuşturma huyu vardı.

Alice somurtkan bir ifadeyle "Hem ayrıca düğün günümü rezil etmek istemezsin, değil mi?" dedi.

Sadece oyun oynuyordu, bunun farkındaydı. Bu zaman geçirmek için küçük bir oyundan, önemsiz bir gösteriden, pek çoğu gibi şapşallıktan

başka bir şey değildi. Gene de gardırobun kapağını açıp içindeki aynanın karşısında Mattia ile kendine bakınca panikledi ve bir an için nefesi kesildi.

"Düzgün olan tek bir şey bile yok" dedi telaşla. "Benimle gel."

Mattia teslimiyet içinde peşinden gitti. Alice böyle davrandığında bacakları karıncalanmaya başlıyor ve içini kaçıp gitme arzusu sarıyordu. Onun bu davranışında bir şeyler vardı, kendinin dayanılmaz bulduğu çocuksu kaprislerini sergilerken tuhaf bir coşkuya kapılıyordu. Sanki onu bir iskemleye bağladıktan sonra kendine ait bir şey, sözgelişi komik bir evcil hayvan göstermek için onlarca kişiyi davet etmiş hissine kapılıyordu. Kimi zaman ses çıkarmıyor, mutsuzluğunun davranışlarından sızmasını bekliyordu; o zaman Alice onun sessizliğinden ve durgunluğundan sıkılıyor, "Kendimi bir aptal gibi hissetmeme neden oluyorsun" diyerek vazgeçiyordu.

Mattia sürüklenerek kız arkadaşının peşinden anne babasının yatak odasına kadar gitti. Buraya hiç girmemişti. Panjurlar neredeyse tamamen kapalıydı ve ışık ahşap parkeye çizilmiş düzgün, paralel çizgiler şeklinde sızıyordu. Hava evin geri kalanından daha ağır ve yoğundu. Hemen duvarın önünde Mattia'nın anne babasınınkinden daha yüksek iki kişilik bir yatak ve birbirinin aynı olan iki komodin vardı.

Alice, dolabı açtı ve parmağını babasının düzenle asılı ve selofan kılıfı içinde duran takım elbiseleri üzerinde dolaştırdı. Sonra siyah bir takım çıkarıp yatağın üzerine attı.

"Şunu giy" diye emretti Mattia'ya.

"Sen deli misin? Ya baban fark ederse?"

"Babam hiçbir şeyi fark etmez."

Alice sanki az önce ağzından çıkan sözler üzerine düşünüyormuş ya da bu koyu renkli takımların arasından başka bir şeye bakıyormuş gibi dondu kaldı.

"Şimdi sana bir de gömlekle kravat bulayım" diye ekledi.

Mattia ne yapacağına karar veremeden, olduğu yerde dikiliyordu. Kız bunu fark etti.

"Eh, kımılda hadi. Herhalde burada soyunmaya utanmıyorsun!"

Bunu söylerken boş midesine bir kramp girdi. Bir an için kendini sahtekârlık yapıyor gibi hissetti. Sözcüklerinde inceden inceye bir şantaj vardı.

Mattia ofladı. Sonra yatağa oturdu ve ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye başladı.

Alice, aslında hangisini giyeceğine çoktan karar verdiği gömleği seçermiş gibi yapıp arkası dönük durdu. Kemerin metalik sesini duyunca üçe kadar saydı ve döndü. Mattia blucin pantolonunu çıkarıyordu. Altında bol ve gri bokser külot vardı; oysa Alice o dar külotlardan olacağını tahmin ediyordu.

Alice onu onlarca kez şortla gördüğü için külotla görmenin fark yaratmayacağını düşünmüştü, oysa gelinliğin dört beyaz katmanı altında hafif hafif titriyordu. Delikanlı örtünmek için tişörtünü aşağıya çekti ve sonra aceleyle şık pantolonu giydi. Yumuşacık ve hafif bir kumaşı vardı. Bacaklarındaki tüylere değerken onları elektriklendiriyor, kedilerin tüyleri gibi dimdik ediyordu.

Alice yaklaştı ve gömleği uzattı. Mattia gözlerini yerden kaldırmadan gömleği aldı. Bu gereksiz müsamereden sıkılmıştı. İncecik kollarını, göğsünde ve göbeğinin çevresindeki seyrek kılları göstermekten utanıyordu. Alice, Mattia'nın sahneyi daha utandırıcı kılmak için elinden geleni yaptığını düşündü. Ama sonra bunun Mattia için daha zor olduğunu kavradı ve boğazının tıkandığını hissetti. İçinden gelmiyordu ama arkasını döndü ve Mattia'nın tişörtünü ona göstermeden çıkarmasına olanak verdi.

"Peki, şimdi?" diye seslendi ona Mattia.

Kız dönüp baktı. Ceket üzerine biraz bol gelmişti, omuzları tam oturmuyordu ama onun son derece yakışıklı olduğunu düşünmeden edemedi.

"Kravat eksik" dedi bir an sonra.

Mattia, bordo kravatı Alice'nin elinden aldı ve içgüdüsel bir şekilde başparmağını bu parlak doku üzerinde gezdirdi. Ürperti kolu boyunca yükseldi ve sonra sırtından aşağı indi. El ayasının kupkuru olduğunu hissetti. Ansızın ağzına yaklaştırıp soluğuyla nemlendirmek için içine üfledi. Parmak kemiklerinden birini ısırmak için önlenemez bir istek duydu; Alice'ye belli etmemeye çalışsa da, kız bunu fark etti.

"Kravat bağlamayı bilmiyorum" dedi tekdüze bir sesle.

"Mımmm, gerçekten çok beceriksizsin" dedi Alice aynı tekdüzelikle.

İşin gerçeği Alice kravat bağlamayı biliyordu ve bunu ona kanıtlamak için can atıyordu. Babası, o daha küçücükken öğretmişti. Sabah kravatını onun yatağına bırakır, sonra evden çıkmadan onun odasına uğrar ve "Kravatım hazır mı?" diye sorardı. Alice elinde düğümlenmiş kravatla babasına koşardı. Babası ellerini arkasında kavuşturarak kızı bir kraliçeymiş gibi onun önünde eğilir ve boynunu uzatırdı. Kız kravatı babasının başından boynuna geçirir, o düğümü sıkılaştırır ve şöyle bir düzeltirdi. *"Parfait"* derdi sonunda da. Kazadan sonra, sıradan bir sabah Alice'nin babası kravatın yatağın üzerinde bıraktığı gibi durduğunu gördü. O günden sonra kravatını hep kendi bağladı ve o küçük tören de, başka pek çok şey gibi unutuldu gitti.

Alice sıskacık parmaklarını gereğinden fazla evire çevire kravatın düğümünü hazırladı. Mattia onun hareketlerini izledi, bu iş ona pek karmaşık göründü. Sonra kızın kravatı boynuna takmasına ve düzeltmesine izin verdi.

"Vay, gerçekten saygın bir görünümün oldu. Kendini aynada görmek ister misin?"

"Hayır" dedi Mattia. Tek istediği, üzerinde kendi giysileriyle oradan çıkabilmekti.

Alice ellerini bir kez çırptı ve "Resim!" dedi.

Mattia yeniden kızın peşine düşüp onun odasına gitti. Alice fotoğraf makinesini eline aldı.

"Bu otomatik çekim yapmıyor" dedi. "Körlemesine çekmemiz gerekiyor."

Belinden tutup, Mattia'yı kendine doğru çekti. Genç erkek kaskatı kesildi, kız resmi çekti. Fotoğraf, bir ıslıkla makineden süzülerek çıktı.

Alice, uzun süren bir düğünden dönen gelin gibi kendini yatağa attı ve fotoğrafla yüzünü yelpazelemeye başladı.

Erkek olduğu yerde kaldı, kendine ait olmayan bu giysilerin içinde kaybolduğunu hissetmek hoşuna gitmişti. Odanın ışığı ansızın değişti. Sarıdan tekdüze bir maviliğe büründü, çünkü güneşin son dilimi de karşıdaki apartmanın arkasında yok olmuştu.

"Artık değişebilir miyim?"

Bu küçük oyundan yeterince sıkıldığını belli etmek için özellikle böyle söylemişti. Alice derin bir düşünceye dalmış gibi görünüyordu. Kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Son bir şey daha var" dedi. Yeniden kalktı. "Damat gelini kucağına alır ve eşikten geçirir."

"Yani?"

"Beni kucağına almalısın. Ve şuraya götürmelisin." Alice koridoru gösteriyordu. "Sonra özgürsün."

Mattia başını salladı. Kız ona yaklaştı ve küçük bir kız çocuk gibi kollarını uzattı.

"Haydi, cesaret kahramanım!" dedi onunla alay edercesine.

Mattia yenik düşerek omuzlarını indirdi. Kızı kaldırabilmek için beceriksizce eğildi. Kimseyi bu şekilde taşımamıştı. Bir kolunu dizlerinin altından geçirdi, birin sırtına koydu ve onu havaya kaldırdığında, ne kadar hafif olduğuna şaştı.

Koridora doğru yürüdü. Alice'nin soluğunun, gömleğinin incecik dokusundan geçtiğini hissediyor, gelinliğin yerde sürünen eteğinin hışırtısını işitiyordu. Eşiği geçtiklerinde kuru ve uzun bir yırtılma sesiyle olduğu yere çivilendi kaldı.

"Hay aksi şeytan!" dedi.

Alice'yi telaşla yere indirdi. Eteği kapının menteşesine takılmıştı. Bir karış uzunluğunda bir yırtık oluşmuştu ve arsızca sırıtan bir ağzı andırıyordu. Her ikisi de şaşkınlık içerisinde bakakaldılar.

Mattia, Alice'nin bir şeyler söyleyeceğini, umutsuzluğa kapılacağını, ona çıkışacağını sandı. Özür dilemesi gerektiğini hissediyordu ama bu saçmalık için ısrar eden kendisiydi. Kendi aranmıştı!

Alice yırtığa bakarken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Takma kafana ya" dedi sonunda. "Nasılsa artık kimsenin işine yarayacak değil."

Suyun içinde ve dışında
(1998)

21

Asal sayılar yalnız 1'e ve kendilerine bölünebilirler. Doğal sayıların oluşturduğu sonsuz dizimde kendi yerlerinde ve bütün ötekiler gibi iki başka sayı arasında sıkışmış olarak dururlar ama ötekilere oranla bir adım öndedirler. Kuşkucu ve yalnız rakamlardır; işte Mattia da tam bu nedenlerle onların harika olduğunu düşünürdü. Bazen, bu rakamların dizin içine yanlışlıkla düştüklerini, bir kolyeye dizilmiş inciler misali oraya sıkışıp kaldıklarını düşünürdü. Bazen de onların da bütün ötekiler gibi sıradan sayılar olmaktan hoşlanabileceklerini düşünür ama bazı nedenlerden ötürü bunu beceremediklerinden kuşkulanırdı. İkinci düşünce, özellikle geceleri, zihnin kendine yalanlar uyduramayacak kadar âciz olduğu zaman yani uykudan önce kaotik görüntülerin birbirlerine ilmiklenmeleri sırasında geçerdi aklından.

İlk yıl aldığı bir derste Mattia asal sayıların daha da özel olanları olduğunu öğrenmişti. Matematikçiler bunlara "ikiz asallar" der: bunlar yan yana duran, daha doğrusu aralarında daima birbirlerine tam olarak dokunmalarını engelleyen çift sayının bulunduğu iki asal sayıdır. 11 ve 13, 17 ve 19, 41 ve 43 bunlara örnektir. Sayma sabrı gösterilirse, ilerledikçe bu ikizlerin gittikçe seyreldikleri görülür. Asal sayılar giderek ıssızlaşırlar, yalnızca rakamlardan oluşmuş o sessizlikte içlerine kapanırlar; insan sanki onlara varana kadar karşılaşılan ikizlerin rastlantısal bir olgu olduğu, gerçek yazgının yalnızlık olduğu kuşkusuna kapılır. Sonra tam vazgeçmek üzereyken, sayma hevesini yitirmişken, birbirlerine sıkı sıkı tutunan başka ikizlerle burun buruna gelir. Matematikçilerin ortak inancına göre ne kadar ilerlenirse ilerlensin bu ikizler hep ortaya çıkacaktır; elbette keşfedene kadar kimse bunların nerede olduğunu söyleyemez.

Mattia, Alice ile kendinin, yolunu bulmaktan âciz ve yapayalnız ikiz asallar olduklarını düşünürdü; birbirlerine çok yakındılar ama gerçek

anlamda birbirlerine değmiyorlardı. Bunu ona hiç söylememişti. Bu tür şeyleri itiraf ettiğini hayalinde canlandırdığında ellerinin üzerini kaplayan ince ter katmanı olduğu gibi buharlaşıyor, yaklaşık on dakika boyunca artık hiçbir şeye dokunamaz oluyordu.

Bir kış günü, öğleden sonrasını televizyonun bir kanalından ötekine zıplamaktan başka bir şey yapmamış olan Alice'nin yanında geçirdikten sonra evine dönmüştü. Mattia ne sözlere, ne görüntülere dikkat etmişti. Alice'nin salondaki sehpaya dayadığı sağ ayağı bir yılanın başı gibi sol yandan uzanarak onun görüntü alanını kapatıyordu. Alice hipnotize olmuşçasına bir düzen içinde hiç durmadan parmaklarını geriyor ve açıyordu. Bu yinelenen hareket yüzünden midesinde huzursuz edici, sert bir şey oluşmuştu ve Mattia bu karede hiçbir şey değişmesin diye bakışlarını olabildiğince sabit tutmaya çalışmıştı.

Eve gelince spiralli defterinden, kalemin masanın yüzeyini çizmeden, üzerinde rahatça kayabileceği kalınlıkta, bir tutam temiz kâğıt çıkarmıştı. Elleriyle önce alttan ve üstten, sonra iki kenardan yanları eşitlemişti. Yazı masasında duran kalemlerin en dolu olanını almış, kapağını çıkarmış ve kaybetmemek için arkasına takmıştı. Sonra kareleri saymasına gerek olmadan sayfanın merkezine yazmaya başlamıştı.

2760889966649. Kalemi yeniden kapatmış ve kâğıdın yanına koymuştu. İkitrilyonyediyüzaltmışmilyarsekizyüzseksendokuzmilyondokuzyüzaltmışaltıbinaltıyüzkırkdokuz diyerek yüksek sesle okumuştu. Sonra sanki tekerlemeye hâkim olmak istercesine bir de sessizce yinelemişti. Kendi sayısının bu olmasına karar verdi. Dünyada başka hiç kimsenin, dünya tarihinde kimsenin bu sayı üzerinde özellikle durmamış olduğundan emindi. Olasılıkla o zamana kadar hiç kimse bu sayıyı özellikle bir kâğıda yazmamış, hele hele yüksek sesle söylememişti.

Bir anlık ikircikten sonra iki satır aşağıya inmiş ve 2760889966651 yazmıştı. Bu da onunki diye düşündü. Sayılar zihninde Alice'nin televizyondan yansıyan mavimsi ışık yüzünden ayağının aldığı mor renge büründü.

İkiz asallar da olabilirler, diye düşünmüştü Mattia. Eğer öyleyseler...

Bu düşünce üzerine ansızın donakalmış ve bu iki sayının bölenlerini araştırmaya başlamıştı. 3'le kolaydı: Sayıları toplamak ve 3'ün katı olup olmadığına bakmak yetiyordu. Başlangıç olarak 5 söz konusu değildi. Belki 7 için de bir kural vardı ama Mattia şu anda onu hatırlayamıyordu ve bu nedenle dikey bölme yapmaya başlamıştı. 11, 13 derken gittikçe daha karmaşık hesaplara varmıştı. 37'yle denerken ilk kez uykuya yenik düşmüş ve kalem sayfanın aşağılarına kaymıştı. Tam 47'ye geldiğinde ara vermişti. Alice'nin evindeyken midesini saran buruntu yok olmuş, kokuların havada dağılması gibi kasların içinde eriyip gitmişti ve o artık bu huzursuzluğu hissetmiyordu. Odada yalnızca o ve üzeri gereksiz bölmelerle dolu bir öbek dağınık kâğıt vardı. Saat sabahın 3.15'ini gösteriyordu.

Mattia, tam ortaya iki sayı yazdığı kâğıtların ilkini eline almış ve kendini aptal gibi hissetmişti. Kâğıdı ortadan yırtmış, sonra bir daha, bir daha, sol işaretparmağının tırnağı bir bıçak gibi arasından geçemeyecek kadar küçülene kadar yırtmıştı.

Üniversitenin dört yılı boyunca matematik onu insanın akılyürütme tarzının en uzak ve büyüleyici köşelerine sürüklemişti. Mattia çalışması sırasında karşılaştığı bütün teoremlerin ispatını yaparken, titiz bir törensellik uyguluyordu. Yaz günlerinde bile panjurları kapatıyor, yapay ışık altında çalışıyordu. Kâğıtla baş başa kaldığını hissedebilmek için dikkatini dağıtabilecek ne varsa, yazı masasının üzerinden kaldırıyordu. Hiç durmadan yazıyordu. Eğer bir işlem geçişinde çok uzun tereddüt yaşıyor ya da eşit işaretinden sonra ifadenin değerini bulmakta hata yapıyorsa, kâğıdı buruşturup yere atıyor ve yeniden başlıyordu. Semboller, harfler, sayılarla dolu olan sayfanın sonuna geldiğinde q.e.d.[3] yazıyordu ve bir an için dünyanın küçük bir parçasını düzene koyduğuna inanıyordu. O zaman iskemlenin arkalığına dayanıyor ve ellerini birbirlerine sürtmeden kenetliyordu.

Yavaş yavaş sayfayla bağını yitiriyor, bir an önce bilek hareketinden akan semboller şimdi gözüne çok uzak, onun girmesinin yasak olduğu bir yerde dondurulmuş olarak duruyorlar gibi geliyordu.

Odanın karanlığına gömülmüş olan başı yeniden gürültülü ve kasvetli düşüncelerle dolmaya başlıyordu. Mattia çoğu zaman bir kitap seçiyor, rasgele bir sayfa açıyor ve yeniden çalışmaya koyuluyordu.

Kompleks analiz, izdüşümsel geometri, tansör hesabı onu ilk tutkusu olan sayılardan uzaklaştıramamıştı. Mattia saymaktan, birden başlayarak kimi zaman o an geliştirdiği karmaşık işlemlere varmaktan hoşlanıyordu. Kendini sayıların rehberliğine bırakıyor ve sanki her biriyle, birer birer tanışıyordu. Bu nedenle mezuniyet tezinin konusunu seçme zamanı geldiğinde hiç tereddüt etmeden daha önce hiç sınavına girmediği hatta adını bile bilmediği soyut matematik hocası Profesör Niccoli'nin çalışma odasına yöneldi.

Profesör Niccoli'nin ofisi Matematik Bölümü'nün bulunduğu XIX. yüzyıl binasının üçüncü katındaydı. Küçük, düzenli, kokusuz bir odaydı; duvarları beyaz boyalı olan odada, raflar, plastik yazı masası ve üzerinde duran kocaman bilgisayardı. Mattia kapıya hafifçe vurdu; profesör onun mu yoksa yandaki ofisin mi kapısına vurulduğunu anlayamadı. Her ihtimale karşı, "Girin" dedi.

Mattia kapıyı açtı ve içeriye küçük bir adım attı.

"Günaydın" dedi.

"Günaydın" diye karşılık verdi Niccoli.

Profesörün arkasında asılı olan ve onun sakalsız, genç halini gösteren fotoğrafta Niccoli bir elinde gümüş bir plaket tutuyor, ötekiyle de önemli bir kişinin elini sıkıyordu. Mattia gözlerini kıstıysa da plaketin üzerinde ne yazdığını okuyamadı.

Kaşlarını çatmış olan profesör "Buyurun?" diye isteğini sordu.

"Riemann zetasının sıfırları üzerine bir tez yazmak istiyorum" diyen Mattia gözlerini profesörün ceketinin dökülen kepeklerle yıldızlı bir gökyüzünü andıran omzuna dikmişti.

Niccoli, alaycı bir gülümsemeyle baktı ona.

"Özür dilerim ama, siz kimsiniz?" diye sorarken ironik tavrını saklamaktan vazgeçmişti ve bir anlık eğlencenin tadını çıkarmak istercesine ellerini başının arkasına götürüp kenetlemişti.

"Adım Mattia Balossino. Sınavlarımı verdim ve bu yıl mezun olmak istiyorum."

"Sınav sonuçlarınız yanınızda mı?"

Mattia başıyla evet işareti yaptı. Sırt çantasını yere indirdi, kendi de çömeldi, içini karıştırdı. Niccoli minik defteri almak için elini uzattı ama Mattia yazı masasının kenarına bırakmayı yeğledi.

Profesör birkaç aydan bu yana net görebilmek için elindeki nesneyi uzaklaştırma gereksinmesi duyuyordu. Hızla gözden geçirirken bütün notların otuz olduğunu gördü. Ne bir aksama, ne bir bocalama ya da kötü geçmiş bir sınav, ne bir karasevda başarısızlığı.

Minik defteri kapattı ve Mattia'ya daha dikkatli baktı. Sıradan bir giyinişi, bedeninin içini nasıl dolduracağını bilemeyenlere özgü bir duruşu vardı. Profesör bu çocuğun da hayatta budalanın teki olduğu için derslerinde çok başarılı olanlardan biri olduğunu düşündü. Böyleleri, üniversitenin belirgin yol çizgisinden çıkınca beş para etmediklerini görürler, diye geçirdi içinden.

Ağır ağır konuşarak "Size benim bir konu önermemin daha doğru olacağını düşünmüyor musunuz?" diye sordu.

Mattia omuzlarını silkti. Kara gözleri yazı masasının kenarını izleyerek, sağdan sola koşuyordu.

"Asal sayılar ilgimi çekiyor. Riemann zetası üzerinde çalışmak istiyorum."

Niccoli içini çekti. Sonra ayağa kalktı ve beyaz dolaba doğru yürüdü. İşaretparmağıyla kitapların adları üzerinden geçerken ritmik bir şekilde soluyordu. Köşesinden ataşla tutturulmuş, daktilo edilmiş bazı kâğıtları aldı.

Bunları Mattia'ya uzatırken "Olur, olur" dedi. "Bu bölümün hesaplarını yaptığınız zaman gelebilirsiniz. Hepsini."

Mattia kâğıtları aldı, başlığına bile bakmadan ayağının dibinde ağzı açık ve gevşek bir şekilde duran sırt çantasına attı. Bir teşekkür sözcüğü geveledikten sonra ofisten çıktı ve kapıyı çekti.

Niccoli yerine oturdu, akşam yemeğinde karısına bu yeni ve beklenmedik baş belasından nasıl yakınacağını düşündü.

22

Alice'nin babası canı sıkılan küçük bir çocuk şımarıklığıyla fotoğraf tarihi dersi almıştı. Sonra, kızının yirmi üçüncü yaş gününde ona çantası ve üçayağıyla bir Canon fotoğraf makinesi hediye etmişti. Alice dondurucu bir rüzgâr esintisini andıran, yakalanması zor ve güzel bir gülümsemeyle teşekkür etmişti.

Ayrıca babası onu belediyenin açtığı altı aylık fotoğraf kursuna yazdırınca Alice tek bir dersi bile kaçırmamıştı. Anlaşmanın gizli olsa da bilinen tek bir maddesi vardı: Üniversite her şeyden önce gelmeliydi.

Sonra ışık ve gölgeyi birbirinden ayıran çizgi misali belirgin bir an gelmiş ve Fernanda'nın hastalığı ağırlaşmıştı; bu sorun her üçünü giderek daralan bir yükümlülükler sarmalına sürüklemiş, karşılıklı umursamazlık ve kaçınılmaz kayıtsızlık hedefine kilitlemişti. Alice üniversiteye bir daha adımını atmamış, babası da bunu görmezden gelmişti. İlk izi artık başka bir dönemde kalmış olan pişmanlık yüzünden kızının kararlarına etkin bir şekilde karışamıyordu, hatta onunla herhangi bir şey hakkında konuşamıyordu bile. Bazen düşünüyordu ki, bir akşam onun odasına girse ve dese ki... Ne diyebilirdi? Karısı bir tişörtün üzerinde kuruyan ıslaklık lekesi gibi hayattan çekiliyordu, onunla birlikte onu hâlâ kızına bağlayan bağ gevşiyordu, çoktan yerde sürünmeye başlamıştı ve Alice artık kendi kararlarını kendi alıyordu.

Alice fotoğraf konusunda sonuçtan çok hareketin kendini seviyordu. Makinenin altındaki kapağı açmak, yeni ruloyu mandalın altına sıkıştıracak kadar çevirmek, bu boş filmin pek yakında bir şeye dönüşeceğini bilmek ama neye dönüşeceğini bilmemek, birkaç kez deklanşöre boş olarak basmak, gözü dayayarak odaklamak, ileri ya da geri netlik ayarı yapmak,

gerçekliğe ait parçaları kadraja almak ya da almamak, canı istediği gibi büyültmek, küçültmek hoşuna gidiyordu.

Deklanşöre basarken işittiği klik sesi ve ardından gelen hafif hışırtı ona küçükken dağ evinin bahçesinde iki elini birleştirerek yakaladığı çekirgeleri anımsatıyordu. Fotoğrafla da aynı şeyi yaptığını hissediyordu; şimdi zamanı yakalıyor, bunu selüloit üzerine hapsediyor, bir sonraki ana sıçrayışını yarıda kesiyordu.

Kursta ona makinenin askısını bileğe iki kez dolamak gerektiğini öğretmişlerdi. Bu şekilde makineyi çalmak isteyen olursa, bütün kolu beraberinde götürmek zorunda kalırdı. Annesinin tedavi gördüğü Maria Ausiliatrice Hastanesi'nde Alice bu tür bir tehlikeyle karşı karşıya değildi ama gene de Canon'unu bu şekilde taşımaya alışmıştı.

Kimseyle çarpışmamak için arada sırada sağ omzuyla değmek üzere iki renkli duvarın hemen dibinden yürüyordu. Öğle yemeği sırasındaki ziyaret saati henüz başlamıştı ve insanlar hastanenin koridorlarında sel gibi akıyordu.

Sunta ve alüminyumdan yapılmış oda kapıları açık duruyordu. Her koğuşun kendine özgü bir kokusu vardı. Onkoloji, dezenfektan ve alkole batırılmış pamuk kokuyordu.

Annesinin odası sondan bir öncekiydi, Alice içeri girdi. Annesi hiç de huzurlu olmayan bir uykuya dalmıştı; bağlı olduğu aletler ses çıkartmıyordu. İnsana uyku veren, loş bir ışık yayılmıştı odaya. Pencerenin önünde vazoya yerleştirilmiş kırmızı çiçekler vardı; bir önceki gün Soledad getirmişti bunları.

Alice elini ve makinesini annesinin bedeni üzerinde yükselen ama kenarda yeniden alçalan çarşafa koyarak yatağın kenarına dayadı.

Her gün, hiçbir şey yapmamak üzere geliyordu. Hemşireler zaten her şeyi yapıyorlardı. Rolünün annesiyle konuşmak olduğunu düşünüyordu. Sanki hastalar düşünceleri dinleyebilir, yanlarında duran ve kendi kendine konuşan kişilerin ne dediğini anlayabilir, hastalık insanlar arasında farklı bir algı kanalı açabilirmiş gibi, pek çok kişi yapıyordu bunu.

Alice buna inanmıyordu, bu odada kendini yalnız hissediyordu, işte o kadar. Genellikle oturuyor, yarım saatin geçmesini bekliyor ve sonra çıkıyordu. Bir hekimle karşılaşırsa bilgi alıyordu; bu bilgiler de genellikle hep aynı oluyordu. Hekimlerin sözcükleri ve kaş kaldırmaları "bekleyelim, bakalım bir sorun çıkacak mı" anlamını taşıyordu.

Ama o sabah yanında bir saç fırçası getirmişti. Çantasından çıkardı, yüzünü çizmeden, annesinin başının altında kalmayan saçlarını taradı. Annesi oyuncak bebek gibi hareketsiz ve uysal yatıyordu.

Kollarını çarşafın dışına çıkardı, rahat bir pozisyonda birbirlerine paralel olarak uzattı. Serumun bir damlası daha tüpü geçti ve Fernanda'nın damarlarına girdi.

Alice, Canon'u ayak ucundaki alüminyuma dayayarak yatağın arkasına geçti. Sol gözünü kapattı, sağ gözünü lense dayadı. Şimdiye kadar annesinin resmini hiç çekmemişti. Resmi çekti ve kadrajı bozmadan biraz öne uzandı.

Bir hışırtıyla ürperir gibi oldu ve oda ansızın ışık doldu.

Arkasında duran bir erkeğin sesi "Böyle daha iyi mi?" diye sordu.

Alice dönüverdi. Pencerenin önünde jaluzinin iplerini ayarlayan bir hekim vardı. Gençti.

Alice biraz ürkekçe "Evet, teşekkür ederim" dedi.

Hekim, ellerini beyaz gömleğinin ceplerine soktu ve kızın devam etmesini beklercesine onu seyre koyuldu. Yeni bir fotoğraf için eğilen Alice bunu aslında hekimi memnun etmek için öylesine yapıyordu.

Benim deli olduğumu düşünecek, diye geçirdi içinden.

Oysa hekim rahatça yatağa yaklaştı. Annesinin dosyasına göz attı, okurken gözlerini incecik bir çizgiye dönüştürürcesine kıstı. Seruma yaklaştı ve başparmağıyla bir düğmeyi çevirdi. Damlalar daha hızlı inmeye

başlayınca memnun oldu. Alice, onun hareketlerinde güven verici bir şey olduğunu hissetti.

Doktor ona yaklaştı ve iki eliyle yatağın demirlerine tutundu.

"Bu hemşirelerin takıntısı var" diye söylendi kendi kendine. "Her tarafın karanlık olmasını istiyorlar. Onlara kalsa içeride gece ile gündüzü birbirinden ayıramayacağız."

Döndü ve gülümsedi.

"Kızı mısın?"

"Evet."

Doktor merhamet belirtisi göstermeden devam etti.

"Ben Doktor Rovelli" dedi.

"Fabio" diye ekledi sonra, sanki düşünüp kararını vermiş gibi.

Alice elini sıktı ve kendini tanıttı. Birkaç saniye boyunca tek söz etmeden uyuyan Fernanda'ya baktılar.

Sonra doktor eliyle iki kez yatağın metal kenarlığına vurdu, boğuk bir ses yankılandı; oradan uzaklaştı. Alice'nin yanından geçerken onun kulağına doğru uzandı.

Göz kırparak ve ışık dolu pencereleri göstererek "Benim yaptığımı söylemeyin" dedi.

Ziyaret saati bitince Alice iki kat merdiveni indi, otomatik olarak açılan camlı kapıdan geçerek avluya çıktı. Avlunun bitiminde, çıkış kapısının yanındaki büfenin önünde durdu. Yaşlı ve terli satıcıdan bir şişe madensuyu istedi. Karnı acıkmıştı ama açlık kendini duyurmaktan vazgeçene kadar onu bastırmayı öğrenmişti. Gazlı içecekler onun cankurtaranlarından biriydi; öğle yemeğinin kritik anını atlatana kadar mideyi dolduruyordu.

Elindeki fotoğraf makinesinin yarattığı zorlukla, omzuna çapraz astığı çantasındaki cüzdanını aradı.

"Bana bırakın" dedi arkasından bir ses.

Daha yarım saat önce tanıştığı Doktor Fabio büfedeki adama para uzattı. Sonra Alice'ye öyle bir gülümsedi ki, kız karşı koyma cesaretini bulamadı. Doktor gömleğinin yerine şimdi kısa kollu mavi bir tişört vardı üzerinde ve kızın daha önce fark etmediği ağır bir parfüm kokusuna bulanmıştı.

"Bir de kola lütfen" diye ekledi büfeciye.

"Teşekkür ederim" dedi Alice.

Şişenin vidalı kapağını çevirmeye uğraştı ama kapak kayan parmaklarının arasında direniyordu.

"İzin verir misiniz?" dedi Fabio.

Şişeyi kızın elinden aldı ve sadece başparmağı ile işaretparmağını kullanarak açtı. Alice, bu harekette hiç de özel bir şey olmadığını, parmakları bu kadar terli olmasaydı, herkes gibi kendinin de bunu açabileceğini düşündü. Gene de kendisi uğruna küçük bir kahramanlık sergileyen bu davranışı büyüleyici buldu.

Fabio madensuyunu uzattı, kız yeniden teşekkür etti. Birbirlerini gizlice süzerek her biri kendi şişesinden içerken sanki bir sonraki adımda ne söyleyeceklerini düşünür gibiydiler. Fabio'nun hafif dalgalı saçları kısa kesilmişti. Güneş ışığının doğrudan vurduğu noktada kestaneden kızıla çalan bir tonu vardı. Alice, onun bu ışık oyununun bilincinde olduğu izlenimine kapıldı; aslında erkek çevresinde olup biten her şeyin bilincinde gibiydi.

Anlaşmışlar gibi aynı anda büfeden birkaç adım uzaklaştılar. Alice nasıl veda edeceğini bilemiyordu. Hem şişenin parasını ödediği hem de kapağını açtığı için kendini biraz borçlu hissediyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, bu kadar çabuk ayrılmak isteyip istemediğinden emin değildi.

Fabio bunu anladı.

Rahat bir tavırla "Gittiğin yere kadar sana eşlik edebilir miyim?" diye sordu.

Alice kızardı.

"Arabama gidiyorum."

"O zaman arabaya gidelim."

Kız ne evet ne hayır dedi ama başka bir tarafa bakarak gülümsedi. Fabio, önden buyurun dercesine saygılı bir hareket yaptı.

Caddenin karşısına geçtiler ve ağaçların artık kaldırıma gölge yapmadığı dar bir sokağa girdiler.

Doktor, yan yana yürüdükleri sırada Alice'nin gölgesinden, onun adımlarındaki asimetriyi fark etti. Fotoğraf makinesinin ağırlığı yüzünden düşük olan sağ omuz, bir kazık gibi duran sol bacağın çizgisine karşıt nokta oluşturuyordu. Alice'nin dikkat çekici narinliği uzun gölgesiyle daha da artıyor, öyle ki, kız tek boyutluymuş gibi görünüyordu; uyumlu ve mekanik bir biçimde ileriye uzanan iki bacağa ayrılmış koyu renkli bir çizgiyi andırıyordu.

"Bacağını mı incittin?" diye sordu.

"Ne?" dedi Alice telaşla.

"Bacağını mı incittin diye sordum" diye yineledi erkek. "Topalladığını gördüm de."

Alice sağlam bacağının da kasıldığını hissetti. Sakat olanı mümkün olduğunca kıvırmaya çalışarak yürüyüşünü düzeltmek için uğraştı ama böyle yapınca canı daha çok acıdı. Topallamak fiilinin acımasızlığını ve netliğini düşündü.

"Bir kaza geçirdim" dedi. Sonra sanki özür dilemek istercesine ekledi: "Çok eskiden."

"Otomobil kazası mı?"

"Hayır. Kayak."

"Ben kayak yapmaya bayılırım." Fabio ortak bir konu bulmanın sevinci içindeydi.

"Ben nefret ederim" dedi Alice soğukça.

"Yazık."

"Evet, yazık."

Bir daha konuşmadan yan yana yürüdüler. Genç doktor bir dinginlik haresiyle, sağlam ve saydam bir güven küresiyle çevrili gibiydi. Gülümsemediğinde bile dudaklarında gülümsermiş gibi bir kıvrım vardı. Sanki her gün hastane odasında bir kıza rastlar ve arabasına yürürken onunla çene çalarmış gibi rahat bir davranış içindeydi. Alice ise kendini tahta gibi hissediyordu. Tendonları tetikteydi, eklemlerinin çıtırdadığını hissediyordu, kasılmış kasları kemiklerine yapışmıştı.

İşte bu dercesine park edilmiş mavi renkli bir Fiat 600'ü işaret etti, Fabio kollarını açtı. Tam arkalarından, yoldan bir araba geçti. Sesi hiç yoktan yükseldi ve sonra yok olana kadar zayıfladı.

Zaman kazanmak isteyen doktor "Demek ki fotoğrafçısın" dedi.

"Evet" dedi Alice içgüdüsel bir şekilde. Sonra ansızın pişman oldu. Şimdilik üniversiteyi yarıda bırakmış, sokaklarda dolaşarak rasgele fotoğraflar çeken bir kızdı. Bu onu fotoğrafçı olarak nitelemeye yeter mi, acaba biri olmak ile olmamak arasındaki doğru sınır nedir diye merak etti.

İncecik dudağını ısırarak "Aşağı yukarı" diye ekledi.

Doktor "İzin verir misin?" dedi ve fotoğraf makinesini almak için elini açarak uzattı.

"Tabii."

Alice koluna doladığı bandı çözdü ve makineyi uzattı. Erkek elinde evirip çevirdi. Kapağını açtı ve objektifi önce karşıya, sonra gökyüzüne doğru yukarıya çevirdi.

"Vay" dedi. "Profesyonele benziyor."

Kız kıpkırmızı oldu ve doktor makineyi iade etmeye yeltendi.

"İsterseniz çekebilirsiniz" dedi Alice.

"Yok yok, rica ederim. Beceremem. Sen çek."

"Neyi?"

Fabio çevresine bakındı. Kuşkulu bakışlarla başını iki yana çevirdi. Sonra omuzlarını silkti.

"Beni" dedi.

Alice ona şüpheyle baktı.

Ağzından istemsizce kaçan sözleri hafif bir fesatlık taşıyordu: "Neden çekeyim ki?"

"Çünkü en azından resmi göstermek için beni bir kez daha görmek zorunda kalacaksın."

Alice bir an tereddüt etti. Fabio'nun gözlerine ilk kez dikkatle baktı ama bir saniyeden fazla dayanamadı. Masmavi gözlerde hiç gölge yoktu; arkasında uzanan gökyüzü gibi tertemizdi ve kız sanki kocaman, boş bir odada çırılçıplak kalmış gibi içine düştüğü bu bakışlarda tedirginlik hissetti.

Güzel, diye düşündü Alice. Bir erkeğin olması gerektiği gibi güzel.

Objektifi yüzüne çevirdi. Erkek, hiç gerginlik sergilemeden güldü. İnsanların genellikle kamera karşısında yaptığı gibi başını yana bile eğmedi. Alice odak noktasını ayarladı ve sonra işaretparmağıyla bastı. Hava bir klik sesiyle ikiye bölündü.

23

Mattia ilk karşılaşmadan bir hafta sonra Niccoli'nin ofisine girdi. Profesör, kapıya vurma tarzından onu tanıdı ve bu durum onu tuhaf bir biçimde huzursuz etti. İçeri giren Mattia'yı görünce derin bir soluk aldı, çünkü çocuk ona, anlamadığım şeyler var ya da anlamadığım bazı geçişleri bana açıklar mısınız, derse ona öfkeyle saldırmaya hazırlanıyordu. Yeterince etkili davranırsam, diye düşündü Niccoli, onu ayakaltından savuştururum.

Mattia izin istedi ve profesörün yüzüne bakmadan, kendine çözmesi için verilen kâğıtları masanın kenarına bıraktı. Niccoli bunları alırken, kendi ataşlı kâğıtlarının altında bulunan, güzel bir yazıyla yazılmış ve sıra numarası verilmiş bir öbek kâğıdı elinden düşürdü. Hepsini bir araya getirdi ve konunun çözümlerinin, aynen metinden istendiği gibi sergilendiğini gördü. Kâğıtları aceleyle karıştırdı ve hepsinin doğru olduğunu anlamak için ince ince denetlemeye gerek olmadığını fark etti: Sayfaların düzeni bile doğruluğu kanıtlamak için yeterliydi.

Biraz hayal kırıklığına uğradı, çünkü öfkesi, yarıda kalan bir hapşırma misali boğazına takılıp kalmıştı. Dalgın bir biçimde Mattia'nın çalışmasını gözden geçirerek hepsini onayladı. Hayata uyum sağlaması zor görünen ama konuya müthiş yatkın olduğu belli olan bu genç karşısında engelleyemediği bir kıskançlık dalgası sardı içini, çünkü aslında kendisi mesleğine bu kadar düşkün değildi.

Sonunda neredeyse kendi kendine konuşurcasına, gence bir övgüde bulunma niyeti olmadan "Çok iyi" dedi. Sonra ses tonundaki sıkıntıyı daha da abartarak "Son paragraflarda ortaya çıkarılması gereken bir problem var. Zetanın dakikalarıyla..."

"Yaptım" diye sözünü kesti Mattia. "Sanırım çözdüm onu."

Niccoli ona önce kuşku, sonra belirgin bir küçümsemeyle baktı.

"Ah, öyle mi?"

"Notlarımın son sayfasında."

Profesör işaretparmağını diliyle ıslattı ve kâğıtların sonuncusunu aradı. Alnını kırıştırarak Mattia'nın ispatını hızla okudu, pek fazla anlamadı ama karşı çıkacak bir nokta da bulamadı. Sonra daha yavaşça baştan aldı ve bu kez yürütülen mantık ona anlamlı, hatta kesin doğru göründü; amatörce bilgiçlik taslamanın eseri olan ufak tefek lekeler de yok değildi. İşlemleri satır satır izlerken alnının kırışıkları düzeldi ve farkında olmadan altdudağını okşamaya başladı. Başlangıçtan beri ayaklarına bakarak aynı pozisyonda yere çivilenmişçesine duran ve sanki bütün geleceği profesörün yargısına bağlıymış gibi, içinden doğru de, doğru olduğunu söyle, diye yineleyip duran Mattia'yı unuttu. Delikanlı, içinden dua ederken gene de böyle olacağını ummuyordu.

Niccoli kâğıtları yeniden özenle masaya bıraktı ve koltuğunun arkalığına yaslanırken, ellerini yeniden başının arkasında kenetledi; bu onun en sevdiği duruştu.

"Eh, doğru olduğunu söyleyebilirim" dedi.

Mezuniyet için mayıs ayının sonu kararlaştırıldı ve Mattia annesi ile babasına törene gelmemelerini söyledi. Annesinin sormaya cesaret ettiği tek soru "Nasıl olur?" oldu. Mattia pencereye bakarak başını salladı. Cam, karanlık bir duvara yaslanmıştı ve dört kenarlı masanın başında oturan üçünü yansıtıyordu. Mattia annesinin kolunu tutan, öteki eliyle de, boş ver işareti yapan babasının cama yansımasını gördü. Sonra annesinin ağzını örterek sofradan kalkması yansıdı; anne mutfağa gitti ve daha yemek bitmemiş olmasına karşın musluğu açıp tabakları yıkamaya başladı.

Tezini savunacağı gün bütün öteki günler gibi geldi ve Mattia saatinin alarmı çalmadan uyandı. Karalanmış kâğıtlar görüntüsüyle bütün gece gözlerini doldurmuş olan hayaletlerin dağılması birkaç dakika aldı. Salonda

kimse yoktu ama şık ve yeni bir lacivert takım, yanında güzelce ütülenmiş açık pembe bir gömlek onu bekliyordu. Gömleğin üzerinde "Doktor[4] oğlumuza" yazan, "anne ve baba" diye imzalanmış ama yalnızca babanın el yazısıyla yazılmış olan bir not vardı. Mattia takım elbiseyi giydi, aynaya bile bakmadan evden çıktı.

Komisyonda bulunan herkesin doğrudan gözüne bakıp, her birine eşit miktarda zaman ayırarak tezini savunurken sesi hiç titremedi. Birinci sırada, öteki öğretim üyelerinin arasında oturan Niccoli, söylediklerini hafif bir öfkeyle onaylarken, bir yandan da meslektaşlarının yüzünde artmakta olan şaşkınlığı süzüyordu.

Sonuçların açıklanma anı geldiğinde Mattia öteki adaylarla sıraya dizildi. Büyük amfinin abartılı geniş mekânında bir tek onlar ayakta duruyordu. Mattia, izleyicilerin bakışlarını sırtında bir karıncalanma gibi hissediyordu. Dikkatini dağıtmaya uğraştı, başkanın boyunu ölçüt alarak salonun hacmini hesaplamaya çalıştı ama karıncalanma boynuna tırmandı, oradan da çatallanarak şakaklarına ilerledi. Binlerce minik böceğin kulaklarına dolduğu, binlerce aç güvenin beyninde tüneller kazdığı hissine kapıldı.

Başkanın her bir aday için söylediği benzer sözler ona gittikçe daha uzun gelmeye başladı ve zihninde giderek büyüyen bir gürültüye dönüştü; öyle ki sırası geldiğinde kendi adını ayırt edemedi. Buz küpünü andıran sert bir şey gelip boğazını tıkadı. Başkanın elini sıktı, bu el ona o kadar kuru geldi ki, hemen kemerinin metal tokasını aradı ama olmadığını fark etti. Bütün izleyiciler müthiş bir uğultuyla ayağa kalktılar. Niccoli ona yaklaştı, "Kutlarım" diyerek omzuna iki kez vurdu. Alkışların bitmesinden önce, Mattia sınıftan çıkmış ve koridorda aceleyle yürümeye başlamıştı; acelesinden ayak seslerinin çıkışa doğru yankılanmasını engellemek için önce ayak parmaklarına basmayı bile unutmuştu.

"Başardım, başardım" diye yineliyordu sessizce. Ama büyük giriş kapısına yaklaştıkça midesindeki boşluğun giderek genişlediğini hissediyordu. Dışarıya çıkınca güneşin ışığı ve sıcaklığı onu trafiğin gürültüsüyle birlikte karşıladı. Sanki beton merdivenlerden düşmekten korkarcasına eşikte sendeledi. Kaldırımda bir öbek insan vardı; Mattia bir bakışta on altı kişi olduklarını saydı. Pek çoğunun elinde çiçek vardı; olasılıkla meslektaşlarını bekliyorlardı. Mattia bir an, onu da bekleyen

birinin olmasını arzu etti. Bedeninin ağırlığını bir başka bedenin üzerine yığma gereksinmesi duyuyordu; sanki bacakları tek başına başının içindekilerin ağırlığını kaldıramaz olmuştu. Anne ve babasını, Alice ve Denis'i aradı gözleri ama huzursuzca saatlerine bakan, kim bilir nereden ellerine geçirdikleri kâğıtlarla yüzlerini yelpazeleyen, sigara içen, yüksek sesle konuşan ve hiçbir şeyin farkına varmayan yabancılar vardı orada.

Elinde rulo biçiminde tuttuğu diplomasına baktı; burada süslü bir yazıyla Mattia Balossino'nun bir doktor, bir profesyonel, bir yetişkin olduğu; Doktor Balossino'nun artık hayatla yüzleşmesinin zamanının geldiği ve onu yumulu gözler, tıkalı kulaklarla ilkokul birinci sınıftan üniversite son sınıfa kadar taşıyan rayın burada sona erdiği yazılıydı. Sanki hava normal turunu tamamlayacak kadar güçlü bir itkiye sahip değilmiş gibi soluğu yarıda kalıverdi.

"Peki şimdi?" diye sordu kendine.

Kısa boylu, sıcaktan bunalmış bir hanım izin isteyince Mattia, onun içeri girmesi için kenara çekildi. Aslında kadın ona yanıta giden yolu gösteremeyecek olsa da, peşinden kendi de içeriye girdi. Herkesten uzak durmaya çalışarak koridoru geçti, birinci kata çıktı. Kitaplığa girdi ve gidip pencere yanındaki yerine oturdu. Diplomasını yanındaki boş iskemleye bıraktı ve ellerini masaya güzelce uzattı. Akciğerlerinin dibi ile boğazı arasındaki bir engele takılmayı sürdüren soluğu üzerine yoğunlaştı. Bunu daha önce de yaşamıştı ama hiç bu kadar uzun sürmemişti.

"Nasıl yapıldığını unutmuş olamazsın" dedi kendi kendine. "Bu insanın unutacağı bir şey değildir, işte o kadar."

Ciğerindeki bütün havayı boşalttı ve birkaç saniye soluksuz kaldı. Sonra ağzını açabildiği kadar açtı ve olabildiğince derin bir soluk aldı; öyle ki göğüs kasları bile acıdı. Soluk bu kez en dibe kadar indi ve Mattia beyaz ve yuvarlak oksijen moleküllerinin damarlara dağılışını ve yürekte dönüşlerini görür gibi oldu.

Belirsiz bir süre hiç düşünmeden, girip çıkan öğrencileri fark etmeden, uyuşukluk ve huzursuzluk hissetmeden olduğu pozisyonda kaldı.

Sonra ansızın gözlerinin önünde bir şey belirdi; bu kırmızı bir lekeydi ve Mattia olduğu yerde sıçradı. Görüşünü odakladığında gördüğü şey selofan kâğıda sarılı kırmızı bir güldü ve birisi bu gülü bir tokat gibi yankılanan sesle sıraya vurmuştu. Gülden sonra sapına baktı ve Alice'nin beyaz parmaklarına göre daha kırmızımsı olan elini, dibinden kesilmiş, yuvarlak tırnaklarını tanıdı.

"Sen hayvanın tekisin!"

Mattia bir sanrıya bakar gibi baktı ona. Pek iyi hatırlayamadığı belirsiz bir yerden, çok uzak bir sahneden ona doğru yaklaştığını hissetti. Yeterince yaklaştığında Alice'nin yüzünde derin ve benzersiz bir hüzün gördü.

"Neden söylemedin bana?" diye sürdürdü kız. "Bana haber vermeliydin. Zorunluydun!"

Alice, bitkin bir halde Mattia'nın karşısındaki iskemleye yığıldı. Başını sallayarak dışarıya, sokağa baktı.

"Sen nasıl..." diye başladı Mattia.

"Seninkilerden. Seninkilerden öğrendim." Alice ansızın döndü ve mavi irisinde köpüren bir öfkeyle baktı ona. "Bu bana yapılacak şey mi?"

Mattia tereddüt etti. Sonra başıyla hayır işareti yaptı ve selofanın buruşuk yüzeyinde bulanık ve çarpık bir şey onunla birlikte hareket etti.

"Hayatım boyunca orada olmayı hayal ettim. Ne çok hayal ettim bir bilsen. Sen tam..."

Alice, ara verdi, çünkü cümlenin geri kalanı dişleri arasına takılıp kalmıştı. Mattia hâlâ o anın nasıl olup da ansızın gerçeğe dönüştüğünü düşünüyordu. Birkaç saniye öncesine kadar nerede bulunduğunu hatırlamaya çalıştı ama başaramadı.

"Hiç" diye bitirdi Alice. "Hiçbir şey yok. Sen zaten ezelden beri..."

Mattia başının omuzları arasına gömüldüğünü, güvelerin yeniden kafatasında kaynaşmaya başladıklarını hissetti.

"Önemli değildi" diye fısıldadı. "İstemiyordum..."

"Kes sesini" diye susturdu kız onu. Öteki sıralardaki bazı kişiler "Şışşşt" dediler ve birkaç saniye süren sessizlik boyunca o ses yankılandı.

"Yüzün çok solgun" dedi Alice. Mattia'ya kuşkulu gözlerle bakıyordu. "İyi misin?"

"Bilmiyorum. Biraz başım dönüyor."

Alice ayağa kalktı. Birbirine dolanmış kötü düşüncelerle birlikte alnındaki saçları da geriye doğru attı. Sonra Mattia'ya doğru eğildi, onun yanağına hafif ve sessiz bir öpücük kondurdu; bir solukta bütün böcekler yok oldular.

"Eminim harikaydın" dedi kulağına. "Biliyorum."

Mattia kızın saçlarının onun boynunu gıdıkladığını hissetti. Aralarındaki incecik hava boşluğunun kızın ısısıyla dolduğunu, pamuk gibi hafifçe onun tenine baskı yaptığını da hissediyordu. Bir an için kızı kendine doğru çekmeyi arzuladı ama elleri uyuşmuşçasına kımıltısız kaldılar.

Alice doğruldu. Diplomayı iskemleden aldı, açtı ve alçak sesle okurken gülümsedi.

"Vay" dedi en sonunda. Ses tonu mutlu bir renk kazandı. "Bunu kutlamalıyız. Haydi doktor bey, ayağa kalk!" diye emretti.

Elini Mattia'ya uzattı. Erkek, başlangıçta biraz ikircikli de olsa bu eli tuttu. Yıllar önce kızlar tuvaletine sürüklendiği gibi şimdi de aynı silahsız güvenle kızın kendini kitaplıktan dışarı çıkarmasına karşı koymadı. Zaman içerisinde ellerinin oranları değişmişti. Şimdi kendi parmakları aynen bir midyenin sert kabukları gibi Alice'nin parmaklarını bütünüyle sarıp sarmalıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Dolaşacağız. Hava güneşli. Ve senin biraz güneş görmeye gereksinmen var."

Binadan çıktılar ve Mattia bu kez ışıktan, trafikten, büyük kapının önünde bekleşen insanlardan ürkmedi.

Arabaya bindiklerinde pencereleri biraz açtılar. Alice arabayı kullanırken iki elini de direksiyona dayamıştı ve radyoda çalan "Pictures of You" şarkısına sözlerini bilmese de sesleri taklit ederek eşlik ediyordu. Mattia kaslarının yavaş yavaş gevşediğini, koltuğun şekline uyum sağladığını hissetti. Sanki otomobil geçmişinden ve kaygılarından oluşmuş koyu renkli ve yapış yapış pisliği bir iz gibi gerisinde bırakıyordu. Boşalmakta olan bir kavanoz gibi adım adım hafiflediğini hissetti. Gözlerini yumdu ve birkaç saniye için yüzünü serinleten havanın ve Alice'nin sesinin üzerinde uçabildi.

Gözlerini yeniden açtığında evine giden yolda olduklarını gördü. Acaba sürpriz bir parti düzenlemiş olabilirler mi diye düşündü ve doğru olmaması için dua etti.

"Söylesene, nereye gidiyoruz?" diye sordu yeniden.

"Mımmm" diye mırıldandı Alice. "Takma kafana. Günün birinde sen beni dolaştırmaya çıkarırsan, yolu seçmeye hakkın olur."

Mattia, yirmi iki yaşında hâlâ sürücü belgesi olmadığı için ilk kez utandı. Hayatın dişlilerinden olabildiğince uzak kalabilmek için, olmayı seçmediği bir gencin hayatına özgü şeyleri hep ertelemişti. Sinemada patlamış mısır yemek, bir bankın arkalığına oturmak, anne babanın ateşkes kararına uymamak, ambalaj kâğıdından yapılmış topla futbol oynamak, bir kızın karşısında çırılçıplak dikilmek gibi şeylerdi bunlar. Tam bu andan itibaren farklı olacağına karar verdi. Olabildiğince hızlı bir şekilde sürücü belgesi almaya karar verdi. Bunu Alice için, onu gezdirebilmek için yapacaktı. Kabul etmeye korkuyordu ama kızın yanındayken normal insanların yaptığı normal şeyleri yapmaya değeceğini hissediyordu.

Tam Mattia'nın evinin yakınına geldiklerinde Alice başka bir yöne saptı. Anacaddeye girdi ve yüz metre kadar sonra, parkın karşısına yanaştı.

"*Voilà"* dedi. Kemerini çözdü ve otomobilden indi.

Mattia gözlerini parka dikmiş, koltuğa yapışıp kalmıştı.

"Haydi, inmiyor musun?"

"Burada olmaz" dedi.

"Hadi, saçmalama."

Mattia başını salladı.

"Başka bir yere gidelim" dedi.

Alice çevresine bakındı.

"Sorun nedir?" diye ısrar etti. "Sadece bir yürüyüş yapacağız."

Mattia'nın olduğu tarafa geçip pencereye yaklaştı. Birisi sırtından bıçaklıyormuş gibi kaskatı kesilmişti Mattia. Örümcek gibi açılmış parmaklarıyla kapının kulpuna sımsıkı tutunmuştu. Yüz metre ötedeki ağaçlara dikmişti gözlerini. Yeşil ve geniş yapraklar dalların düğümlü iskeletini, kıvrımlı yapısını örtüyordu. Dehşet verici sırrı gizliyorlardı.

Buraya bir daha hiç gelmemişti. En son, babasının "Annenin elini tut" dediği ama annesinin elini cebine soktuğu o gün polislerle birlikte gelmişti. O gün iki kolu da sargılıydı, parmaklarından dirseğine kadar, kalın bir bandajla defalarca üst üste sarılmıştı; öyle ki deriye ulaşana kadar delmek için maden bıçkısı gerekirdi. Polislere, Michela'nın nerede oturduğunu göstermişti. Onlar tam olarak hangi noktada olduğunu öğrenmek istemişler, önce uzaktan, sonra yakından fotoğraflar çekmişlerdi.

Eve dönerlerken, otomobilden kazı makinelerinin mekanik kollarını nehre soktuklarını, çamurlu ve koyu renkli toprakları çıkarıp bütün ağırlığıyla kıyıya attıklarını gördüler. Mattia, her toprak yığınının zeminde yayılması sırasında annesinin soluğunu tuttuğunu fark etmişti. Michela o bulamacın içinde olmalıydı ama onu bulamamışlardı. Onu asla bulamadılar.

"Gidelim. Lütfen" diye yineledi Mattia. Ses tonunda yalvarma yoktu. Daha çok dalgınlık ve güçlük çıkarmak vardı.

Alice yeniden bindi arabaya.

"Bazen anlamıyorum, acaba..."

Mattia dümdüz, neredeyse insani olmayan bir ses tonuyla "İkizimi orada terk etmiştim" diye kesti onun sözünü. Kolunu kaldırdı ve sağ işaretparmağıyla parktaki ağaçları gösterdi. Sonra unutmuş gibi parmağı havada kalakaldı.

"İkiz mi? Ne diyorsun sen? Senin ikizin yok ki..."

Mattia, gözlerini ağaçlardan ayırmadan devam etti. "Aynen benim gibiydi. Tıpatıp aynıydık" dedi.

Sonra Alice'nin sormasına fırsat kalmadan, ona her şeyi anlattı. Un ufak olan bir engel gibi bütün hikâyeyi döktü ortaya. Solucan, parti, legolar, nehir, cam kırıkları, hastane odası, Yargıç Berardino, televizyondaki çağrı... Mattia, şimdiye kadar hiç yapmadığı bir şeyi yapıp, her şeyi anlattı. Alice'ye hiç bakmadı, hiç heyecanlanmadı. Sonra sessizleşti. Sağ eliyle koltuğun altını yokladı, sadece yuvarlak formlar vardı. Sakinleşmişti. Kendini yeniden bedeninden uzak ve yabancı hissediyordu.

Alice bir eliyle çenesine dokundu ve tatlı bir hareketle başını çevirdi. Mattia yalnızca bir gölgenin ona doğru uzanışını gördü ve sonra Alice'nin sıcak ağzını kendi ağzı üzerinde, gözyaşlarını –belki de onunkiler değildi– yanaklarında ve en sonunda başını hafifçecik tutan, düşüncelerini yeniden yakalayan ve hepsini aralarında artık kalmamış olan boşluğa hapseden ellerini hissetti.

24

Bu son ay içerisinde sık sık görüşmüşlerdi; hiç randevulaşmamışlar ve hiç rastlantıyla karşılaşmamışlardı. Ziyaret saatinden sonra Alice, Fabio'nun çalıştığı servisin etrafında dolaşıyor, o da bir şekilde ortaya çıkıyordu. Bahçenin, hiç konuşmadan, ortak kararlarıyla belirledikleri belli bir yolunda dolaşıyorlardı hep. Dış duvar, hikâyelerinin mekânının sınırını belirliyordu, aralarında dalgalanan o temiz ve gizemli şeye bir ad verme gereksinmesi duyulmayan belli bir bölgeyi ayırıyordu.

Fabio kur yapmanın dinamiklerini net bir şekilde biliyor gibiydi; sanki bir protokol izler gibi sürelere saygı duyuyor, cümleleri ölçüp biçiyordu. Alice'nin derin mutsuzluğunu sezinliyor ama dışında kalmayı yeğliyordu. Dünyanın aşırılıkları her ne biçim altında olursa olsun onu pek ilgilendirmiyordu; onun dengesine ve sağduyusuna çarpsalar bile o onları görmezden geliyor, sanki yokmuşlar gibi davranıyordu. Bir engel yolunu kapatacak şekilde önüne serildiğinde bile adımlarını değiştirmeden çevresinden dolaşıyor, sonra da hemen unutup gidiyordu. Neredeyse her zaman, kuşku nedir bilmiyordu.

Gene de bir hedefe nasıl varılacağını biliyordu, bu nedenle saygılı ve biraz da takıntılı bir biçimde Alice'nin ruh hallerine dikkat ediyordu. Olur da kız susarsa, yolunda gitmeyen bir şey mi var, diye soruyordu ama bunu asla iki kez üst üste yapmıyordu. Onun fotoğraflarıyla, annesinin durumuyla ilgileniyor, sessizlikleri kendi gününe ilişkin anlatılarla, serviste duyduğu komik olaylarla dolduruyordu.

Alice kendini onun güven duygusuna bırakıyordu; küçükken havuzda ölü numarası yapmak için kendini suyun kaldırma gücüne emanet ettiği gibi şimdi yavaş yavaş bu güvene emanet ediyordu.

Evrenlerinin ağır ağır ve görünmez bir biçimde birbirine kaynaşmasının tadını çıkarıyorlardı; ortak bir eksen çevresinde, giderek daralan bir yörüngede dönen iki gezegen gibiydiler; pek belirgin olan yazgıya göre uzayın ve zamanın herhangi bir noktasında birlikte gelişeceklerdi.

Alice'nin annesine yapılan tedaviye son verilmişti. Kocası bir baş işaretiyle, onun morfinin ağır örtüsü altında nihayet acısız bir uykuya dalmasına onay vermişti. Alice yalnızca bitmesini bekliyordu ve bu nedenle vicdan azabı çekmeyi başaramıyordu. Annesi onda çoktan bir hatıra olarak yaşamaya başlamış, zihninin bir köşesine çiçektozu zerreciği gibi konmuştu; hayatının geri kalanında sesten yoksun imgeler tutamı biçiminde donmuş olarak orada kalacaktı.

Fabio sormaya niyet etmiş değildi ve aslında beklenmedik tepkiler vermezdi ama o öğleden sonra Alice'de farklı bir şeyler vardı; parmaklarını birbirine dolayışında, Fabio'nunkilerle karşılaşmamak için gözlerini sağdan sola oynatışında bir ürkeklik seziliyordu. Kızı tanıdığından beri ilk kez telaşlı, sakınımsızdı.

"Bu hafta sonu bizimkiler denize gidiyorlar" dedi hiç yoktan.

Alice bunu duymazdan geldi ya da duymadı. Birkaç günden beri zihninin içi arı kovanı gibiydi. Mattia bir haftadan yani mezuniyet gününden beri hiç aramamıştı. Oysa arama sırası besbelli ondaydı.

Fabio "Cumartesi akşamı bana yemeğe gelebileceğini düşünmüştüm" deyiverdi.

Bu sözler yüzünden güven duygusu bir an bocaladı ama güvensizliği hemen attı üzerinden. Ellerini gömleğinin ceplerine soktu ve yanıt her ne olursa olsun aynı hafiflikle karşılamaya hazırlandı. Gereksinme duymadan önce korunak hazırlamayı bilirdi.

Alice hüzün izleri taşıyan bir gülümseme kondurdu yüzüne.

"Bilmem" dedi usulca. "Belki de..."

"Haklısın" diye kesti sözünü Fabio. "Sormamalıydım. Bağışla."

Yürüyüş parkurlarını sessizlik içinde tamamladılar ve yeniden Fabio'nun çalıştığı bölümün önüne geldiklerinde erkek içinden uzun uzun, tamam, dedi.

İkisi de kımıldamadılar. Hızla bakıştılar, sonra gözlerini yere indirdiler. Fabio'nun gülmesi tuttu.

"Seninle nasıl vedalaşacağımızı bilemiyorum" dedi.

"Öyle" diye gülümsedi Alice. Bir elini saçlarına götürdü, işaretparmağıyla bir tutam saç yakalayıp hafifçe çekiştirdi.

Fabio kararlı bir biçimde kıza doğru bir adım attı, ayağının altında ezilen çakıl taşları çıtırdadı. Sevgi dolu bir zorbalıkla kızın sol yanağına bir öpücük kondurdu, sonra geri çekildi.

"Eh, en azından bir düşün" dedi.

Bütün ağzıyla, yanaklarıyla, gözleriyle gülümsedi. Sonra arkasını döndü, ağır ağır yürüyerek girişe yöneldi.

Camlı kapının arkasına geçtiğinde, şimdi arkasını dönecek diye düşündü Alice.

Oysa Fabio köşeyi döndü ve koridorda yok oldu.

25

Mektup Doktor Balossino adına gelmişti; öylesine hafif ve inceydi ki, Mattia'nın bütün geleceğinin bu zarfın içinde olduğuna inanmak güçtü. Annesi akşam yemeğine kadar gösterememişti, belki de zarfı izinsiz açtığı için utanıyordu. Bunu bilerek yapmamıştı, zarfın üzerini okumamıştı bile; Mattia'ya şimdiye kadar postadan hiçbir şey gelmemişti.

Mektubu tabakların üzerinden uzatarak "Bu geldi" dedi.

Mattia, belirgin olmayan bir onaylama ifadesi takınan babasına sorgu dolu bir bakış fırlattı. Mektubu almadan önce, peçetesiyle zaten temiz olan üstdudağını sildi. Adresin yanında yer alan, mavi renkli, karmaşık ve dairevi logoyu incelediyse de içerik hakkında bir fikir edinemedi. İçinde, katlı duran mektubu çıkarabilmek için zarfın iki kenarına bastırdı. Açtı ve bunun kendine, Doktor Mattia Balossino'ya gelmiş bir mektup olması düşüncesinden etkilenmiş olarak okumaya başladı.

Anne ve babası çatal bıçakla gereğinden fazla gürültü yapıyorlar, babası hiç durmadan boğazını temizliyordu. Mektubu okuduktan sonra Mattia kâğıdı, açarken yaptığı hareketlerin tersini yaparak katladı, ona ilk halini verdi ve yeniden zarfa sokup Michela'nın iskemlesine koydu.

Çatalını yeniden eline aldı ama tabağındaki kabak dilimleri sanki ansızın yok olmuşlar gibi bir şaşkınlık anı geçirdi.

"İyi bir fırsata benziyor" dedi Adele.

"Öyle."

"Gitmek istiyor musun?"

Mattia'nın annesi bunu söylerken yüzüne bir sıcaklık dalgasının yayıldığını hissetti. Onu yitirme korkusu duymadığını fark etti. Tam tersine, oğlunun bu işi kabul etmesini, evden çekip gitmesini, her akşam tabağa eğdiği o kara başı ve onu çevreleyen bulaşıcı trajedi halesiyle karşısında kapladığı yerden yok olmasını bütün kalbiyle istiyordu.

"Bilmiyorum" dedi Mattia.

"Güzel bir fırsat" diye yineledi annesi.

"Öyle."

Mattia'nın babası ise sessizliği bozarak Kuzey Avrupa halklarının üretkenliği, sokaklarının temizliği hakkında bir şeyler söyledi; bunun yılın büyük bir bölümünde çok az olan ışıktan ve sert iklimden kaynaklandığını, bu yoksunlukların insanları tembelliğe sürüklemediğini anlattı. Aslında o ülkelerde bulunmamıştı ama duyduklarına bakılacak olursa, böyle olduğu besbelliydi.

Yemek bittiğinde Mattia her akşamki düzeniyle tabakları üst üste dizerek toplamaya giriştiğinde babası bir elini omzuna koyup, "Haydi sen git, ben hallederim" diye fısıldadı. Mattia iskemleden zarfı aldı ve odasına gitti.

Yatağa oturdu ve mektubu elleri arasında evirip çevirmeye başladı. Zarfın kalın kâğıdını hışırdatarak birkaç kez öne arkaya kıvırdı. Sonra adresin yanındaki logoyu inceledi. Kartalı andıran yırtıcı bir kuş, kanatlarını açmış, başını bir yana çevirmiş ve sivri gagasının profilini göstermişti. Kanatlarının ve pençelerinin ucu bir çember içindeydi ama baskı hatası yüzünden bu çember oval gibi görünüyordu. Daha büyük ve bir öncekini içine alan ikinci bir çemberin içinde Mattia'ya iş teklif eden üniversitenin adı yazılıydı. Gotik harfler, adında bulunan bütün o *k* ve *h* harfleri, matematikte boş küme anlamına gelen ve içinden diyagonal bir çizgi geçen 0'lar yüzünden Mattia'nın gözünün önüne yüksek ve karanlık yüzlü, koridorları yankı yapan, yüksek tavanlı, çevresindeki çimenleri birkaç milimetre boyda, dünyanın ucundaki bir kürsü gibi dikilen, sessiz ve tenha bir yapı geldi.

O yabancı ve uzak yerde onun matematikçi geleceği duruyordu; bir kurtuluş vaadi, kirlenmemiş bir mekân, hiçbir şeyin henüz uzlaşılmadığı bir yerdi. Oysa burada Alice, sadece o vardı ve bir de çevresini saran bataklık.

Aynen mezuniyet günündeki gibi oldu. Soluğu boğazının yarısında takılıp kaldı ve orasını bir tıpa gibi tıkadı. Sanki odasının havası ansızın çekilmiş gibi derin derin soluk almaya çalışıyordu. Günler epey uzamıştı, günbatımı mavi ve sıkıcıydı. Mattia son ışık huzmesinin de sönmesini beklerken, zihninde henüz görmediği o koridorlarda yürümeye başladı; arada sırada Alice'ye rastlıyordu; kız ona hiç konuşmadan bakıyor ve gülümsemiyordu.

Yalnızca karar vermen gerekiyor, diye düşündü. Git ya da gitme. İkilik sistemde olduğu üzere 1 ya da 0.

Ama basitleştirmeye çalıştıkça kafası daha çok karışıyordu. Yapışkan bir örümcek ağına düşmüş böcek gibi hissediyordu kendini; çırpındıkça daha çok dolaşıyordu.

Odasının kapısına vurulduğunda bu ses ona bir kuyunun derinliklerinden geliyormuş gibi geldi.

"Evet?" dedi.

Kapı yavaşça açıldı ve babası başını uzattı.

"Girebilir miyim?" diye sordu.

"Mımmm."

"Neden karanlıkta oturuyorsun?"

Bir yanıt beklemeden Pietro elektrik düğmesine bastı ve lambanın yüz vatı, Mattia'nın genişleyen, keyifli bir acıyla kasılan gözbebeklerinde patladı.

Babası yatağa, onun yanına oturdu. İkisi de aynı biçimde bacak bacak üzerine atıyorlardı; sol ayak bileklerini sağ topuk üzerinde dengeliyorlardı ama ikisi de bunu şimdiye kadar fark etmemişlerdi.

Pietro bir süre sonra "Senin çalıştığın konunun adı neydi?" diye sordu.

"Hangisi?"

"Tez konun. Adını bir türlü hatırlayamıyorum."

"Riemann zetası."

"Ah, tamam. Riemann zetası."

Mattia başparmağının tırnağını serçeparmağının tırnağının altına sürttü ama orada derisi o kadar sertleşmiş ve nasır tutmuştu ki, hiçbir şey hissetmedi. Tırnakları ses çıkararak birbiri üzerinde kayıyordu.

"Sendeki aklın bende olmasını çok isterdim" diye devam etti Pietro. "Oysa matematikten hiçbir şey anlamazdım. Hiç aklım ermezdi. Bazı şeyler için özel bir zekâ istiyor."

Mattia onun zekâsına sahip olmanın hiç de güzel bir tarafı olmadığını düşündü. Canı yürekten bunu söküp atar, yerine bir başkasınınkini takar hatta boş ve hafif bir bisküvi kutusunu bile yeğlerdi. Kendini özel hissetmenin insanın kendine kurabileceği kafeslerin en kötüsü olduğunu söylemek için ağzını açacaktı ki, hiçbir şey söylememeye karar verdi. Mattia'yı sınıfın ortasına diken, bütün öteki çocukların çevresine dizip, ona ender bulunan bir hayvan gibi bakmalarına yol açan ilkokul öğretmeni geldi aklına ve kendini sanki onca yıldan beri sınıfın ortasından hiç ayrılmamış gibi hissetti.

"Buraya gelmeni annem mi istedi?" diye sordu babasına.

Pietro'nun boyun kasları sertleşiverdi. Dudaklarını içeriye büktü ve sonra başıyla evet işareti yaptı.

Utancını belli eden ses tonuyla "Senin geleceğin en önemli şey" dedi. "Artık kendini düşünmenin zamanı geldi. Eğer gitmeye karar verirsen seni destekleriz. Çok fazla paramız yok ama gene de gereksinmen olursa yardımcı oluruz."

Gene uzun bir sessizlik oldu; Mattia Alice'yi ve Michela'nın hakkından çaldığı parayı düşündü.

"Baba?" dedi en sonunda.

"Evet?"

"Rica etsem çıkabilir misin? Bir telefon etmem gerekiyor."

Pietro içinde rahatlamanın da olduğu derin bir soluk aldı.

"Elbette."

Ayağa kalktı ve arkasını dönmeden önce bir elini Mattia'nın yüzüne uzattı. Tam bir yanağına dokunacaktı ki, oğlunun sakallarının oluşturduğu karmaşık kıvırcığa birkaç santim kala durdu. Yüzü yerine hafifçe saçını okşadı. Bu tür şeylere uzun zamandır alışık değillerdi.

26

Denis'in Mattia'ya aşkı boş bir odada unutulmuş mum misali kendi kendine sönüp gitmişti; yerini derin bir doyumsuzluğa bırakmıştı. On dokuz yaşındayken, yerel gazetenin son sayfasında bir gay lokalinin ilanını görmüş, bunu yırtmış ve iki ay boyunca cüzdanında taşımıştı. Arada sırada açıyor, çoktan ezberlediği adresi yeniden okuyordu.

Çevresinde, yaşıtları kızlarla çıkıyorlardı; cinselliğe öylesine alışmışlardı ki artık hiç durmadan bundan söz etmekten vazgeçmişlerdi bile. Denis tek kaçış yolunun terli parmaklarının hafifçe soldurduğu o gazete parçası olduğunu hissediyordu.

Yağmurlu bir akşam, aslında ciddi bir karar almadan çıkıp gitmişti oraya. Dolaptan eline geçen ilk giysiyi üzerine geçirmiş, öteki odadaki anne babasına seslenmişti. "Sinemaya gidiyorum" demişti.

Bütün blokun çevresini dolaşarak, iki ya da üç kez lokalin önünden geçmişti. Sonra elleri cebinde, kapıdaki görevliye samimi bir selam vererek içeriye girmişti. Bara oturmuş, açık renkli bir bira ısmarlamış, karşı duvara dizili şişeleri inceleyerek yavaş yavaş içkisini yudumlamış ve beklemişti.

Çok geçmeden adamın biri yaklaşmış, Denis yüzüne pek bakmadan onunla gitmeye karar vermişti. Adam ya kendinden ya da Denis'in görmediği bir filmden söz etmeye başlamıştı. Avaz avaz kulağına bağırıyordu ama o dinlemiyordu bile. Sonunda "Tuvalete gidelim" diyerek sözünü kesiverdi. Adam şaşkınlık içinde sustu, sonra çirkin dişlerini göstererek güldü. Denis korkunç, kaşlarının birbirine bitişik ve ihtiyar, hem de çok ihtiyar olduğunu düşündü ama önemi yoktu.

Tuvalete gittiklerinde adam onun tişörtünü kaldırmış ve öpmek için öne eğilmişti ama Denis onu durdurmuştu. Sonra yere diz çökmüş ve adamın pantolonunun fermuarını açmıştı. Öteki, "Amma acelecisin" demiş ama sonra yapmasına izin vermişti. Denis gözlerini yummuş, hemen bitirmeye çalışmıştı.

Ağzıyla bir şey elde edemeyince acemi olduğunu hissetmişti. Sonra ellerini, ısrarla iki elini birden kullanmıştı. Adam gelirken, giysisinin içinde kendisi de gelmişti. Yabancının giyinmesini bile beklemeden, neredeyse koşarak tuvaletten çıkmıştı. Her zamanki suçluluk duygusu onu tuvalet kapısının arkasında beklemişti ve bir kova buz gibi su misali tepesinden aşağı inmişti.

Lokalin dışına çıktığında o kokuyu üzerinden atabilmek için yarım saat boyunca bir çeşme aramıştı.

Lokale başka günler de gitmişti. Her gidişinde bir başkasıyla konuşuyor, adını söylememek için her sefer başka bir bahane buluyordu. Ama bir daha kimseyle içeriye gitmemişti. Başka hikâyelerin koleksiyonunu yapıyor, çoğunlukla susuyor ve dinliyordu. Yavaş yavaş bütün hikâyelerin birbirine benzediğini, izlenmesi gereken ortak bir yol olduğunu; izleğe göre önce suya batmak, dibe vurana kadar dalmak ve ancak ondan sonra yukarıya çıkıp hava almak gerektiğini anlamıştı.

Aynen kendinin Mattia'ya duyduğu aşk gibi bu insanların hepsinin yüreğinde çürümeye bıraktığı bir aşk hikâyesi vardı. Her biri korkuyu tatmıştı, bazıları hâlâ korku içindeydi ama burada, onları anlayabilen başkalarının yanında, kendi deyimleriyle, bu *ortamın* koruması altındayken korku hissetmiyorlardı. Denis bu yabancılarla konuşurken kendini daha az yalnız hissediyordu ve kendi anının, dibe vurma gününün ne zaman geleceğini, sonra ne zaman nihayet derin bir soluk alabileceğini merak ediyordu.

Bir akşam birisi ona solgun ışıklardan söz etti. Ortamda anıtsal mezarlığın arkasındaki dar sokaktan böyle söz ediliyordu; mezarlığın demir parmaklıkları arasından dışarıya sızabilen biricik titrek ve solgun ışıklar büyük mezar taşlarının önlerinde yananlardan ibaretti. El yordamıyla oraya

gidiliyordu; bir ağırlık gibi taşınan arzu orada sonlandırılıyordu; görmeden ve görülmeden, beden karanlıktan yararlanıyordu.

Denis'in dibe vurması solgun ışıklarda gerçekleşti; sanki çok sığ bir suya atlamış gibi yüzünü, göğsünü ve dizlerini vurmuştu dibe. O seferden sonra bir daha lokale dönmemiş, eskisinden daha inatçı bir biçimde içine, kendini reddedişe kapanmıştı.

Sonra üniversitenin üçüncü yılında okumak için İspanya'ya gitmişti. Orada, ailesinin ve arkadaşlarının yapışkan bakışlarından, adlarını bildiği bütün sokaklardan uzakta aşkı bulmuştu. Kendi gibi İtalyan olan Valerio da genç ve onun gibi ölesiye korkaktı. Rambla'dan birkaç blok ötedeki küçük bir apartman dairesinde birlikte yaşadıkları aylar boyunca hızlı ve yoğun bir ilişkileri olmuş, günlerce süren şiddetli yağmurdan sonra güneşin yüzünü gösterdiği ilk an gibi üzerlerindeki o gereksiz mutsuzluk örtüsünü atmışlardı.

İtalya'ya döndüklerinde birbirlerini gözden kaybetmişlerdi ama Denis üzülmemişti. Kendine duyduğu yepyeni ve bir daha asla terk etmeyeceği güvenle sanki bunca zamandan beri sıraya girmiş ve düzen içinde onu beklemiş olan pek çok hikâye yaşamıştı. Eski dostlarından bir tek Mattia vardı. Ender olarak görüşüyorlar, daha çok telefonlaşıyorlardı; telin öteki ucundaki ritmik ve güven verici soluğun huzuruyla her birinin kendi düşüncelerine daldığı uzun dakikaları sessizlik içinde geçiriyorlardı.

Telefon çaldığında Denis dişlerini fırçalıyordu. Onun evinde iki kez çaldıktan sonra açılırdı telefon, çünkü apartman dairesinin neresinde bulunursa bulunsun en yakın telefona bu sürede ulaşılırdı.

Annesi, Denis'e "Telefon sana" diye seslendi fakat o yanıt vermek için fazla acele etmedi. Ağzını güzelce çalkaladı, havluyla iyice kurulandı ve üst iki azısına bir kez daha göz attı. Son günlerde iki kenardan itmeye başlayan yirmi yaş dişleri yüzünden üst üste binmeye başladılar gibi geliyordu ona.

"Alo."

"Merhaba."

Mattia asla kendini tanıtmazdı. Arkadaşı için sesinin benzersiz olduğunu bilirdi ve adını telaffuz etmek onu huzursuz ederdi.

Denis neşeyle "Ne haber doktor bey?" dedi. Mezuniyet töreni konusuna takmamıştı. Mattia'nın çevresine kazdığı hendeğe saygı duymaya alışmıştı. Çok yıllar önce bu hendeğin üzerinden atlamayı denemiş ama içine düşmüştü. Şimdi kenarında oturup, bacaklarını boşluğa sarkıtmakla yetiniyordu. Mattia'nın sesi artık midesinde hiçbir şeyi harekete geçirmiyordu ama ona ait düşüncesi varlığını koruyordu ve her zaman koruyacaktı; sonradan yaşanan her şeyin tek ve gerçek karşılaştırma noktası oydu.

"Rahatsız ediyor muyum?" diye sordu Mattia.

"Hayır. Ben seni rahatsız ediyor muyum?" diye dalga geçti Denis.

"Arayan benim."

"Aynen öyle; söyle o zaman, sesinden anladığıma göre bir şeyler var."

Mattia suskunlaştı. Evet, bir şey vardı, dilinin ucundaydı işte.

"Evet?" diye yüreklendirdi Denis onu. "Neymiş bu?"

Mattia telefon almacına doğru hızla nefesini boşalttı ve Denis onun soluk almakta zorlandığını fark etti. Telefonun yanında duran kalemi aldı ve sağ elinin parmakları arasında dolaştırarak oynamaya başladı. Sonra kalem düştü ama eğilip almadı. Mattia hâlâ konuşmuyordu.

"Soruları sormaya başlayayım mı?" dedi Denis. "Acaba sen..."

"Yurtdışında iş teklif ediyorlar" deyiverdi Mattia. "Üniversitede. Önemli bir üniversite."

"Vay" yorumunu yapan Denis hiç şaşırmamıştı. "Harika görünüyor. Gidiyor musun peki?"

"Bilmiyorum. Gitmeli miyim?"

Denis gülermiş gibi yaptı.

"Bunu benim gibi üniversiteyi bile bitirememiş birine mi soruyorsun? Bana kalsa hiç durmazdım. Hava değişikliği her zaman iyi gelir."

"Hem seni burada tutan ne var ki?" diye eklemeyi düşündü ama söylemedi.

"Geçen gün bir şey oldu da..." deyiverdi Mattia. "Mezuniyet günü."

"Mımmm."

"Alice geldi ve..."

"Ve?"

Mattia bir an duraksadı.

"Neyse, öpüştük işte" dedi en sonunda.

Denis'in parmakları telefonun üzerinde sımsıkı kasıldı. Bu tepki onu şaşırttı. Artık Mattia'yı kıskanmıyordu, bu çok anlamsızdı ama o anda sanki geçmişten kalan bir şey boğazına tırmanıvermişti. Bir an için el ele tutuşmuş olan Mattia ile Alice'nin Viola'nın mutfağına girdiği sahne gözünün önüne geliverdi ve Giulia Mirandi'nin kıvrılmış bir havlu gibi ağzına soktuğu o zorba dilinin varlığını hissetti.

Sevinmiş görünmeye çalışarak "Yaşasın!" dedi; "Sonunda başardınız."

"Evet."

Bunu izleyen sessizlik sırasında ikisi de yeniden konuşabilmek istedi.

"Ve bu nedenle ne yapacağını bilemiyorsun" dedi Denis zar zor.

"Evet."

"Yani siz ikiniz şimdi, hani..."

"Bilmiyorum. Onu bir daha görmedim."

"Ah."

Denis işaretparmağının tırnağını telefonun kıvrık teli üzerinde gezdiriyordu. Karşı tarafta Mattia da aynı şeyi yapıyordu ve her sefer olduğu gibi aklına içinde ikizinin eksik olduğu DNA sarmalı geliyordu.

"Sayılar her yerde var" dedi Denis. "Sayılar her yerde aynı değil mi?"

"Evet."

"Oysa Alice bir tek burada."

"Evet."

"O halde kararını verdin."

Denis arkadaşının solumasının daha hafif ve düzenli bir hal aldığını duydu.

"Teşekkür ederim" dedi Mattia.

"Lafı mı olur?"

Mattia telefonu kapattı. Denis, birkaç saniye daha telefonu kulağından ayırmadı ve içindeki sessizliği dinledi. Külün altında çok uzun zaman kalmış son kıvılcım gibi ta içinde bir şey söndü.

Umarım doğru olanı söylemişimdir, diye düşündü.

Sonra tu-tu şeklindeki meşgul sinyali işitildi. Denis de telefonu kapattı ve o lanet olası azıdişlerini kontrol etmek için banyoya döndü.

27

Soledad, kızın bakışlarını yakalayabilmek için, başını eğerek Alice'ye *"Que pasa mi amorcito?"* diye sordu. Fernanda hastaneye gittiğinden beri sofrada onlarla yemek yiyordu, çünkü baba kız yalnız başlarına, karşılıklı oturmaya katlanamıyorlardı.

Alice'nin babası işten döndüğünde üzerini değiştirmemeye başlamıştı. Sanki geçerken uğramışçasına takım elbisesi ve hafifçe gevşettiği kravatıyla oturuyordu sofraya. Masanın üzerinde açık bir gazete bulunduruyor, sadece kızının ağzına birkaç lokma attığından emin olabilmek için arada sırada gözlerini kaldırıp bakıyordu.

Sessizlik, yemeğin bir parçası haline gelmişti ve bu yalnızca Sol'u rahatsız ediyordu, çünkü o hâlâ kendi küçük bir kızken annesinin evindeki gürültülü öğle yemeklerini hatırlıyordu ve işin bu hale geleceğini aklından bile geçirmemişti.

Alice tabağındaki pirzola ve salataya hiç ilgi göstermedi. Küçük yudumlarla su içiyor, ilaç içen birinin ciddiyetiyle iki gözünü dudağına dayadığı bardağa dikiyordu. Omuzlarını silkti ve Sol'a şöyle bir gülümsedi.

"Hiç" dedi. "Pek aç değilim."

Babası öfkeyle gazetenin sayfasını çevirdi. Yerine koymadan sertçe üzerine bastırdı ve kızının el değmemiş tabağına bir göz atmadan edemedi. Hiçbir yorum yapmadı ve herhangi bir makalenin orta yerinden, anlamını bile anlamadan, yeniden okumaya başladı.

"Sol?" dedi Alice.

"Evet?"

"Kocan senin gönlünü nasıl çalmıştı? Yani ilk karşılaşmanızda. Ne yapmıştı?"

Soledad bir an için ağzındakini çiğnemeyi bıraktı. Sonra zaman kazanmak için daha yavaş yavaş çiğnemeye başladı. Aklına ilk gelen imge kocasıyla tanıştığı güne ait değildi. Tam tersine geç uyandığı ve yalınayak evin içinde dolaşıp onu aradığı günü hatırladı. Yıllar içerisinde, evliliğiyle ilgili bütün anıları o birkaç saniyeye sıkışmış gibiydi; sanki kocasıyla geçirdiği bütün o zaman sadece bir son hazırlamaya yönelik olarak yaşanmıştı. O sabah, bir önceki akşamdan kalan bulaşığa ve divanın yerlerinde durmayan minderlerine bakmıştı. Her şey bıraktığı gibi duruyordu ve havada her zamanki gürültüler asılıydı. Gene de nesnelerin duruşunda, ışığın üzerlerine düşüşünde onu kaygıyla salonun ortasına çivileyen bir şey vardı. Ve o anda, anlaşılamaz bir belirginlikle, gitti, diye düşünmüştü.

Soledad, her zamanki özlem taklidiyle içini çekti.

"İşten dönerken beni alır, bisikletle eve bırakırdı. Her gün bisikletiyle gelirdi" dedi. "Sonra da bana ayakkabı hediye etti."

"Ne?"

"Ayakkabı. Beyaz, yüksek topuklu."

Soledad gülümseyerek başparmağı ve işaretparmağıyla topuğun yüksekliğini gösterdi.

"Çok güzeldi."

Alice'nin babası ofladı ve sanki bütün bunları dayanılmaz buluyormuş gibi, iskemlesine bir daha yerleşti. Alice, Sol'un kocasının elinde ayakkabı kutusuyla dükkândan çıkışını gözlerinin önüne getirdi. Sol'un yatağının başucunda asılı olan resimden tanıyordu onu; resmin asılı olduğu çivi ve çerçevenin kancası arasında kuru bir zeytin dalcığı asılı dururdu.

Bir an için zihni ferahlar gibi oldu ama düşünceleri gene hemen Mattia'ya yoğunlaştı ve orada kaldı. Bir hafta geçmişti aradan ve hâlâ onu aramamıştı.

Şimdi gideyim, diye düşündü.

Babasına, işte yedim, demek istercesine ağzına bir lokma salata attı. Sirke hafifçe dudaklarını yaktı. Sofradan kalktığında çiğnemeyi sürdürüyordu.

"Çıkmam gerekiyor" dedi.

Babası şaşırmışçasına kaşlarını kaldırdı.

"Bu saatte nereye gittiğini öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"Dışarı" dedi Alice meydan okurcasına. Sonra durumu yumuşatmak için ekledi: "Bir kız arkadaşıma."

Babası, canın ne istiyorsa öyle yap dercesine başını salladı. Alice bir an için gazetesinin arkasında tek başına kalan babasına acıdı. Gidip onu kucaklamak, her şeyi anlatmak ve ne yapması gerektiğini sormak istedi ama bir an sonra aynı düşünce tüylerini ürpertti. Arkasını döndü ve kararlı adımlarla banyoya gitti.

Babası gazeteyi indirdi ve iki parmağıyla yorgun gözkapaklarını ovuşturdu. Sol, yüksek topuklu ayakkabıların hayalini birkaç saniye daha zihninde gezdirdi, sonra onu da yerine kaldırdı ve sofrayı toplamak üzere ayağa kalktı.

Mattia'nın evine doğru yol alırken, Alice müziği sonuna kadar açtı ama oraya vardığında, biri ne dinlediğini sorsaydı, ne yanıt vereceğini bilemezdi. Ansızın öfkelenmişti ve her şeyi mahvetmek üzere olduğundan emindi ama artık başka seçeneği yoktu. O akşam, sofradan kalkarken, ötesinde olayların tek başına ilerlediği sınırı aşmıştı. Aynen, kayak yaparken ağırlık merkezini birkaç anlamsız milimetre öne verdiğinde yüzüstü kara düşmenin kaçınılmaz olduğu durum gibiydi bu da.

Mattia'nın evine tek bir kez gitmişti ve o sefer de salonda kalmıştı. Mattia üzerini değiştirmek için odasında yok olmuş, kendi de utana sıkıla annesiyle iki kelime konuşmuştu. Bayan Adele oturduğu divandan ona şaşkın ve biraz

da kaygılı bakışlarla bakmıştı; sanki Alice'nin saçları tutuşmuş ya da benzeri bir tuhaflık olmuş gibi, kıza oturmasını söylemeyi bile unutmuştu.

Alice, Balossino-Corvoli yazan zili çalınca zilin yanındaki lambacık, son uyarı gibi kırmızı bir ışıkla aydınlandı. Birkaç çıtırtıdan sonra Mattia'nın annesinin korku dolu sesi geldi:

"Kim o?"

"Hanımefendi, ben Alice. Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim ama... Mattia evde mi?"

Karşı tarafta düşünceli bir sessizlik oldu. Alice, hoşnutsuzlukla zildeki kamera aracılığıyla gözetlendiğini hissederek bütün saçlarını sağ omzunun önüne getirdi. Sonra elektrikli bir sesle kapı açıldı; Alice içeri girmeden teşekkür etmek için kameraya gülümsedi.

Sitenin boş avlusunda yürürken ayak sesleri kalp atışı ritmiyle yankılanıyordu. Sakat bacağı sanki tümüyle cansızlaşmıştı, kalbi ona kan pompalamayı unutmuş gibiydi.

Daire kapısı aralıktı ama holde onu karşılayan biri yoktu. Alice kapıyı iterek girmek için izin istedi. Mattia salondan çıktı ve kızın üç adım ötesinde durdu.

Kollarını oynatmadan "Merhaba" dedi.

"Merhaba."

Sanki hiç tanışmıyorlarmış gibi birkaç saniye karşılıklı durup birbirlerini incelediler. Mattia, terliğinin içinde ayağının başparmağını ikinci parmağı üzerine bindirmişti ve taşın üzerinde onu ezerek parmağını un ufak etmeyi hayal ediyordu.

"Özür dilerim, ben..."

Mattia otomatik bir sesle sözünü keserek "İçeri gelir misin?" dedi.

Alice kapıyı kapatmak için arkasını döndü ve pirinçten yapılmış yuvarlak kapı kulpu terli elinin içinde kaydı. Kapı, menteşeleri titreterek çarpınca Mattia'yı bir hoşnutsuzluk ürpertisi sardı.

Ne işi var burada, diye düşündü.

Sanki birkaç dakika önce Denis'e sözünü ettiği Alice ile haber vermeden eve damlayan Alice aynı kişi değildi. Zihnini bu gülünç düşünceden arındırmak istedi ama o rahatsızlık duygusu bir tür mide bulantısı gibi ağzında kaldı.

Sürek avı sözünü düşündü. Babasının onu halının üzerine sürüklediği ve koca kolları arasına hapsettiği anları anımsadı. Onun karnını, belini gıdıklardı, güldürürdü; öyle kuvvetli gülerdi ki soluğu kesilirdi.

Alice onun peşinden salona girdi. Mattia'nın anne ve babası küçük bir karşılama komitesi gibi onu ayakta bekliyorlardı.

Alice omuzlarını içe kapatarak "İyi akşamlar" dedi.

"Merhaba Alice" diye karşılık verdi ona Adele ama olduğu yerden bir adım bile atmadı.

Pietro ise kıza yaklaştı ve beklenmedik bir şekilde onun saçlarını okşadı.

"Gittikçe güzelleşiyorsun" dedi. "Annen nasıl?"

Kocasının arkasında kalan Adele donuk bir gülümseme takınmıştı ve bu soruyu kendisi sormadığı için dudaklarını ısırdı.

Alice kızardı.

"Her zamanki gibi" dedi fazla dokunaklı görünmemek için. "İyi sayılır."

"Tarafımızdan geçmiş olsun dileklerimizi ilet" dedi Pietro.

Sonra dördü de ne diyeceğini bilemedi. Mattia'nın babası sanki Alice aracılığıyla bir şey görür gibiydi; kız ise topal görünmemek için ağırlığını bacaklarına eşit olarak dağıtmaya çalışıyordu. Annesinin, Mattia'nın anne

babasının hiçbir zaman tanıyamayacağı gerçeğini idrak etti ve buna biraz üzüldü ama onu daha çok üzen böyle bir şeyi düşünen tek kişinin kendi olmasıydı.

Pietro en sonunda "Şuraya geçin" dedi.

Alice Adele'ye bir kez daha gülümsedikten sonra başını öne eğerek Pietro'nun yanından geçti. Mattia onu epeydir odasında bekliyordu.

Alice içeriye girince kapıyı göstererek "Kapatayım mı?" diye sordu. Her şey üst üste gelince cesaretini iyice yitirmişti.

"Mımmm."

Mattia yatağa oturdu ve ellerini kavuşturup dizlerine dayadı. Alice küçük odada çevresine bakındı. Odayı dolduran eşyalara sanki hiç kimse dokunmamıştı; bir dükkânın vitrininde düzenli ve hesaplı bir şekilde dizilmiş gibiydiler. İşe yaramayan hiçbir şey yoktu; ne duvara asılı bir fotoğraf, ne uğur niyetine çocukluktan saklanmış bir kukla; genellikle yeniyetmelerin odasında bulunan ve ortama sevgi ve aşinalık kokusu yayan hiçbir şey bulunmuyordu. Bedeninde ve kafasında onca karmaşa barındıran Alice kendini buraya layık bulmadı.

Gerçekten böyle düşünmese de "Güzel bir odan var" dedi.

"Teşekkür ederim" diye karşılık verdi Mattia.

Başları üzerinde söylenecek sözlerle dolu devasa baloncuklar uçuşuyordu ama ikisi de aşağıya bakarak onları görmezden geliyordu.

Alice sırtını dolaba yaslayarak aşağıya doğru kaydı ve işe yarayan dizini göğsüne dayayarak yere oturdu. Gülümsemek için kendini zorladı.

"Mezun olmak nasıl bir duyguymuş bakalım?"

Mattia omuzlarını kaldırdı ve belli belirsiz gülümsedi.

"Öncekinden hiç farkı yok."

"Sen de gerçekten memnun olmayı bilmiyorsun, ha?"

"Öyle görünüyor."

Alice'nin kapalı dudakları arasından, sevgi dolu bir mımm sesi sızdı ve aralarındaki gerilimin anlamsız olduğunu düşündü; işte kaya gibi ve dayanıklı bir şekilde buradaydı.

"Gene de son zamanlarda değişiklikler oldu" dedi.

"Evet."

Alice lafı ortaya atıp atmamakta kararsız kaldı. Sonra kupkuru olmuş ağzıyla şöyle dedi:

"Güzel şeyler de oldu değil mi?"

Mattia bacaklarını gerdi.

Tamam işte, diye düşündü.

"Gerçekten öyle" dedi.

Tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu. Şimdi kalkmalı ve gidip kızın yanına oturmalıydı. Gülümsemeli, gözlerinin içine bakmalı ve onu öpmeliydi. Hepsi buydu, mekanik bir işlemdi, kendi ağzını kızın ağzına yaklaştırmak bir dizi vektörün sıradan hareketiydi. Şu anda bunu arzuluyor olmasa da bunu yapabilir, davranışların netliğine güvenebilirdi.

Kalkar gibi yaptı ama oturduğu şilte yapışkan bir bataklık gibi onu bırakmadı.

Alice bir kez daha onun yerine hareket etti.

"Yanına gelebilir miyim?" diye sordu.

Mattia olurladı ve gereği olmasa da biraz kenara kaydı.

Alice ellerinden destek alarak ayağa kalktı.

Yatakta, Mattia'nın boş bıraktığı yerde, daktiloyla yazılmış, akordeon gibi üçe katlanmış olsa da şimdi açık duran bir kâğıt vardı.

Alice kâğıdı oradan alırken, İngilizce yazılı olduğunu fark etti.

"Bu ne?" diye sordu.

"Bugün geldi. Bir üniversitenin mektubu."

Alice üniversitenin, sol üst köşede kalın harflerle yazılı olan adını okudu ve harfler gözünün önünde bulanıklaşıverdi.

"Ne diyor?"

"Bana burs teklif ediyorlar."

Alice'nin başı döndü ve panikten yüzü bembeyaz kesildi.

"Vay" dedi sevinmiş gibi numara yaparak. "Ne kadar süre için?"

"Dört yıl."

Kız yutkundu. Hâlâ ayaktaydı.

"Peki, gidiyor musun?" diye sordu fısıldar gibi.

Mattia, neredeyse özür dilercesine, "Daha bilmiyorum" dedi. "Sence?"

Alice elinde kâğıt, gözleri duvarın herhangi bir noktasına dikili olarak suskunlaştı.

Mattia, onu gerçekten duymamış olabilirmiş gibi soruyu yineledi: "Sence?"

"Sence ben, ne?" Alice'nin sesi ansızın sertleşmişti; neredeyse Mattia'yı yerinden sıçratacaktı. Her nedense kız hastanede, ilaçlardan bitkin düşmüş durumda yatan annesini düşündü. İfadesiz bir yüzle kâğıda baktı ve içinden onu yırtıp atmak geldi.

Oysa yeniden yatağa, oturması gereken yere bıraktı.

Mattia kendini temize çıkarmaya çalışırcasına "Kariyerim için önemli olabilir" dedi.

Alice, sanki ağzına bir golf topu sokmuş gibi çenesini öne çıkardı ve ciddi bir tavırla bunu onayladı.

Dişleri sımsıkı bir halde, "İyi. Daha ne bekliyorsun? Koş hadi. Zaten seni burada ilgilendiren bir şey yok" dedi.

Mattia boynundaki damarların şiştiğini hissetti. Belki de ağlamak üzereydi. Parktaki o öğle sonrasından beri ağlama duygusunun varlığını, yutması zor bir lokma gibi daima hissediyordu; sanki o gün çok uzun zamandan beri tıkanmış olan gözyaşı kanalları nihayet açılmıştı ve birikmiş onca salgı maddesi, çıkabilmek için birbirini itmeye başlamıştı.

Biraz titreyen sesiyle "Ama ben buradan gidersem" dedi, "sen beni..." Durdu.

"Ben mi?" Alice, onu yatak örtüsündeki bir leke gibi tepeden tırnağa süzdü. "Ben önümüzdeki dört yılı başka türlü hayal etmiştim" dedi. "Yirmi üç yaşındayım ve ölmek üzere olan bir annem var. Ben..." Başını salladı. "Bunlar seni ilgilendirmiyor zaten. Sen kendi kariyerini düşün."

İlk kez birini etkilemek için annesinin hastalığını kullanıyordu ve gene de bundan pişman olmadı. Mattia'nın gözlerinin önünde küçüldüğünü gördü.

O ise bir şey söylemedi ve soluk alabilmek için gerekli yöntemleri geçirdi zihninden.

"Gene de sen bunları dert etme" diye devam etti Alice. "Zaten bunu önemseyen birini buldum. Hatta buraya onu söylemek için gelmiştim." Hiçbir şey düşünmese de bir ara verdi. Her şey yeniden kendi bildiği gibi akmaya başlamıştı, yeniden yamaçtan aşağı yuvarlanıyordu ve durabilmek için batonları saplamayı unutuyordu. "Adı Fabio, bir doktor. İstemiyordum ki sen... Neyse."

Bu son cümleyi acemi bir oyuncu gibi, hiç de kendine ait olmayan bir sesle söyledi. Sözcüklerin dilini kum gibi çizdiğini hissetti. Bunları söylerken Mattia'nın yüz ifadesini inceledi; tutunabileceği bir hayal kırıklığı işareti aradı ama gözleri içindeki kıvılcımların görünmeyeceği kadar karanlıktı. Erkeğin onu hiç önemsemediğinden emin oldu ve midesi plastik bir torba gibi buruştu.

Bitkin bir sesle "Ben gidiyorum" dedi.

Alice'yi görüş alanından tamamen uzak tutabilmek için Mattia kapalı pencereye bakarak onayladı. Bu ad, gökyüzünün kim bilir neresinden düşen bu Fabio adı Mattia'nın başına bir ok gibi saplanmıştı ve şimdi tek istediği Alice'nin çekip gitmesiydi.

Dışarıda duru bir akşam olduğunu gördü, belli ki sıcak bir rüzgâr esiyordu. Kavakların saydam polenleri lambaların ışıkları altında uçuşuyorlar, ayakları olmayan koca böcekleri andırıyorlardı.

Alice kapıyı açınca ayağa kalktı. Onu iki adım geriden izleyerek kapıya kadar uğurladı. Kız, bir dakika daha kazanmak için çantasındaki her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etti. "Tamam" diye mırıldandı ve çıktı. Asansör kapıları kapanmadan önce Alice ile Mattia birbirlerine hiçbir anlam taşımayan bir hoşça kal dediler.

28

Mattia'nın anne ve babası televizyon seyrediyorlardı. Annesi dizlerini geceliğinin altına toplamıştı. Babası ise divanın önündeki alçak sehpaya uzattığı bacaklarını üst üste koymuş, uzaktan kumandayı da kucağına bırakmıştı. Alice onların veda seslenişlerine yanıt vermemişti, hatta orada olduklarını bile fark etmemiş gibiydi.

Mattia, divanın arkasında kalarak konuştu.

"Kabul etmeye karar verdim" dedi.

Adele bir elini yanağına götürdü ve yolunu yitirmiş bakışlarıyla kocasının gözlerini aradı. Mattia'nın babası ise şöyle bir geriye döndü ve erişkin birine bakarcasına baktı oğluna.

"İyi" dedi.

Mattia odasına döndü. Yataktaki kâğıdı aldı ve yazı masasının başına oturdu. Onu hissedebiliyordu, yayılan ve ayakları altında hızlanan evreni algılayabiliyordu; bir an için bu esnek dokunun yırtılmasını, onun düşmesine olanak sağlamasını diledi.

El yordamıyla lambanın düğmesini aradı ve yaktı. Tehlikeli bir biçimde masanın en kenarında yan yana dizilmiş dört kurşunkalemin en uzununu seçti. İkinci çekmeceden kalemtıraşı aldı ve açmak için çöp sepetine eğildi. Kurşunkalemin konik ucunda kalan incecik talaş zerreciklerini üfleyerek dağıttı. Temiz bir kâğıt zaten önünde hazır duruyordu.

Sol elini, sırtı yukarıya dönük ve parmakları iyice açık olarak kâğıda dayadı. İncecik kurşunu elinin üzerinde kaydırmaya başladı. Sivri ucu, ortaparmağının tam altında, iki büyük damarın birleştiği noktaya saplamaya

hazırken bir an duraksadı. Sonra kalemi yavaş yavaş uzaklaştırdı ve derin bir soluk aldı.

Kâğıda *"To the kind attention of the Dean"* diye yazdı.

29

Fabio sahanlığın, girişin ve salonun ışıklarını yakmış, onu eşikte bekliyordu. İçinde dondurma kutusunun bulunduğu torbayı elinden alırken parmaklarını kızın parmaklarının üzerine kapatmış, yapılması en doğal şey buymuş gibi onu bir yanağından öpmüştü. "Bu elbise sana çok yakışmış" demişti, çünkü gerçekten böyle düşünüyordu ve sonra kızdan gözünü ayırmadan akşam yemeğini hazırlamak üzere ocağın başına dönmüştü.

Müzik seti, Alice'nin bilmediği ve zaten dinlenmek değil kesinlikle rastlantısal olmayan, kusursuz sahneyi tamamlamak için çalan müziği yayıyordu. İki mum yanıyordu, şarap açılmıştı ve sofra iki kişi için son derece düzenli bir biçimde kurulmuştu; annesinin ona küçükken öğrettiği gibi, konuğun memnuniyetle karşılandığını belli etmek üzere bıçakların keskin tarafları tabağa döndürülmüştü. Kırışıksız beyaz bir örtü vardı ve üçgen katlanmış peçetelerin kenarları tam uç uca geliyordu.

Alice sofraya oturmuş, yiyecek çeşitlerini anlayabilmek için üst üste dizilmiş boş tabakları saymıştı. O akşam evden çıkmadan uzun süre banyoya kapanmış ve gözlerini, Soledad'ın her cuma değiştirdiği havlulara dikmişti. Mermer tezgâhlı dolabın çekmecesinde annesinin makyaj çantasını bulmuş ve içindekileri kullanmıştı. Loş ışıkta boyanmış, ruju dudaklarında gezdirmeden önce ucunu koklamıştı. Koku ona hiçbir şey anımsatmamıştı.

Her ne kadar baştan, hatta bir önceki günden ne giyeceğine karar vermiş olsa da alışkanlığını bozmayarak dört farklı giysi denedi. Ronconi'nin oğlunun vaftiz töreninde giydiği ve babasının bu tören için hiç de uygun olmadığını, çünkü kaburgalarının altına kadar sırtını ve kollarını bütünüyle çıplak bıraktığını söylediği giysiydi bu.

Henüz ayakkabılarını giymeden, açık yakası teninin üzerinde bir mutluluk gülümsemesi gibi duran giysisiyle Alice mutfağa, Sol'un yanına inmiş ve kaşlarını kaldırarak nasıl göründüğünü öğrenmek için gözünün içine bakmıştı. Soledad "Harikasın" diyerek onu alnından öpünce, Alice makyajı bozuldu diye tedirgin olmuştu.

Fabio mutfakta hem seri hem de izlendiğini bilen birinin aşırı sakınımıyla hareket ediyordu. Onun kadehine doldurduğu beyaz şarabını yudumlarken, alkol Alice'nin en azından yirmi saattir boş olan midesinde küçük patlamalar yaratıyordu. Sıcaklık damarlarında yayılıyor, sonra yavaş yavaş başına çıkıyor ve akşam olunca kumsala yeniden sahip olan deniz gibi Mattia'ya ait düşüncelerini yıkayıp geçiyordu.

Masa başında oturan Alice dikkatlice Fabio'nun siluetini, kestane rengi saçlarını boynundan ayıran net çizgiyi, çok dar olmayan kalçasını, gömleğinin altında kabarık duran omuzlarını inceliyordu. Artık seçme olanağı olmayınca, insanın onun kolları arasında hareketsizken kendini nasıl güvende hissedebileceği düşüncesine bırakmıştı kendini.

Onun davetini kabul etmişti, çünkü Mattia'ya söylemişti ve çünkü artık aşka daha çok benzeyen bir şeyi buradan başka bir yerde bulamayacaktı.

Fabio buzdolabını açtı, kocaman tereyağından Alice'nin kaşla göz arası seksen-doksan gram olduğunu hesapladığı, irice bir parça kesti. Risottonun kıvamlanması için bunu tavaya attı; tereyağı hayvani ve doymuş özelliklerini serbest bırakarak güzelce eridi. Sonra Fabio ocağı söndürdü ve risottoyu tahta kaşıkla birkaç dakika daha karıştırdı.

"Oldu" dedi.

Bir iskemleye asılı olan bezle ellerini kuruladı, elinde tavayla sofraya döndü.

Alice tavanın içindekine dehşet dolu bir bakış fırlattı.

Fabio bu yüksek kalorili karışımdan kızın tabağına bir kepçe koymadan önce Alice parmaklarıyla tutam işareti yaparak "Bana çok az" dedi.

"Sevmez misin?"

"Hayır" diye uydurdu Alice. "Mantara alerjim var da. Ama tadına bakacağım."

Fabio hayal kırıklığına uğrayarak elinde tavayla kalakaldı. Hatta yüzü bile biraz soldu.

"Bak şu işe, çok üzüldüm. Bilmiyordum."

"Önemli değil. Gerçekten." Alice gülümsedi.

"İstersen şimdi..." diye devam etti Fabio.

Alice bir elini tutarak onu susturdu. Fabio bir çocuğun hediyesine baktığı gözlerle baktı ona.

"Ama tadına bakabilirim" dedi Alice.

Fabio kararlı bir şekilde başını salladı.

"Kesinlikle olmaz. Ya sonra dokunursa?"

Tavayı geri götürdü ve Alice gülmesini tutamadı. Yarım saat boyunca boş tabaklara karşı konuştular ve Fabio bir şişe daha beyaz şarap açmak zorunda kaldı.

Alice her yudumda kendinden bir parça daha kaybettiği duygusuyla çok hoşnuttu. Kendi bedeninin tutarsızlığını ve aynı zamanda gömleğinin kıvırdığı kollarını masaya dayayarak karşısında oturan Fabio'nun kocaman varlığını da algılıyordu. Son haftalarda hiç dur durak vermeyen Mattia düşüncesi, hafif gevşemiş bir keman teli, orkestranın ortasında kaybolmuş uyumsuz bir nota gibi havada hafifçe titreşiyordu.

Fabio "Eh, ikinci yemekle avutabiliriz kendimizi" dedi.

Alice bayılacak gibi oldu. Kurtulduğunu sanmıştı. Fabio sofradan kalktı ve fırından bir tepsi çıkardı: İki domates, iki patlıcan, iki dolmalık biber galeta unuyla karıştırılmış kıymayla doldurulmuştu. Renklerin uyumu pek

hoştu ama Alice hemen bu sebzelerin aşırı büyüklüklerini düşündü ve hepsinin bu halleriyle bataklığın dibine düşmüş taşlar gibi midesinin ortasına nasıl yayılacaklarını aklından geçirdi.

"Sen seç" diye ikram etti Fabio.

Alice dudağını ısırdı. Sonra ürkekçe domatesi işaret etti ve Fabio bir çatal ile bıçağı pens gibi tutarak onu tabağına aktardı.

"Başka?"

"Bu kadar yeter" dedi Alice.

"Olmaz böyle. Hiçbir şey yemedin. Hem de bu kadar içerek!"

Alice ona aşağıdan baktı ve bir an için babasına, annesine, Sol'a yani tabağındakileri sayan herkese duyduğu gibi ona da derin bir nefret duydu.

Teslim olarak, patlıcanı gösterdi ve "Şunu" dedi.

Fabio her sebzeden birer tane aldı ve tadına bakmadan önce hoşnutlukla seyretti. Alice çatalının ucunu sokarak dolmanın içinin tadına baktı. Etin dışında yumurtanın, lor ve parmesan peynirlerinin tadını aldı. Hızla yaptığı hesap sonunda bütün bir gün aç kalsa bile bunları eritemeyeceğine karar verdi.

Ağzı yarı yarıya dolu olan Fabio, gülümseyerek "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Harika" dedi kız.

Bütün cesaretini topladı ve bir lokma patlıcanı ısırdı. Bulantısını bastırdı ve tek söz etmeden bir lokma daha, bir lokma daha diyerek yemeye devam etti. Bütün patlıcanı bitirip de çatalını tabağının kenarına bıraktığı anda şiddetle kusma arzusu duydu. Fabio konuşuyor ve kadehine hâlâ şarap koyuyordu. Alice söylediklerini onaylarken her hareketinde patlıcanın midesinde yukarı aşağı dans ettiğini hissediyordu.

Fabio her şeyi silip süpürmüştü; Alice'nin ise tabağında o mide bulandırıcı karışımla dolu olan şişman ve kırmızı domates duruyordu. Parçalara ayırsa ve peçeteye saklasa Fabio hemen farkına varırdı, çünkü yarıya kadar yanmış mumlardan başka önünde hiçbir engel durmuyordu.

Sonra, Tanrı'nın bir lütfu olarak ikinci şişe şarap da bitti ve Fabio üçüncüyü almak için zorlanarak da olsa sofradan kalktı. Başını ellerinin arasına aldı ve yüksek sesle "Yalvarırım dur" dedi. Alice güldü. Fabio buzdolabına baktı, bütün kapakları açtı ama şarap bulamadı.

"Sanırım annemler hepsini tüketmişler" dedi. "Bodruma inmem gerekiyor."

Hiç nedeni yokken kahkahaya boğuldu ve Alice de onunla birlikte güldü; oysa gülmek midesini daha da bulandırıyordu.

Fabio parmağını onun alnına dayayarak "Buradan kımıldama" dedi.

"Tamam" dedi Alice ve aklına bir fikir geldi.

Fabio çıkar çıkmaz, yağ içindeki domatesi, kokusuna dayanamadığı için burnundan uzak tutarak banyoya götürdü. Anahtarla kapıyı kilitledi, kapağı kaldırdı ve temiz klozet, "sen bana bırak" dercesine sanki ona gülümsedi.

Alice domatesi inceledi. Büyük olduğu için belki parçalamak gerekirdi ama yumuşak olduğundan, bir şey olmaz diye düşündü ve onu olduğu gibi klozete attı. Bir plof sesiyle düşen domates az daha mavi elbisesine su sıçratacaktı. Sonra dibe çöktü ve yarısı görünmez oldu.

Sifonu çekti ve su şar diye indi ama delikte yok olacağına klozetin içinde yükselmeye başladı; en dipten korkutucu bir ses geliyordu.

Alice korkuyla geri gitti ve sakat bacağı titredi; neredeyse yere yığılıp kalacaktı. Su yüzeyi yükseldi yükseldi sonra ansızın durdu.

Bu sefer de sifonun sesi duyuldu. Klozet en üst noktaya kadar suyla dolmuştu. Saydam suyun yüzeyi hafifçe titriyordu ve domates en dipte, demin bulunduğu noktada kımıldamadan duruyordu.

Alice panik içinde ve aynı zamanda tuhaf bir merakla bir dakika kadar durup onu seyretti. Giriş kapısının kilidinde dönen anahtar sesiyle kendine geldi. O zaman tuvalet süpürgesini eline aldı ve yüzünde iğrenme ifadesiyle suya soktu. Ne var ki, domates bir türlü yerinden oynamıyordu.

"Şimdi ne yapacağım?" diye fısıldadı kendi kendine.

Sonra neredeyse bilinçsizce yeniden sifonu çekti ve su bu kez klozetten taşarak zeminde ince bir yüzey oluşturdu, hatta Alice'nin şık ayakkabılarına da hafifçe değdi. Kız sifonun düğmesini yukarıya çekmeyi denediyse de su akmaya, taşmaya devam ediyordu; Alice minik halıyı enine yaymasa su kapıya ve oradan da öteki odaya sızacaktı.

Birkaç saniye sonra sifon yeniden sustu. Domates ise hâlâ aynı konumda duruyordu. Yerdeki göl daha fazla yayılmıyordu. Bir keresinde, Mattia ona suyun yayılmayı kestiği belli bir nokta olduğunu açıklamıştı; suyun yüzey gerilimi bir zar gibi onu bir arada tutacak güce eriştiğinde oluyordu bu.

Alice yarattığı rezalete baktı. Felaketi kabullenmiş gibi klozetin kapağını kapattı ve üzerine oturdu. Ellerini kapalı gözlerine götürdü ve ağlamaya başladı. Mattia için, annesi için, babası için, bütün bu su için, ama hepsinden önemlisi kendisi için ağlıyordu. Yardımını istercesine, sessizce Mattia'ya seslendi ama ad dayanıksız ve yapışkan bir şey gibi dudaklarında kalakaldı.

Fabio banyo kapısına vurduysa da yerinden kımıldamadı.

"Ali, her şey yolunda mı?"

Alice kapının buzlucamı sayesinde onun siluetini görebiliyordu. Sessizce burnunu çekti, ağladığı belli olmasın diye boğazını temizledi.

"Evet, evet" dedi. "Bir dakika sonra geliyorum."

Sanki buraya, bu banyoya nereden düştüğünü bilemez gibi çevresine bakındı. Klozetin en az üç noktasından yere su damlıyordu ve Alice bir an için bu birkaç milimetrelik suda boğulmayı istedi.

Odaklanma
(2003)

30

Bir sabah saat onda Marcello Crozza'nın stüdyosuna girmiş ve blokun etrafında üç tur atarak ancak toplayabildiği yapay kararlılıkla "Mesleği öğrenmek istiyorum, beni çırak alır mısınız?" diye sormuştu. Fotoğraf basmakta olduğu makinenin başında oturan Crozza olur demişti. Sonra dönmüş, kızın gözlerinin ta içine bakmış ve şimdilik ona para ödeyemeyeceğini söylemişti. Ona bu sevdadan vazgeç demek gelmemişti içinden, çünkü aynı şeyi yıllar önce kendi de yapmıştı ve fotoğraf tutkusundan geriye bir tek o heyecanın anısı kalmıştı. Bütün düş kırıklıklarına karşın o duyguyu kimseden esirgeyemezdi.

Zaten söz konusu olanlar yalnızca tatil fotoğraflarıydı. Üç ya da dört kişiden oluşan ailelerin deniz kenarında ya da sanatsal merkezlerde, örneğin San Marco Alanı'nda ya da Eiffel Kulesi'nin altında birbirlerine sarılarak – ama ayakları görünmezdi– hep aynı pozda çektirdikleri resimleri basıyordu. Otomatik makinelerle çekilmiş, ya fazla ışık almış ya da odaklanamamış resimlerdi. Alice bir süre sonra bunlara bakmaz oldu: Fotoğrafları basıyor ve sonra Kodak'ın sarı-kırmızı logolu zarfına koyuyordu.

Bunun dışında görevi dükkânda durmak, yirmi dörtlük ya da otuz altılık filmlerin plastik kutularda gelen rulolarını almak, altına müşterinin adını yazmak, yarın hazır olacağını söylemek, kasa fişi vermek ve "biz teşekkür ederiz, güle güle" demekti.

Bazen cumartesi günleri düğünler oluyordu. Crozza saat dokuza çeyrek kala onu evinden alıyordu; üzerinde her zaman aynı takım elbisesi oluyordu ve asla kravat takmıyordu, çünkü o eninde sonunda bir fotoğrafçıydı, davetli değil.

Kilisede aydınlatma sağlamak için spotları ve yansıtıcı paneli yerleştirmek gerekiyordu; ilk seferlerin birinde Alice bunlardan birini düşürmüş, sunak masasının önü cam kırıklarıyla dolunca korku içinde Crozza'ya bakmıştı. Adam önce camlardan biri bacağına batmış gibi yüzünü buruşturmuş, sonra da "Boş ver, kaldır oradan" demişti.

Kızı seviyordu ama nedenini bilemiyordu. Belki kendi çocuğu olmadığından, belki de Alice dükkânda olalı beri saat on birde bara gidip talih oyunları sonuçlarına bakabildiğinden, geri geldiğinde kızın ona gülümsemesinden ve "Ne haber, zengin olduk mu?" diye sormasındandı bu. Belki de kızın bir bacağının çarpık olmasından, kendi karısını nasıl özlüyorsa onun da annesini özlüyor olmasından seviyordu onu, çünkü bütün özlemler birbirine benzerdi. Ya da kızın çok yakında bu işten usanacağından, akşam oldu mu kepengi gene tek başına indireceğinden ve onu kimsenin beklemediği evine bomboş ama ağır mı ağır başıyla dönmek zorunda kalacağından korkuyordu.

Oysa bir buçuk yıl sonra Alice hâlâ oradaydı. Artık dükkânın anahtarlarına da sahip olduğundan sabah kendisinden önce geliyor, Crozza onu şimdiye kadar günaydından başka tek söz etmediği bitişik bakkalın sahibesiyle birlikte kaldırımı süpürürken buluyordu. Kıza resmen kayda geçirmeden ayda 500 euro veriyordu ama düğünlere birlikte giderlerse, akşam Della Roccaların evinin önünde Lancia'nın motoru çalışır durumdayken torpido gözünden cüzdanını alıyor, kıza fazladan bir ellilik uzatıyor ve pazartesi görüşürüz, diyordu.

Alice kimi zaman kendi çektiği fotoğrafları ona getiriyor ve görüşünü almak istiyordu; aslında ikisi de onun artık öğretecek bir şeyi kalmadığı görüşünde hemfikirdiler. Bankın başına oturuyorlar, Crozza fotoğrafları ışığa tutarak inceliyor, sonra pozlama süresi ya da enstantaneyi daha iyi kullanma konusunda öğütler veriyordu. Canı istediği zaman kızın onun Nikon'unu kullanmasına da ses çıkarmıyordu ve içten içe kızın çekip gideceği gün makinesini ona armağan etmeye karar vermişti.

"Cumartesi evleniyoruz" dedi Crozza. Bir iş aldıklarını söylemek için uydurduğu formüldü bu.

Alice blucin ceketini giyiyordu. Birkaç dakika sonra Fabio uğrayıp alacaktı onu.

"Tamam" dedi. "Nerede?"

"Gran Madre Kilisesi'nde. Sonra da tepedeki bir villada davet var. Zengin işi." Bu yorumu yaparken Crozza'nın sesinde ince bir küçümseme seziliyordu. Alice'nin de oradan geldiğini düşününce biraz pişman oldu.

"Mımmm" diye mırıldandı kız. "Kim olduklarını biliyor musunuz?"

Crozza "Davetiye yolladılar. Şuraya bir yere koymuştum" diyerek kasanın altındaki rafı gösterdi.

Alice çantasından bir lastik alıp saçlarını topladı. Crozza bulunduğu yerden onu seyrediyordu. Bir keresinde kepengi alçalttıktan sonra dükkânın loşluğuna sığınıp diz çökmüş ve kızı düşünerek mastürbasyon yapmıştı, ama sonra kendini öyle kötü hissetmişti ki akşam yemek yiyememiş ve ertesi gün de "Ayakaltında kimseyi istemiyorum, izinlisin" diyerek kızı evine yollamıştı.

Alice meraktan çok beklerken oyalanmak için bankın altında üst üste duran kâğıtları karıştırdı. Sert ve büyük boyutlu davetiyeyi buldu. Açınca, yaldızlı ve tumturaklı yazıyla yazılmış adlar gözlerinin önüne seriliverdi:

> Ferruccio Carlo Bai ve Maria Luisa Turletti Bai kızları Viola'nın düğünlerine...

Gözleri bulanıklaştığı için devamını okuyamadı. Alice ağzında metalik bir tat hissetti. Yutkunurken soyunma odasındaki jöleli şekeri bir kez daha yutar gibi oldu. Zarfı kapattı ve düşünceli bir şekilde sallamaya başladı.

Sırtı hâlâ dönük olarak Crozza'ya "Oraya yalnız gidebilir miyim?" diye sordu.

Adam, yazarkasanın çekmecesini bir dling sesiyle kapattı.

"Ne?" diye sordu.

Alice arkasını döndü, gözleri fal taşı gibi açıktı, alev alev yanıyordu; Crozza onun ne kadar güzel olduğunu görüp gülümsedi.

Alice yaklaşarak "Artık işi öğrendim değil mi?" dedi. "Bunu yapabilirim. Yoksa asla tek başıma işin altından kalkmayı başaramayacağım."

Crozza ona kuşkuyla baktı. Kız banka dirseklerini dayayarak adamın tam karşısına dikildi ve göğsünü öne çıkardı. İkisinin yüzü arasında bir karış mesafe kalmıştı; bakışlarındaki parıltı "yalvarırım soru sorma ve evet de" anlamı taşıyordu.

"Bilmem ki..."

"Yalvarırım sana" diye sözünü kesti Alice.

Crozza kulağını kaşıdı ve bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

"Eh pekâlâ" diyerek razı oldu. Bunu neden bu kadar alçak sesle söylediğini kendi de anlamadı. "Ama yaramazlık istemiyorum."

Alice "Söz veriyorum" dedi ve saydam dudaklarına bir gülümseme yaydı.

Sonra dirseklerinden güç alarak öne uzandı ve adamın yanağına bir öpücük kondurdu; üç günlük sakalı yüzünden Crozza bunu bir gıdıklama gibi hissetti.

"Git, git hadi" dedi sonra eliyle işaret ederek.

Alice güldü, o kendine özgü aksak ve kıvrımlı adımıyla dışarı çıkarken gülüşünün sesi havaya yayıldı.

Crozza o akşam dükkânda hiçbir şey yapmadan biraz daha kaldı. Nesnelere bakıyor ve çok yıllar önce resimlerini çekme arzusu duyduğunda olduğu gibi varlıklarını daha belirgin hissediyordu.

Alice'nin lenslerini ve mekanik parçalarını iyice temizledikten sonra kaldırdığı çantasından fotoğraf makinesini çıkardı. Teleobjektifi taktı ve

karşısına ilk gelen nesneye, kapının yanında duran şemsiye kovasına yöneltti. Başka bir şeye, örneğin sönmüş bir yanardağın kraterine benzeyene kadar kovanın yuvarlak kenarını büyüttü. Ama resmi çekmedi.

Makineyi yeniden kaldırdı, ceketini aldı, ışıkları söndürdü ve çıktı. Kepengin asma kilidini taktı ve her zamankinin tersi yönde yürümeye başladı. Yüzündeki aptal gülümsemeyi silmeyi beceremiyordu ve canı hiç eve gitmek istemiyordu.

Kilise, sunak masasının yanlarına yerleştirilmiş iki devasa zantedeskiya ve papatya demetiyle, aynı demetin onlarca minyatürünün her sıranın yanına dizilmesiyle süslenmişti. Alice spotları ve yansıtıcı paneli yerleştirdi. Sonra ilk sıraya oturup beklemeye koyuldu. Bir kadın, bir saat sonra Viola'nın üzerinde yürüyeceği kırmızı halıyı elektrik süpürgesiyle süpürmeye başladı. Alice, Viola'yla korkuluğun üzerine oturup konuştukları anı hatırladı. Konuyu hatırlamıyordu ama ona kaçamak bakışlarla baktığı, gözlerinin hemen arkasındaki gölgelik ve düşüncelerin birbirine düğümlendiği, o sefer de gizli tuttuğu yer aklındaydı.

Yarım saat içinde bütün sıralar doldu ama insanlar akın akın gelmeyi sürdürüyorlardı ve hepsi ayakta kaldı; sıcaktan ellerindeki dua kâğıtlarıyla kendilerini serinletmeye çalışıyorlardı.

Alice çıktı ve merdivenlerin üzerinde gelin arabasını beklemeye başladı. İyice yükselen güneş ellerini ısıtıyor ve sanki ellerinin içinden geçip gidiyordu. Küçükken avuçlarını güneşe tutup, kapalı parmakların arasındaki kırmızımsı çizgileri seyretmeyi çok severdi. Bir keresinde bunu babasına da göstermiş, o da yermiş numarası yaparak el ayalarını öpmüştü.

Viola pırıl pırıl parlayan, gri bir Porsche'yle geldi; şoförü gelinliğinin uzun kuyruğunu çıkarmasına yardım etti. Alice –aslında yüzünü makinenin arkasına gizlemek için– ardı ardına resim çekmeye başladı. Sonra gelin yanından geçerken, makinesini özellikle indirdi ve ona gülümsedi.

Sadece bir an bakıştılar ve Viola irkildi. Alice, babasının kolunda kiliseye girmekte olan gelinin hemen toparladığı yüz ifadesini inceleme fırsatı

bulamadı. Alice nedense onu hep daha uzun boylu olarak hatırlıyordu.

Bir dakika bile yitirmemeye özen gösterdi. Gelin ve damat ile ailelerin pek çok yakın plan fotoğrafını çekti. Yüzük takılması, evlilik vaadinin okunması, vaftiz, öpücük ve tanıkların imza atması anlarını ölümsüzleştirdi. Kilisenin içinde hareket eden bir tek oydu. Viola'ya doğru uzandığında kızın omuzlarının hafifçe kasıldığı izlenimine kapılıyordu. Crozza'nın fotoğrafa sonsuzluk kattığını iddia ettiği solgunluğu yakalamak için pozlama süresini daha da artırdı.

Gelin ile damat kiliseden çıkarlarken, Alice geriye doğru aksayarak ve boy farkını azaltmak için biraz eğilerek önlerinden yürüyordu. Objektif aracılığıyla Viola'nın sanki oradaki hayaleti bir tek kendisi görüyormuşçasına ona korkulu ve çarpık bir gülümsemeyle baktığını fark etti. Alice belli aralıklarla yüzüne flaş patlatınca gelin gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Onların otomobile binişlerini seyretti; Viola arka pencereden ona bir bakış fırlattı. Kocasına onun burada karşısına çıkmasının ne kadar tuhaf bir şey olduğunu kesinlikle söylemiş olmalıydı. Onu sınıfın anoreksi hastası, topal kızı olarak tanıtmış ve hiç arkadaşlık etmediklerini anlatmıştı herhalde. Tabii ki kocasına ne karameladan, ne partilerden ve geri kalanından söz etmişti. Alice bunun evli çiftin ilk yalanı olacağını, bir ilişkide yalanların yarattığı minicik çatlakların, hayatın maymuncuğuyla açılıp genişleyeceğini düşünüyordu.

"Küçük hanım, gelin ile damat resimler için sizi nehir kıyısında bekliyorlar" dedi arkasından bir ses.

Alice arkasını dönünce tanıklardan birini gördü.

"Tabii. Şimdi gidiyorum yanlarına" dedi.

Spotları ve yansıtıcı paneli kaldırmak için hızla kiliseye girdi. Makinesinin parçalarını dikdörtgen çantasına henüz yerleştiriyordu ki, birinin kendisine seslendiğini duydu.

"Alice!"

Arkasını dönerken kimin seslendiğinden emindi.

"Evet?"

Karşısında, ayakta duranlar Giada Savarino ve Giulia Mirandi'ydi.

Son a'yı uzata uzata merhaba diyen Giada yanağından öpmek için yaklaşıyordu.

Giulia ise aynen lisede olduğu gibi gözleri ayaklarına dikili öylece duruyordu.

Alice, dudaklarını kıpırdatmadan yanağını hafifçe Giada'nın yanağına değdirdi.

"Ne işin var burada?" diye cıvıldadı Giada.

Alice bunun aptalca bir soru olduğunu düşündü ve gülmesi geldi.

"Fotoğraf çekiyorum" dedi.

Giada bu yanıta gülümseyerek yorum yaparken on yedi yaşında da sahip olduğu gamzeleri belirdi.

Bu kızları capcanlı karşısında görmek, ansızın hiçbir değer taşımayan ortak geçmişleriyle karşılaşmak tuhaf olmuştu.

Alice kendini zorlayarak "Merhaba Giulia" dedi.

Giulia ona gülümsedi ve zar zor iki çift laf etti.

"Anneni duyduk" dedi. "Çok üzüldük."

Giada da ona katıldığını göstermek için başını sallıyordu.

"Evet" dedi Alice. "Sağ olun."

Sonra telaşla malzemelerini toplamaya girişti. Giada ve Giulia birbirlerine baktılar.

"Bırakalım da çalış" dedi Giada bir omzunu okşayarak. "Çok meşgulsün."

"Tamam."

Arkalarını döndüler ve çıkışa doğru yürümeye başladılar; topuklarının kuru tıkırtısı artık boşalmış olan kilisenin duvarlarında yankılandı.

Gelin ile damat büyük bir ağacın gölgesine sığınmış ama birbirlerine sarılmamış olarak bekliyorlardı. Alice onların Porsche'sinin yanına park etti ve sırtına astığı çantasıyla indi. Hava sıcaktı ve saçlarının ensesine yapıştığını hissediyordu.

"Merhaba" dedi yaklaşırken.

"Ali" dedi Viola. "Çok şaşırdım..."

"Ben de" diye kesti sözünü Alice.

Giysilerini bozmak istemezcesine yalandan kucaklaştılar. Viola lisedeki halinden daha da güzelleşmişti. Yıllar içinde yüz çizgileri tatlılık kazanmış, hatları yumuşamış, gözleri onları pek korkunç gösteren o belli belirsiz titreşimden kurtulmuştu. Bedeni hâlâ kusursuzdu.

"Bu, Carlo" dedi Viola.

Alice sıktığı elin yumuşacık olduğunu hissetti.

"Başlayalım mı?" dedi fazla uzatmadan.

Viola, "Olur" dedi ve kocasının bakışlarını aradıysa da kocası bunu fark etmedi.

"Nerede duralım?" diye sordu.

Alice çevresine bakındı. Güneş tam tepedeydi ve yüzlere düşen gölgeleri engellemek için flaş kullanmak zorundaydı. Nehrin kıyısında, güneşin tam altında duran bir bankı işaret etti.

"Şuraya oturun" dedi.

Makineyi monte etmek için gereğinden fazla zaman harcadı. Yalandan flaşla uğraştı, bir objektif taktı, sonra onu bir başkasıyla değiştirdi. Viola'nın kocası kravatını yelpaze gibi sallıyor, gelin ise alnından inen ter damlalarını bir parmağıyla durdurmaya çalışıyordu.

Alice resim için en uygun uzaklığı hesaplamaya çalışır gibi yapıp güneşin altında biraz daha pişmelerini bekledi.

Sonra kuru bir ses tonuyla emirler vermeye başladı: Sarılın, gülümseyin, şimdi ciddi durun, elini al, başını omzuna yasla, kulağına fısılda, birbirinize bakın, nehre bakın, ceketini çıkar... Crozza ona kişilere nefes alma fırsatı, düşünme zamanı bırakmamak gerektiğini öğretmişti, çünkü doğallığın buharlaşıp uçması için bir an yeterdi.

Viola söz dinliyordu ve hatta iki üç kez anlayışlı bir ses tonuyla, "Böyle iyi mi?" diye sordu.

"Tamam, şimdi şu çayıra gidelim" dedi Alice.

"Bitmedi mi?" diye şaşırdı Viola. Kan hücum etmiş yanaklarının kızarıklığı fondötenin altından belli olmaya başlamıştı. Gözlerini çevreleyen sürme akmış, yayılmış, yüzüne yorgun ve bakımsız bir hava vermişti.

Alice "Sen kaçarmış gibi yapacaksın, kocan da kırda seni kovalayacak" şeklinde bir açıklama yaptı.

"Ne? Koşmam mı gerekiyor?"

"Evet, koşacaksın."

"Ama..." Viola itiraz etmek istedi. Kocasına baktı, o ise omuzlarını kaldırdı.

Gelin uflayarak eteklerini kaldırdı, koşmaya başladı. Topukları birkaç milimetre toprağa batıyor, yerden minik çamurcuklar kaldırıp beyaz gelinliğin iç kısımlarını kirletiyordu. Kocası da peşinden koştu.

"Çok yavaş gidiyorsun" dedi ona.

Viola ansızın döndü ve Alice'nin mükemmel bir şekilde hatırladığı bakışıyla onu küle çevirdi. İki üç dakika birbirlerini kovalamalarını seyretti, Viola artık yeter diyerek ona sarılan kocasının kollarından kurtuldu.

Topuzu bir yana yatmıştı. Tokasının teki düşmüş, bir saç tutamı yanağına inmişti.

"Evet" dedi Alice. "Sadece bir iki kare daha."

Onları dondurma kulübesine kadar götürdü ve parasını cebinden ödeyerek iki limonlu dondurma aldı.

Külahları yeni evlilere uzatarak "Şunları tutun" dedi.

Onlar anlamamış gibiydiler. Güvensiz bir tavırla külahın çevresindeki kâğıdı soydular. Viola yapışkan şekerle ellerini kirletmemeye çalışıyordu.

Kollarını birbirlerine dayayıp, sırayla birbirlerine ikram ederek dondurmayı yer gibi yapacaklardı. Viola'nın gülümsemesi gittikçe gerginleşmişti.

Alice sokak lambasının direğine tutunup çevresinde dönmelerini söyleyince Viola patladı.

"Bu saçmalık" dedi.

Kocası ona ürkmüş gibi baktı ve sonra özür dilercesine Alice'ye çevirdi bakışlarını. O da gülümsedi.

"Bu klasik albüm pozlarından biridir" diye açıkladı Alice. "Böyle olmasını istemiştiniz. Ama isterseniz bu sahneyi atlayabiliriz."

Samimi görünmeye çalışıyordu. Sanki derisinden fırlayıp çıkmak isteyen dövmesinin nabız gibi attığını hissediyordu. Viola öfkeyle ona baktı ve Alice gözleri yanana kadar onun bakışlarına yanıt verdi.

"Bitirdik mi?" diye sordu Viola.

Alice "Evet" yanıtını verdi.

"Gidelim o zaman" dedi gelin hanım kocasına.

Karısının onu sürüklemesinden önce damat Alice'nin yanına gitti ve nazik bir şekilde elini sıktı.

"Teşekkür ederim" dedi.

"Rica ederim."

Alice otomobillerini park ettikleri yere ulaşmak için parkın hafif yokuşunu tırmanan çifte arkadan baktı. Çevresinde cumartesi gününe özgü seyrek sesler, atlıkarıncadaki çocukların gülüşleri, onları bekleyen annelerin konuşmaları vardı. Uzaktan müzik sesleri ve halı gibi uzanan yolda giden otomobillerin uğultusu geliyordu.

Bunu Mattia'ya anlatabilmeyi isterdi, çünkü bir tek o anlardı. Ama artık uzaktaydı. Crozza'nın öfkeleneceğini düşündü ama eninde sonunda bağışlardı onu. Bundan emindi.

İçinden gülümsemek geldi. Fotoğraf makinesinin altındaki kapağı kaldırdı, film rulosunu çıkardı ve güneşin parıldayan ışığı altında güzelce açtı.

Geriye kalan
(2007)

31

Çarşamba akşamları saat 8 ile 8.15 arasında babası telefon ederdi. Son dokuz yıldır pek az görüşmüşlerdi ve son seferden bu yana epey zaman geçmişti ama Mattia'nın iki odalı evinde çalan telefon hiç yanıtsız kalmamıştı.

Sözcükler arasındaki uzun eslerde her ikisinin de arkasında aynı sessizlik egemen olurdu, ne televizyon, ne radyo ne de çatal kaşık şıngırtısı yaratan konuklar vardı.

Mattia annesinin koltukta oturup, kollarını iki kolçağa dayayarak ifadesiz yüzüyle konuşmayı dinlediğini tahmin ediyordu; o ve Michela ilkokula giderlerken aynı şekilde oturur, çocuklarının ezberlediği şiirleri dinlerdi; tabii o zaman da şiirleri okuyan Mattia olurdu, çünkü hiçbir şey beceremeyen Michela susardı.

Her çarşamba, telefonu kapattıktan sonra Mattia koltuğun üzerinde hâlâ o turuncu çiçekli kılıf mı duruyor, yoksa o zaman bile yıpranmış olan kılıfı değiştirdiler mi diye merak ederdi. Anne babası yaşlandı mı diye düşünürdü. Kesinlikle yaşlanmış olmalıydılar, çünkü babasının sesi daha ağır ve yorgun geliyordu. Bunu telefonda gürültülü bir hal alan soluğundan da anlıyordu; sanki hep yorgunmuş gibi konuşuyordu.

Annesi telefonu ender olarak alıyordu ve her zaman aynı soruları soruyordu: Hava soğuk mu, yemek yedin mi, derslerin nasıl gidiyor? Mattia ilk birkaç sefer, "Burada yemek saat yedide yeniyor" demişti. Şimdi artık, evet, demekle yetiniyordu.

"Alo?" diye karşılık verdi telefona.

Bunu İngilizce söylemesi için bir neden yoktu. Ev numarası aşağı yukarı sadece on kadar kişide vardı ve hiçbiri onu bu saatte aramazdı.

"Benim, baban."

Sesin hattaki gecikmesi belli belirsizdi. Mattia bir kronometreyle bunu ölçmeli, babasıyla arasındaki bin küsur kilometrede sinyalin doğrusal çizgiden ne kadar sapma yaptığını hesaplamalıydı ama her sefer unutuyordu.

"Merhaba, iyi misin?" dedi Mattia.

"Evet. Ya sen?"

"İyiyim. Annem?"

"Burada."

İlk sessizlik hep bu noktada oluyordu, sanki boğulmaktan kurtulan birinin ilk soluğundaki derinliği andırıyordu.

Mattia işaretparmağıyla, yuvarlak masanın açık renkli ahşabında, merkezden bir karış uzaktaki noktasında var olan küçük çatlağın üzerini kazır gibi yapıyordu. Bunu kendi mi yapmıştı yoksa eski kiracılar mı, hatırlamıyordu. Cilalı yüzeyin hemen altında sıkıştırılmış sunta vardı; tırnağının altına bir kıymık kaçtı ama canı yanmadı. Her çarşamba bu küçük yarığı milimetrenin binde biri kadar daha derinleştiriyordu ama masanın altına geçmesi için bütün bir ömür gerekirdi.

"Ne yaptın, şafağı görebildin mi?" diye sordu babası.

Mattia gülümsedi. Bu ikisinin arasındaki bir, belki de tek şakaydı. Neredeyse bir yıl önce Pietro gazetede Kuzey Denizi'nde gündoğumunun kaçırılmaması, gözlenmesi gereken bir olay olduğunu okumuş, akşam da bu haberi telefonda oğluna aktarmıştı. Kesinlikle gidip görmelisin diye tembihlemişti. O günden beri arada sırada soruyordu. Ne yaptın, görebildin mi? Mattia her zaman hayır yanıtını veriyordu. Çalar saati 8.17'ye kuruluydu ve üniversiteye giden en kısa yol deniz kenarından geçmiyordu.

"Hayır, şafak henüz görülmedi" dedi.

"Eh, nasıl olsa görürsün, kaçmıyor ya!"

Söyleyecek söz bulamadılar ama almaçlar kulaklarına dayalı birkaç saniye oyalandılar. Her ikisi de soluklarıyla aralarında hâlâ bulunan sevgiden birbirlerine gönderdiler; yüzlerce kilometrelik hatla seyrelmiş olan bu sevgi adını bilmedikleri ve belki iyice düşünecek olurlarsa var olmayan bir şeyle besleniyordu.

"Haydi bakalım, o zaman" dedi Pietro sonunda.

"Tamam."

"Kendine iyi bak."

"Tamam. Anneme selam söyle."

Kapattılar.

Bu Mattia için günün sonu anlamına geliyordu. Masanın etrafında döndü. Bir kenarına yığılmış kâğıtlara ve bugün ofisten getirdiği işlere dalgın dalgın baktı. Hâlâ o işleme takılmıştı. O ve Alberto ispatı neresinden alırlarsa alsınlar, eninde sonunda gidip duvara tosluyorlardı. Çözümün o son engelin arkasında olduğunu hissediyordu; onu geçince, sonuca ulaşmak aynen gözlerini yumup bir çayırdan aşağı yuvarlanmak kadar kolay olacaktı.

Yeniden çalışmaya koyulamayacak kadar yorgundu. Mutfağa gitti ve minik bir tencereyi musluk suyuyla doldurdu. Sonra ocağın üstüne koyup altını yaktı. O kadar uzun zamanı yalnız başına geçiriyordu ki, normal bir insan olsa bir ayda delirirdi.

Plastik, katlanır iskemleye oturdu ama tam olarak gevşeyemedi. Gözlerini sönük olarak tavandan sarkan lambaya çevirdi. Mattia'nın gelişinden bir ay sonra ampul bitmişti ama Mattia bir türlü değiştirmemişti. Öteki odada yanan lambanın verdiği ışıkta yiyordu yemeğini.

Eğer o akşam bu apartman dairesinden çıksa ve bir daha dönmese, içeride kimse onun buradan geçtiğine ilişkin bir iz bulamazdı; bir tek masa üzerine yığılmış, kimsenin anlayamayacağı karalamalarla dolu kâğıtlar vardı, o kadar. Mattia kendinden hiçbir şey katmamıştı buraya. Açık renk meşeden oluşmuş sıradan mobilyayı ve ev yapıldığından beri kaplı olan o sararmış duvar kâğıdını korumuştu.

Ayağa kalktı. Bir fincana kaynar su doldurdu ve içine bir çay poşeti attı. Suyun renginin koyulmasını seyretti. Doğalgaz ocağı hâlâ yanıyordu ve bu loş ortamda şiddetli bir mavilik yayıyordu. Ateşi sönmeye yaklaşacak kadar kısınca, ocağın sesi de kesildi. Elini yukarıdan ocağa yaklaştırdı. Isı elinin harap ayasına cılız bir bası uyguluyordu. Mattia elini yavaşça indirdi ve alevin çevresine kapattı.

Üniversitede birbirinin eşi olan yüzlerce hatta binlerce günden, yerleşkenin dibindeki alçak binada bulunan yemekhanede yenen bir o kadar yemekten sonra hâlâ, şimdi olmuş gibi aklına geliyordu. Oraya girdiği ilk günü ve öteki insanların hareketlerini bire bir taklit edişini hatırlıyordu. Kuyruğa girmiş, küçük adımlarla ahşap desenli plastik tepsi yığınına ulaşmıştı. Üzerine kâğıt peçeteyi sermiş, çatal bıçağını ve bardağını almıştı. Sonra, servis yapan üniformalı kadının önüne gelince içlerinde ne olduğunu bilmediği için üç alüminyum tencereden birini işaret etmişti. Aşçı, İngilizce ya da kendi dilinde bir şeyler sormuş, o da anlamamıştı. Yeniden tencereyi göstermiş, kadın soruyu aynen yinelemişti. Mattia başını sallamıştı. Tutuk ve hırçın bir ses, aksanla *"I don't understand"* demişti. Kadın gözlerini yukarıya kaldırmış ve hâlâ boş olan tabağı havada sallamaya başlamıştı. Mattia'nın yanındaki çocuk "Sos istiyor musun diye soruyor" demişti. O da şaşkın bir şekilde dönüvermişti. "Ben... *I don't...*" demişti. "İtalyan mısın?" diye sormuştu genç. "Evet." "Şu iğrenç yemeğe sos istiyor musun" diye sordu. Mattia sersemlemiş bir halde başını sallamıştı. Çocuk da kadına dönmüş ve yalnızca "Hayır" demişti. Kadın ona gülümsemiş ve sonunda Mattia'nın tabağını doldurmuş, tezgâhın üzerine kaydırıvermişti. Çocuk da aynı yemekten almış ve tabağını tepsisine koymadan burnuna yaklaştırıp hoşnutsuzca koklamıştı. "Bu yemek iğrenç" yorumunda bulunmuştu.

Gözlerini tabağındaki sıvı bulamaçtan ayırmadan "Demek yeni geldin ha?" demişti. Mattia, "Evet" demiş ve sanki çok ciddi bir konuymuş gibi çocuk kaşlarını kaldırarak onaylamıştı. Parasını ödedikten sonra, Mattia, elinde tepsisi kasanın önünde kazık gibi dikilip kalmıştı. Bakışlarıyla salonun diplerinde boş bir masa aramıştı, çünkü tek başına yemek yerken sayısız gözün üzerine dikildiğini hissetmemek için bütün salona arkasını dönmek niyetindeydi. Tam o yöne doğru bir adım atıyordu ki, az önceki çocuk önüne düşmüş ve "Bu tarafa gel" demişti.

Alberto Torcia dört yıldan beri oradaydı, araştırma görevlisi olarak sabit bir pozisyona sahipti ve son yayınlarının niteliği nedeniyle Avrupa Birliği'nden sağladığı özel bir ödeneğe sahipti. O da bir şeylerden kaçmıştı ama Mattia bunu ona hiç sormamıştı. Bunca yıl sonra, her öğle yemeğini birlikte yemelerine ve aynı çalışma odasını paylaşmalarına karşın her ikisi de ötekini bir arkadaş mı yoksa yalnızca bir meslektaş mı olarak değerlendireceğini bilemiyordu.

Salıydı. Alberto, Mattia'nın karşısında oturuyordu ve onun dudağına götürdüğü su dolu bardak aracılığıyla elinin ayasındaki mor ve yusyuvarlak yeni izi gördü. Ona hiçbir şey sormadı, yalnızca anladığını ifade eden manidar bir bakış fırlattı. Onlarla aynı masada olan Gilardi ve Montanari internette buldukları bir şey hakkında kıkırdaşıyorlardı.

Mattia suyu bir dikişte bitirdi. Sonra boğazını temizledi.

"Dün akşam şu süreksizlik konusunda aklıma bir fikir geldi ve..."

Çatalını tabağının kenarına bırakarak arkasına yaslanan Alberto "Sana yalvarıyorum Matti" diye sözünü kesti. Hep abartılı hareketler yapardı. "Bari yemek yerken merhamet et!"

Mattia başını öne eğdi. Tabağındaki et birbirine eşit karelere bölünmüştü ve o çatalıyla hepsini eşit uzaklığa dağıtarak aralarında beyaz bir ızgara oluşmasını sağladı.

"Neden akşamları farklı bir şey yapmıyorsun?" Alberto sanki öteki arkadaşları da söylediklerini duysun diye daha yüksek sesle konuşmaya başlamıştı. Konuşurken de bıçağıyla havaya küçük daireler çiziyordu.

Mattia bir şey söylemedi ve ona bakmadı. En dışta duran, saçaklı kenarıyla kompozisyonun geometrisini bozan et parçalarından birini ağzına attı.

"Arada sırada bizimle bir şeyler içmeye gelsen" diye devam etti Alberto.

Mattio sadece "Hayır" dedi.

Meslektaşı "Ama..." diyerek karşı çıkmaya çalıştı.

"Bunu biliyorsun zaten."

Yenik düşen Alberto başını salladı, alnını kırıştırdı. Bunca zaman sonra hâlâ ısrar ediyordu. Tanıştıklarından beri onu olsa olsa on kez evin dışına sürüklemeyi başarabilmişti.

Sonra, öteki iki arkadaşına dönerek sözlerini kesti.

"Hey, şunu gördünüz mü?" diyerek iki masa ötede yaşlı bir adamla oturan kızı gösterdi. Mattia o adamın Jeoloji Bölümü'nde öğretim üyesi olduğunu biliyordu. "Evli olmasaydım, ah böyle bir kızla neler yapardım!"

Öteki iki arkadaşı bunun kendi konularıyla ilgisi olmaması yüzünden önce bir an tereddüt ettiler ama sonra konularından sıyrılıp Alberto'yla birlikte, bir içim su olan kızın o moruğun masasında ne aradığı konusunda varsayımlar üretmeye başladılar.

Mattia kare biçimindeki et parçalarını verevine kesmeye başladı. Sonra bu üçgenleri daha büyük bir üçgen oluşturacak biçimde dizdi. Et çoktan soğumuş ve sertleşmişti. Bir parça aldı ve neredeyse çiğnemeden yuttu. Gerisini de olduğu gibi bıraktı.

Yemekhaneden çıkınca Alberto, Gilardi ile Montanari'ye uzaklaşma süresi tanımak için bir sigara yaktı. Başını öne eğmiş olarak geriden gelen

Mattia'yı bekledi; Mattia kaldırımdaki uzun bir çatlağı izleyerek ve o anda orada bulunmasıyla hiç ilgisi olmayan bir şeyi düşünerek yürüyordu.

"Süreksizlik konusunda ne diyordun?" diye sordu.

"Önemi yok."

"Hadi ya, inat etme."

Mattia, meslektaşına baktı. Dudaklarının arasındaki sigaranın yanık ucu, bir önceki günle aynı olan, büyük olasılıkla ertesi günle de aynı olacak olan bu kurşuni günün tek rengiydi.

"Ondan kurtulamayacağız" dedi Mattia. "Artık onun orada olduğundan eminiz. Belki de ondan ilginç bir şey çıkarabileceğimiz bir yöntem bulmuş olabilirim."

Alberto ona biraz daha yaklaştı. Açıklamasını bitirene kadar Mattia'nın sözünü kesti, çünkü Mattia'nın az konuştuğunu ama konuştuğu zaman da susup dinlemeye değecek şeyler söylediğini biliyordu.

32

Birkaç yıl önce, bir gece Fabio onun içine süzülmeden önce, bir çocuk istiyorum, diye fısıldadığında, her şey yıllardır yaşananların ağırlığı altında kalarak çökmüştü. Yüzü Alice'nin yüzüne o kadar yakındı ki, kız onun soluğunun yanaklarından kayıp çarşafların arasında yittiğini hissetmişti.

Karısını kendine çekmiş, başını boynu ile omzu arasındaki boşluğa sokmuştu. Bir keresinde, daha evli değillerken Fabio burasını mükemmel bir oyuk olarak nitelendirmiş, başının tam bu yuvaya oturmaya uygun olduğunu söylemişti.

Fabio, yastığın yuttuğu sesiyle, sen ne düşünüyorsun, diye sormuştu. Alice yanıt vermemişti ama ona daha sıkı sarılmıştı. Konuşacak soluğu olmadığını hissediyordu.

Onun prezervatiflerin durduğu çekmeceyi kapattığını ve kıza yer açmak için sağ dizini daha çok katladığını fark etmişti. Fal taşı gibi açtığı gözleriyle bütün süre boyunca saçlarını ritmik olarak okşamayı kesmemişti.

Bu lise döneminden beri peşinden sürüklediği sırrıydı ama şimdiye kadar zihnini bir iki saniyeden daha fazla meşgul etmemişti. Alice bunu daha ileride düşünebileceği bir konu olarak kenara kaldırmıştı. Şimdi, ansızın, odanın kara tavanında açılmış, korkunç ve doymak bilmez bir uçurum gibi karşısında duruyordu. Alice, Fabio'ya, dur bir dakika, bekle, sana söylemediğim bir şey var, demek istiyordu ama o insanın elindeki silahı bıraktıracak bir güven duygusuyla hareket ediyordu ve elbette anlayamayacaktı.

İçine boşaldığını hissetmişti, bu ilk kez oluyordu ve vaatler dolu bu yapışkan sıvının gidip onun kuru bedeninin bir yerinde birikeceğini ve de

öylece kuruyacağını hayal etmişti.

Bir bebek istemiyordu, belki de istiyordu. Bunu gerçekten hiç düşünmemişti. Böyle bir konu gündemde yoktu, işte o kadar. Aşağı yukarı, bütün bir çikolatalı pastayı son kez yediği günden sonra bir daha âdet görmemişti. İşin gerçeği şuydu: Fabio bir bebek istiyordu ve bunu ona vermeliydi. Buna mecburdu, çünkü sevişirken kocası ona ışığı yakmasını söylemiyordu; evinde ilk sevişmelerinden beri bunu ondan istememişti. Çünkü bitirdiği zaman kızın üzerine yatıyor, bedeninin ağırlığı bütün korkuları bastırıyordu; erkek hiç konuşmuyordu ama soluk alıp vermesi bile ona yetiyordu. Mecburdu, çünkü kız onu sevmiyordu ama erkeğin sevgisi ikisine de yetiyor, ikisini de koruyordu.

O geceden sonra seks yeni bir boyut kazandı, içinde kesin bir amaç barındırıyordu ve pek yakında onları kesinlikle gerekli olmayan ne varsa yarı yolda bırakmaya sürükleyecekti.

Ama haftalarca ve sonra aylarca hiçbir şey olmamıştı. Fabio gidip muayene olmuş ve spermlerini saydırmıştı; sonuç olumluydu. Akşam, karısına sıkıca sarıldığında, sözlerine çok dikkat ederek bunu Alice'ye söylemişti. Sonra da "Merak etmene gerek yok, suç sende değil" diye eklemişti. Kız iki büklüm olmuş, ağlamaya başlamadan öteki odaya kaçmıştı; Fabio suçun aslında karısında olduğunu düşündüğü, daha doğrusu bildiği için kendinden nefret etmişti.

Alice gözetlendiğini hissetmeye başlamıştı. Sıkı sıkı günleri hesaplıyor, telefonun yanında duran ajandaya minik işaretler koyuyordu. Pedler satın alıyor, sonra bunları tertemiz çöpe atıyordu. Doğru günlerde Fabio'yu karanlıkta reddediyor ve bugün olmaz diyordu.

Aynı hesabı gizliden gizliye Fabio da tutuyordu. Alice'nin sırrı kaygan ve saydam bir şekilde aralarında sürünüyor ve onları birbirlerinden uzaklaştırıyordu. Fabio ne zaman bir doktor, bir tedavi ya da sorunun nedenini gündeme getirse Alice'nin yüzü hemen kararıyordu ve bir iki saat içinde saçma sapan bir bahane yüzünden kavga çıkarıyordu.

Bıkkınlık yavaş yavaş ikisini de alt etmişti. Artık konuşmayı kesmişlerdi ve sohbetlerin yanı sıra seks de seyrelmişti; cuma akşamlarına özgü sıkıcı

bir alışkanlığa dönüşmüştü. Sevişmeden önce ve sonra sırayla yıkanıyorlardı. Fabio yüzü sabun pırıltısıyla ve üzerinde temiz bir çamaşırla banyodan dönüyordu. Bu arada Alice tişörtünü üstüne geçirmiş oluyordu ve ben girebilir miyim, diye soruyordu. Odaya döndüğünde kocasını uyumuş buluyordu ya da Fabio bedenini yatağın bir ucuna çekmiş, yan dönmüş ve gözlerini yummuş olarak yatıyor oluyordu.

O cuma günü de en azından başlangıçta farklı bir şey olmadı. Alice saat biri geçerken yatak odasına geldi; bütün akşam Fabio'nun ona üçüncü evlilik yıldönümü hediyesi olarak hazırladığı karanlık odaya kapanmıştı; artık stüdyo yerine oraya gidiyordu. Erkek, okumakta olduğu dergiyi indirdi ve karısının yer tahtalarına sürüye sürüye ona doğru yaklaşan ayaklarına baktı.

Alice çarşafların arasına girdi ve kocasına sokuldu. Fabio dergiyi yere attı ve komodinin üstündeki ışığı söndürdü. Bu işlemin bir alışkanlık, zorunlu bir fedakârlık olmadığını göstermek için elinden geleni yapıyordu ama ikisi de gerçeğin farkındaydı.

Zaman içinde yerleşmiş bir dizi hareketi yinelediler, her şeyi daha kolaylaştıran bu başlangıçtan sonra Fabio parmaklarının da yardımıyla kızın içine girdi.

Alice erkeğin gerçekten ağlayıp ağlamadığından emin olamadı, çünkü onun teniyle temas halinde olmamak için başını öte yana çevirmişti ama kocasının davranışlarında farklı bir şeyler olduğunu anlamıştı. Daha şiddetli bir şekilde, her zamankinden daha aceleci bir tavırla gidip geliyor, sonra ansızın duruyor, kuvvetli bir soluk alıyor ve sanki daha derinlere girme arzusu ile ondan ve odadan kaçıp gitme arzusu arasında mücadele ediyormuş gibi yeniden başlıyordu. Sonra erkeğin derin derin solurken burnunu çektiğini işitti.

Bitirdiğinde aceleyle toparlandı, yataktan kalktı ve ışığı bile yakmadan gidip banyoya kapandı.

İçeride her zamankinden daha fazla kaldı. Alice yatağın ortasına, çarşafların daha serin olduğu yere kaydı. İçeride hiçbir şeyin olup bitmediği karnına koydu elini ve ilk kez artık kimseyi suçlamaya hakkı olmadığını, bütün hataların yalnızca kendisinde olduğunu düşündü.

Fabio loş odaya döndü, kıza sırtını dönerek yatağa uzandı. Sıra Alice'deydi ama o yerinden kımıldamadı. Bir şey olmak üzereydi, havanın bununla yüklü olduğunu hissediyordu.

Erkek, konuşmadan önce bir iki dakika daha oyalandı.

"Ali" dedi.

"Evet?"

Gene tereddüt etti.

"Ben artık dayanamıyorum" dedi usulca.

Alice sanki ansızın yatağın göbeğinden fışkırmış sarmaşıklar gibi sözcüklerin karnını sıkıştırdığını hissetti. Yanıt vermedi. Devam etmesini bekledi.

"Ne olduğunu biliyorum" diye sürdürdü Fabio. Sesi daha belirginleşmişti. Duvarlara çarpınca hafif metalik bir yankı yapıyordu. "Sen ne girmemi, ne konuşmamı istiyorsun. Ama böyle..."

Durdu. Alice'nin gözleri açıktı. Karanlığa alışmışlardı. Mobilyaların; koltuğun, dolabın, hiçbir şey yansıtmayan aynalı şifoniyerin siluetlerini seçebiliyordu. Bütün o eşyalar, hareketsiz ve korkunç bir ısrarla orada öylece duruyorlardı.

Alice anne ve babasının yatak odasını hatırladı. Birbirlerine benzediklerini düşündü; dünyanın bütün yatak odaları birbirine benziyordu. Kendi kendine neden korktuğunu sordu; erkeği mi yoksa bütün bu eşyaları mı kaybetmekten korkuyordu: perdeleri, tabloları, halıları, çekmecelerin içinde özenle katlanmış olarak duran ve ona güven veren her şeyi...

"Bu akşam zar zor iki kabak yedin" dedi Fabio.

Kız otomatik olarak "Acıkmamıştım" yanıtını verdi.

Tamam, diye düşündü.

"Dün akşam da aynıydı. Ete dokunmadın bile. Minik parçalara böldün ve sonra peçeteye sakladın. Beni bu kadar aptal mı sanıyorsun gerçekten?"

Alice çarşafı sıktı. Onun hiç farkına varmamış olacağını nasıl düşünebilmişti? Kocasının gözleri önünde yüzlerce, binlerce kez yinelenen aynı sahneyi gözünün önüne getirdi. Onun sessizce düşünmüş olabileceği her şey yüzünden öfkelendiğini hissetti.

"Bir önceki akşam ve daha da önceki akşam neler yediğimi de biliyorsundur, sanırım" dedi.

Kocası bu kez yüksek sesle "Bana bunun ne olduğunu açıkla" dedi. "Yemekten neden bu kadar tiksindiğini söyle bana."

Kız çorbasını içerken başını tabağa yaklaştıran, kaşığı sadece ağzına sokmak varken onu emercesine sesler çıkaran babasını düşündü. Yemekte karşısında otururken, çiğnenmiş iğrenç yemek parçaları ağzında biriken kocasını, iğrenme duygusuyla düşündü. Viola'nın karamelasını, üzerine yapışmış olan o saçları ve onun o sentetik çilek tadını düşündü. Sonra üzerinde tişörtü olmadan karşısına dikildiği eski evindeki o büyük aynada, bacağını bedeninin dışında, gövdesinden ayrı ve gereksiz bir organ haline getiren o dikiş iziyle yansıyan kendini düşündü. Hatlarının kırılgan dengesini, kaburgalarının karnına incecik bir şerit gibi gölge etmesini ve bütün bunları her ne pahasına olursa olsun savunmaya hazır olduğunu düşündü.

"Nedir istediğin? Tıka basa yemeye başlamamı mı istiyorsun? Senin bebeğini doğurmak için deforme olmamı mı?" Bebek sanki evrenin bir yerlerinde çoktan varmış gibi konuşmuştu. Onu özellikle *senin* diye nitelendirmişti. "Çok ısrar ediyorsan tedavi görebilirim. Hormon, ilaç, bu çocuğu doğurmak için her ne iğrençlik gerekiyorsa alabilirim. O zaman beni gözetim altında tutmaktan vazgeçersin."

"Hayır, konu bu değil" diye karşılık verdi Fabio. O rahatsız edici güvenini bir anda kazanıvermişti.

Alice onun tehditkâr bedeninden uzaklaşmak için yatağın kenarına kaydı. Erkek sırtüstü döndü. Gözleri açık, yüzü gergindi; sanki karanlığın ötesindeki bir şeyler görmeye çalışır gibiydi.

"Ah öyle mi?"

"Bütün riskleri göz önünde bulundurmalısın, özellikle de senin koşullarında."

"Senin koşullarında" diye yineledi Alice içinden. İçgüdüsel bir şekilde bedeninin kontrolünün elinde olduğunu belli etmek istercesine sakat dizini kıvırmayı denedi ama dizi zar zor kımıldayabildi.

"Zavallı Fabio" dedi. "Karısı hem topal hem..."

Sözlerini bitiremedi. Havada çoktan titreşmeye başlamış olan o son sözcük boğazında kaldı.

Bu sözlerin farkında değilmiş gibi davranan Fabio "Beynin bir kısmı vardır ki" diye konuşmaya başladı, "ve olasılıkla hipotalamustur, işte o kısım organizmanın yağ kitlesi endeksini kontrol eder. Eğer bu endeks fazla inerse, gonadotrofin üretimi durdurulur. Mekanizma kilitlenir, âdet kanamaları yok olur. Ama bu belirtilerin ilk adımıdır. Sonra daha ağır şeyler de olur. Kemiklerdeki mineral yoğunluğu azalır ve kemik erimesi başlar. Kemikler gofret gibi un ufak olur."

Tekdüze bir sesle nedenleri ve sonuçları sıralayan bir hekim gibi konuşuyordu; sanki bir hastalığın adını bilmek onu tedavi etmekle aynı anlama gelirmiş gibi davranıyordu. Alice kemiklerinin zaten bir kez un ufak olduğunu, bu konunun onu artık ilgilendirmediğini düşündü.

"Her şeyin normale dönebilmesi için o endeksi yükseltmek yeterlidir" diye ekledi Fabio. "Yavaş bir süreçtir ama daha zamanımız var."

Alice dirseklerinin üzerinde doğruldu. Bu odadan çıkmak istiyordu.

"Harika. Sanıyorum bütün bunları çoktan hazırlamıştın kafanda" yorumunda bulundu. "Demek hepsi bu. Bu kadar basit."

Fabio da oturur pozisyona geçti. Onun kolunu tuttu ama o sıyrıldı. Erkek odanın loşluğunda gözlerini karısının gözlerine dikti.

"Bu artık yalnızca seni ilgilendirmekten çıktı" dedi.

Alice başını salladı.

"Oysa öyle" dedi. "Belki de özellikle bunu istiyordum, bunu hiç düşünmemiş miydin? Kemiklerimin un ufak olmasını, mekanizmanın durmasını istiyorum. Aynen senin söylediğin gibi."

Fabio eliyle şilteye öyle sert vurdu ki, Alice yerinden sıçradı.

Sonra da kocasını kışkırtmak için "Şimdi ne yapmak istiyorsun peki?" diye sordu.

Fabio dişlerinin arasından soluk aldı. Ciğerlerinde sıkışmış olan şiddet kollarını kaskatı etti.

"Sen yalnızca bencilin tekisin. Şımarık ve bencilsin."

Kendini yeniden yatağa attı ve Alice'ye arkasını döndü. Ansızın odadaki nesneler kendi çevrelerinde dönmeye başlar gibi oldular. Yeniden bir sessizlik oldu ama bu belirsiz bir sessizlikti. Alice cılız bir vızıltı hisseder gibiydi; hani sinemalarda eski filmlere özgü olan o vızıltı. Nereden geldiğini anlamaya çalışarak sessiz kaldı.

Sonra kocasının belli belirsiz sarsılan siluetini fark etti. Bastırmaya çalıştığı hıçkırıklar şiltenin ritmik bir titreşimi gibiydi. Bedeni bir elini uzatmasını, ona dokunmasını, boynunu ve saçlarını okşamasını istiyordu ama Alice onu öylece bıraktı. Yataktan kalktı ve banyoya gitti; kapıyı arkasından hızla çarptı.

33

Alberto ile Mattia öğle yemeğinden sonra bodrum katına indiler. Orada saat hep aynıydı ve zamanın akışı yalnızca tavandaki neon lambasının beyaz ışığıyla dolan gözlerin ağırlaşmasıyla ölçülürdü. Boş bir sınıfa girmişler, Alberto kürsünün üstüne oturmuştu. Şişman değildi ama toplu bir yapısı vardı ve Mattia onun sürekli genleştiğini düşünürdü.

"Dökül bakalım" dedi Alberto. "Her şeyi en baştan anlat."

Mattia eline bir tebeşir aldı ve bunu ortadan kırdı. Beyaz ve incecik kireç tozu mezuniyet günü de ayağında olan deri ayakkabılarının burnuna döküldü.

"Olguyu iki boyutlu olarak alalım ele" dedi.

O güzel el yazısıyla yazmaya başladı. Üst sol köşeden başladı ve ilk iki karatahtayı bütünüyle doldurdu. Üçüncü tahtaya ise daha sonra gerekli olacak sonuçları kopyalıyordu. Aslında bunları zihninden ilk kez dışarı döküyor olsa da, bu hesabı yüzlerce kez yapmış gibi görünüyordu. Arada sırada dönüp Alberto'ya bakıyordu; o da zihniyle tebeşire yetişmeye çalışırken ciddi bir ifadeyle onaylıyordu.

Yarım saat sonra en sona geldiğinde Mattia çocukken yaptığı gibi çerçeve içine aldığı karenin yanına q.e.d. yazdı. Tebeşir elinin derisini kurutmuştu ama o bunun farkına bile varmadı. Bacakları hafifçe titriyordu.

On saniye kadar her ikisi de derin düşünme halinde sessizliklerini korudular. Sonra Alberto ellerini çırptı ve bu ses sessizlikte kırbaç gibi şakladı. Kürsüden inerken neredeyse düşüyordu, çünkü kımıldamadan aşağı

sarktıklarından bacakları uyuşmuştu. Bir elini Mattia'nın omzuna koydu ve o arkadaşının ağır ve güven verici varlığını aynı anda hissetti.

"Bu sefer saçmalamak yok" dedi. "Bu akşam yemeğe bize geliyorsun, bunu kutlayacağız."

Mattia belli belirsiz gülümsedi.

"Tamam" dedi.

Tahtayı elbirliğiyle sildiler. Hiçbir şey okunmamasına, yazılmış olandan geriye bir gölge bile kalmamasına özen gösterdiler. Gerçi hiç kimse orada çözülmüş olandan bir şey anlayamazdı ama onlar bu sonucu şimdiden kıskanıyorlar, harika bir sır olarak paylaşıyorlardı.

Sınıftan çıktılar ve Mattia ışıkları söndürdü. Sonra birbirlerinin ardı sıra merdivenleri çıkarlarken her biri o anın küçük zaferinin tadını çıkarıyordu.

Alberto'nun evi, kentin tam öteki ucunda, Mattia'nın oturduğu yerleşim merkezinin tıpatıp aynısı olan bir yerdeydi. Mattia yarı boş bir otobüste, alnını pencereye dayayarak kenti boydan boya aştı. Soğuk yüzeyle temas halinde olmak onu rahatlatıyordu; aklına annesinin Michela'nın alnına koyduğu bant geldi; bu ıslak bezden başka bir şey değildi ama akşamları küçük kızın titremeye başladığı, dişlerinin kenetlendiği o krizler tuttuğunda onu rahatlatırdı. Michela, ağabeyine de ıslak mendil konmasını isterdi; bunu bakışlarıyla annesine anlatırdı ve o zaman kendi de yatağa uzanır, kız kardeşinin kıvranmasının sona ermesini beklerdi.

Siyah ceketini ve siyah gömleğini giymişti. Duş yapmış, tıraş olmuştu. Daha önce hiç girmediği bir içki dükkânından etiketi en şık olanı seçerek kırmızı şarap satın almıştı. Satıcı hanım şişeyi önce pelür kâğıdına sarmış, sonra da yaldızlı bir torbaya koymuştu. Kapının açılmasını beklerken, Mattia elindeki torbayı sarkaç misali ileri geri sallıyordu. Çevresinin zemin karolarına tam olarak oturması için paspası ayağıyla düzeltti.

Alberto'nun karısı kapıyı açtı. Mattia'nın uzattığı eli de, içinde şişe olan torbayı da görmezden geldi. Bunun yerine onu kendine doğru çekerek yanağından öptü.

"Siz ikiniz neler karıştırıyorsunuz bilmem ama Alberto'yu bu akşamki kadar mutlu hiç görmedim" diye fısıldadı kulağına. "Gel içeri."

Mattia ürpertiyi savabilmek için kulağını omzuna sürterek kaşıyacaktı ki tuttu kendini.

Kadın içeriye doğru "Albi, Mattia geldi" diye seslendi.

Alberto'nun yerine koridordan oğlu Philip çıkıverdi. Mattia onu babasının yazı masasında bulundurduğu resminden tanıyordu; orada Philip henüz birkaç aylıktı ve bütün yeni doğmuş bebekler gibi yusyuvarlak ve sıradandı. Onun büyümüş olabileceğini hiç düşünmemişti. Anne ve babasının bazı hatları teninin altından ısrarla kendilerine yer açıyorlardı: Alberto'nun fazla uzun çenesi, annesinin pek fazla açılmayan gözkapakları gibi. Mattia büyümenin acımasız mekanizmasını, yumuşak kıkırdakların fark edilmesi olanaksız ama kaçınılmaz değişimlere maruz kalışını düşündü; bir an için Michela'yı ve onun parktaki günde sonsuza kadar donup kalan yüz hatlarını aklından geçirdi.

Philip üç tekerlekli bisikletini çılgınca sürerek yaklaştı. Mattia'yı fark edince aniden fren yaptı ve sanki yasaklanmış bir şeyi yaparken yakalanmışçasına afallayarak gözlerini ona dikti. Alberto'nun karısı onu bisikletten kaldırdı ve kucağına aldı.

Burnunu oğlunun yanakları arasına gömerek "İşte küçük canavar bu!" dedi.

Mattia ona belli belirsiz gülümsedi. Çocuklar onu tedirgin ederdi.

Alberto'nun karısı "Şu tarafa geçelim. Nadia çoktan geldi" diye sürdürdü sözlerini.

"Nadia mı?" dedi Mattia.

Alberto'nun karısı ona şaşkınlık ifadesiyle baktı.

"Evet, Nadia" dedi. "Albi söylemedi mi sana?"

"Hayır."

Bir anlık bir rahatsızlık oldu. Mattia, Nadia adında kimseyi tanımıyordu. Bunun altında ne yattığını merak etti ve öğrenmekten korktu.

"Her neyse, içeride işte. Gel."

Mutfağa doğru yürürlerken, Philip annesinin omzunun arkasından kuşkuyla Mattia'yı süzüyordu; işaretparmağı ile ortaparmağını ağzına sokmuş, tükürükleri elinden akıyordu. Mattia başka bir yöne bakmak zorunda kaldı. Aklına bundan daha uzun bir koridorda Alice'nin peşinden gidişi geldi. Duvarlara tablo yerine asılmış olan Philip'in karalamalarına baktı ve yere dağılmış oyuncaklara basmamaya özen gösterdi. Duvarlar dahil bütün eve onun hiç alışık olmadığı bir canlılık havası sinmişti. Var olmamaya kolayca karar verebileceği kendi evini düşündü. Yemek davetini kabul etmiş olmaktan şimdiden pişmanlık duydu.

Alberto onu mutfakta karşıladı ve dostça elini sıktı; o da otomatik olarak karşılık verdi. Sofrada oturmuş olan kadın kalktı ve ona elini uzattı.

"Bu Nadia" diye takdim etti Alberto. "Bu da bizim gelecekteki Fields madalyamız."[5]

Mattia utana sıkıla "Memnun oldum" dedi.

Nadia ona gülümsedi. Belki de onu yanaklarından öpmek için öne eğildi ama Mattia'nın devinimsizliği onu durdurdu.

"Memnun oldum" demekle yetindi.

Mattia birkaç saniye için kadının kulaklarından sarkan büyük küpelerden birine takıldı; çapı en az beş santim olan altın rengindeki halka Nadia başını oynattıkça karmaşık bir hareketle sallanıyordu. Mattia bunu üç kartezyen eksen üzerine yerleştirmek istedi. Bu takının boyutu ve Nadia'nın siyah

saçlarıyla yarattığı tezat yüzünden arsızca, neredeyse açık saçık şeyler geliyordu aklına ve bu onu hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

En sonunda "İlginç görünüyor" yorumunu yapınca Mattia başını öne eğdi.

Alberto elini havada bir elipsoit çizecek şekilde hareket ettirerek "İlginçten de öte" derken, Mattia bu şeklin gerçekte var olduğunu hayal etti.

Alberto'nun karısı elinde kimyon kokuları yayan çorba kâsesiyle içeriye girdi. Sohbet çok daha yansız bir alan olan yemek konusuna kaydı. Tam olarak farkına varmadıkları bir gerilim havada gevşemeye başlar gibi oldu. Mattia dışında herkes bu kuzey ülkesinde özlediği tatlardan söz etmeye başladı. Alberto annesinin bir zamanlar evde yaptığı *ravioli*'yi anlattı. Karısı ise üniversite yıllarında, kumsalın karşısındaki bir lokantada birlikte yedikleri deniz ürünlü salatayı hatırladı. Nadia ise ait olduğu küçük köyün tek pastanesinde yapılan ve üzeri simsiyah çikolata parçacıklarıyla süslü, içi lor peyniri doldurulmuş *canolli* tatlılarını tarif etti. Anlatırken gözlerini yumdu ve sanki o tattan hâlâ biraz yakalayabilirmiş gibi dudaklarını içe kıvırdı. Altdudağını bir süre azıdişleriyle tuttu, sonra bıraktı. Mattia, farkına varmadan bu ayrıntıya takıldı. Nadia'nın dişiliğinde, ellerinin akışkan hareketlerinde, dudak ünsüzlerini gereksiz yere vurgulayarak telaffuz edişindeki Güneyli aksanında abartılmış bir şeyler olduğunu düşündü. Hem cesaretini kıran hem de yanaklarını ısıtan karanlık bir kudret gibiydi.

Nadia "Dönebilme cesaretini göstermemiz yeter" diyerek konuyu kapattı.

Hepsi birkaç saniye boyunca sessiz kaldılar. Sanki her biri onu oraya çivilemiş olan nedeni düşünür gibiydi. Philip masanın bir iki adım ötesinde oyuncaklarını birbirlerine vurarak gürültü yapıyordu.

Alberto daha çok kendi konuşarak ve ellerini gittikçe dağınıklaşan sofranın üzerinde sallayarak canlı bir sohbeti bütün yemek boyunca ayakta tutmayı başardı.

Tatlıdan sonra karısı tabakları toplamak üzere kalktı. Nadia da ona yardıma girişti ama ev sahibi olduğu yerde kalmasını söyleyerek mutfağa girdi.

Sessizliğe gömüldüler. Mattia işaretparmağını bıçağının tırtıklı yüzeyinde gezdirirken derin bir düşünceye dalmış gibiydi.

Alberto da "Gidip bakayım ne yapıyor" diyerek ayağa kalktı. Ona sırtı dönük olan Nadia'nın arkasından Mattia'ya sen ne yapman gerektiğini bilirsin anlamında bir bakış fırlattı.

O ve Nadia Philip'le yalnız kaldılar. Bakacak başka hiçbir şey olmadığından bakışlarını aynı anda kaldırdılar ve bu sıkıcı durum yüzünden ikisini de gülme tuttu.

Nadia, bir süre sonra "Peki sen?" dedi. "Neden burada kalmayı seçtin?"

Sırrını anlamaya çalışırcasına kısık gözlerle süzüyordu onu. Kirpikleri çok uzun ve sıktı. Mattia bunların gerçek olamayacak kadar hareketsiz olduklarını düşünüyordu.

İşaretparmağıyla ekmek kırıntılarını bir hizaya sokmayı bitirdi. Omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum" dedi. "Sanki burada daha fazla oksijen var gibi."

Kadın anlamış gibi, düşünceli bir şekilde onayladı. Mutfaktan Alberto ile karısının sesleri geliyordu; yeniden su sızdıran musluk, Philip'i kim yatıracak gibi ortak konular hakkında konuşuyorlardı ve bunlar o aşamada Mattia'ya müthiş önemli görünüyordu.

Yeniden sessizlik oldu ve Mattia söyleyecek bir şey bulabilmek için kendini zorladı. Nereye bakarsa baksın Nadia görüş alanında fazlasıyla yer kaplıyordu. Yakası açık giysisinin mor rengi, Mattia şimdi boş bardağı seyrediyor olsa da dikkati üzerine çekiyordu. Bacakları, masanın, sofra örtüsünün altına gizlenmişlerdi ve Mattia onların karanlıkta zorunlu olarak kaçınılmaz bir yakınlaşma içinde olduklarını düşündü.

Philip yanlarına geldi, önüne, tam peçetesinin üzerine minik bir araba koydu. Mattia Maserati'nin minyatür modeline baktı, sonra gözlerini kendini süzmekte olan ve bir şey yapmaya karar vermesini bekleyen Philip'e çevirdi.

Belli belirsiz bir kararsızlıkla minik otomobili iki parmağı arasına aldı ve sofra örtüsü üzerinde ileri geri yürütmeye başladı. Nadia'nın, onun tutukluğunu ölçen bakışlarını üzerinde hissediyordu. Ağzıyla ürkek bir "brum" sesi çıkardı. Sonra boş verdi. Philip onu sessizlik içinde izliyordu; pek hoşnut görünmüyordu. Kolunu uzattı, minik otomobilini aldı ve oyuncaklarının başına döndü.

Mattia bardağına şarap doldurdu ve bir yudumda içti. Sonra önce Nadia'ya ikram etmesi gerektiğini hatırladı ve "İster misin?" diye sordu. Kadın "Hayır" dedi, üşüyen insanlara özgü bir hareketle ellerini geri çekti ve omuzlarını sıkıştırdı.

Alberto yeniden odaya girdi ve hırıltı gibi bir ses çıkardı. Elleriyle yüzünü sertçe ovuşturdu.

"Uyku saati" dedi oğluna. Bir kuklaymış gibi polo tişörtünün yakasından tutup yukarı çekti.

Philip itiraz etmeden peşinden gitti. Çıkarken yere yığılı duran oyuncaklarına son bir bakış fırlattı; sanki aralarına bir şey gizlemiş gibiydi.

Tam olarak Mattia'ya hitap etmese de Nadia "Ben de gitsem iyi olacak" dedi.

Mattia "Evet, artık kalkmalıyız" diye ekledi.

İkisi de kalkmak istercesine bacak kaslarını gerdiler ama bu sahte bir çıkış oldu. Oldukları yerde kaldılar ve yeniden birbirlerine baktılar. Nadia gülümsedi ve Mattia onun bakışının bütün bedenini dolaştığını, gizleyecek bir şeyi kalmayana kadar, iliklerine kadar soyduğunu hissetti.

Neredeyse aynı anda kalktılar. İskemlelerini masaya yaklaştırdılar ve Mattia kadının da iskemleyi havaya kaldırma özenini gösterdiğini fark etti.

Alberto geldiğinde ayaktaydılar ama ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Nadia her ikisinin yerine yanıt vererek "Geç oldu, siz de yorulmuş olmalısınız" dedi.

Alberto suç ortağı gülümsemesiyle Mattia'ya baktı.

"Size bir taksi çağırayım" dedi.

Mattia atılıp "Ben otobüse bineceğim" dedi.

Alberto ona ters bir bakış fırlattı.

"Bu saatte mi? Yok artık!" dedi. "Zaten Nadia'nın evi yolunun üzerinde."

34

Kentin ıssız dış caddeleri arasında süzülen taksi hepsi birbirine benzeyen, balkonsuz apartmanların önünden geçiyordu. Pek az sayıda da olsa, bazı pencerelerde ışık vardı. Mart ayında günler kısaydı ve insanların metabolizmaları geceye uyum sağlıyordu.

Nadia sanki yüksek sesle düşünürcesine "Burada kentler daha karanlık" dedi.

Arka koltuğun iki ucunda oturuyorlardı. Mattia taksimetrede rakamların değişmesini, kırmızı çizgilerin sönüp, tekrar yanarak farklı sayılar oluşturmasını seyrediyordu.

Kadın onları birbirlerinden ayıran gülünç yalnızlık mekânını düşünüyor, bunu bedeniyle doldurma cesaretini arıyordu. Apartmanı birkaç blok ötedeydi ve zaman da yol gibi hızla tükeniyordu. Bu sadece o akşam akıp giden zaman değildi; aynı zamanda olasılıkların, henüz tamamlamadığı otuz beş yaşının da süresiydi. Martin'den ayrıldığı bu son yıl içerisinde buranın yabancılığını algılamaya; tenini kurutan, yazın bile sona ermeyen dondurucu soğuğunu hissetmeye başlamıştı. Gene de bu topraklardan ayrılıp ayrılmamaya karar veremiyordu. Artık buraya bağlanmıştı, insanın sadece canını acıtan şeylere bağlandığı o inatla bağlıydı.

Eğer bir şeyler çözümlenebilecekse, bu otomobilin içinde çözümlenecek diye düşündü. Daha sonra buna güç bulamayacaktı. O zaman para kazanabilmek ve zamanın oyduğu boşlukları doldurmak için, pişmanlık duymadan kendini nihayet çevirilerine, gece gündüz sayfalarını didiklediği kitaplarına verebilecekti.

Bu erkeği heyecan verici bulmuştu. Alberto'nun ona boş yere tanıştırdığı öteki meslektaşlarından daha tuhaf, çok daha tuhaf biriydi. Üzerinde çalıştıkları bilim dalı sanki sadece acayip insanları kendine çekiyordu ya da yıllar içinde onları böyle acayipleştiriyordu. Eğlenceli bir şey söylemiş olmak için Mattia'ya bu iki varsayımdan hangisinin doğru olduğunu sormak isterdi ama içinden gelmedi. Gene de tuhaf bir durum söz konusuydu. Ve huzursuz ediciydi. Ama aynı zamanda bakışlarında bir şey, o kara gözlerde yüzen ışıltılı bir zerrecik var gibiydi ve Nadia şimdiye kadar hiçbir kadının henüz onu yakalamayı beceremediğinden emindi.

Onu baştan çıkarabilirdi, bunu yapmak için can atıyordu. Boynunun çıplaklığını ortaya çıkarmak için saçlarını bir tarafa toplamıştı ve parmakları kucağında duran çantasının dikişleri üzerinde gidip geliyordu. Ama daha ileri gitmeye cesaret edemiyor, hatta ona dönmeyi bile istemiyordu. Eğer erkek başka tarafa bakıyorsa da o bunu bilmek istemiyordu.

Mattia ısıtmak için yumruk yaptığı eline hafifçe öksürdü. Nadia'nın telaşını hissediyordu ama karar veremiyordu. Hem karar verse bile ne yapacağını bilemediğini düşünüyordu. Denis bir keresinde kendinden söz ederken, satrançtaki açıklar misali, bütün yaklaşmaların aynı olduğunu söylemişti ona. Hiçbir şey uydurmaya gerek yoktur, bu bir işe yaramaz, çünkü zaten aynı şeyi arayan iki kişi söz konusudur. Oyun kendi yolunu bulur ve strateji ancak o noktada işe yarar.

Ama ben açık vermeleri bile tanımıyorum, diye geçirdi aklından.

Tek yaptığı, sol elini denize atılmış bir halatın ucu gibi, koltuğun ortasına koymak oldu. Sentetik dokuma içini ürpertse bile onu orada tuttu.

Nadia anladı, sessizce ve usulca ortaya kaydı. Elin orada olduğunu sanki bilirmiş gibi bileğinden tutarak kolunu kaldırdı ve boynuna doladı. Başını erkeğin göğsüne yasladı ve gözlerini yumdu.

Üzerinde, saçları arasına yuvalanmış ağır bir koku vardı; bu hemen Mattia'nın giysilerine yapıştı ve zorbalıkla onun burun deliklerini doldurdu.

Taksi, Nadia'nın apartmanının önünde sol kaldırıma yanaştı ve motoru çalışır durumda durdu.

Sürücü *"Seventeen thirty"*[6] dedi.

Kadın doğruldu ve her ikisi de bu anı yeniden yaratabilmenin, bir başka dengeyi bozup yenisini oluşturmanın ne kadar zor olacağını düşündüler. Acaba bunu bir kez daha başarabilir miyim diye sordular kendilerine.

Mattia ceplerini karıştırdı ve cüzdanını buldu. Yirmilik bir banknot uzattı ve *"No change, thanks"*[7] dedi. Kadın arabanın kapısını açtı.

Şimdi onun peşinden git, diye düşündü Mattia ama kımıldamadı.

Nadia çoktan kaldırımdaydı. Taksi sürücüsü Mattia'yı dikiz aynasından izliyor, ne yapması gerektiğini söylemesini bekliyordu. Taksimetredeki kutucukların hepsi yanıyordu ve 00.00'ı gösteriyordu.

"Gel" dedi Nadia ve o da söz dinledi.

Taksi hareket etti ve onlar mavi moket kaplı dik merdivenleri tırmanmaya başladılar; basamaklar o kadar dardı ki, Mattia yan basmak zorunda kalıyordu.

Nadia'nın evi tam yalnız yaşayan bir kadına yakışır şekilde temiz ve ayrıntılara özen gösterilerek döşenmişti. Yuvarlak masanın ortasında uzun zamandan beri koku vermez olmuş kuru çiçek yapraklarıyla dolu hasır bir sepet duruyordu. Bu topraklarda, Kuzey'de rastlanmayan turuncu, mavi, yumurta sarısı gibi canlı renklerle boyanan duvarlar çevreye kafa tutar gibiydi.

Mattia izin isteyerek içeri girdi ve Nadia'nın kendi mekânında hareket etme rahatlığıyla paltosunu çıkarıp bir iskemleye bırakışını seyretti.

"İçecek bir şeyler alacağım" dedi kadın.

Hırpalanmış ellerini ceplerine saklayan Mattia odanın ortasında bekliyordu. Nadia az sonra elinde yarıya kadar kırmızı şarapla doldurulmuş

iki kadehle döndü. İçinden geçirdiği bir şeye gülüyordu.

"Artık alışkanlığımı yitirdim. Uzun zamandır başıma gelmiyordu" itirafında bulundu.

Kendinin hiç böyle bir deneyimi olmadığını söylemeye utanan Mattia "Tamam" dedi.

Çekingen bakışlarla etrafa bakınırlarken şaraplarını sessizce yudumluyorlardı. Arada bir bakışları kesiştiğinde ise iki çocuk gibi belli belirsiz gülümsüyorlardı.

Nadia, erkeğin yer kazanması için bacaklarını divana toplamıştı. Sahne hazırdı. Tek bir hareket, bütün başlangıçlarda olduğu gibi beklenmedik ve sert bir girişim gerekiyordu bir tek.

Bir dakika daha düşündü. Sonra elindeki kadehi, ayağıyla devirme tehlikesinden korumak için divanın arkasına bıraktı ve kararlı bir şekilde Mattia'ya uzandı. Onu öptü. Ayağıyla topuklarından iterek ayakkabılarını çıkardı; onlar da yere tok bir sesle düştü. Hayır demesine fırsat vermeden erkeğin üzerine ata biner gibi oturdu.

Kadehini aldı ve ellerini kendi beline koydu. Mattia'nın dili kaskatıydı. Harekete geçirmek için kendi dilini onunkinin çevresinde dolaştırmaya başladı; sonunda Mattia da aynı hareketi ters yönde yaptı.

Belli bir bocalama sonucunda yana devrildiler ve Mattia altta kaldı. Bacağının biri divandan düşmüştü, öteki ise kadının ağırlığı altında gergin bir şekilde uzanıyordu. Aklı dilinin dairesel hareketinde, onun periyodik devinimindeydi ama kısa süre sonra dikkati dağıldı; sanki Nadia'nın onunkini ezen yüzü, Alice'le olduğu üzere, düşünce çarkının karmaşık işleyişini bozmuş gibiydi.

Ellerini Nadia'nın kazağının altına kaydırdı ve kadının teniyle temas halinde olmak onu tedirgin etmedi. Yavaşça soyunurlarken ne birbirlerinden koptular ne de gözlerini açtılar, çünkü odada çok fazla ışık vardı ve herhangi bir mola onları durdururdu.

Sutyenin kopçalarıyla uğraşırken Mattia, işte oluyor, diye düşündü. Evet, eninde sonunda, senin daha önceden tahmin edemediğin bir şekilde olur işte.

35

Fabio erken kalkmıştı. Alice duymasın diye çalar saati susturmuş ve karısına bakmamaya çalışarak odadan çıkmıştı; Alice yatağın kendine ait kısmında, bir kolu çarşafın dışında, eliyle çarşafı tutmuş olarak yatıyordu; belki rüyasında bir şeyi yakaladığını görüyordu.

Fabio bitkin düşünce uyuyakalmış, gittikçe korkunçlaşan bir dizi karabasan görmüştü. Şimdi elleriyle bir şeyler yapma, kirlenme, terleme, kaslarını yorma gereksinmesi duyuyordu. Hastaneye gidip fazladan nöbet tutmayı düşündü ama ayın her ikinci cumartesisinde olduğu üzere anne ve babası öğle yemeğine geleceklerdi. İki kez onları arayıp Alice'nin kendini iyi hissetmediği bahanesiyle bu daveti iptal etmeye niyetlendi ama sonra pek hassas olduklarından, Alice'nin hatırını sormak için telefon edeceklerini düşünüp vazgeçti; bu durumda karısıyla yeniden tartışmak zorunda kalacaktı ve her şey daha kötü olacaktı.

Mutfağa gidince tişörtünü çıkardı. Buzdolabından süt alıp içti. Hiçbir şey yokmuş gibi yapabilir, sanki o gece hiçbir şey olmamış gibi davranabilir ve her zamanki hayatını sürdürebilirdi ama şimdi boğazının ta derinlerinde yepyeni bir bulantı hissediyordu. Yanaklarında kuruyup kalmış gözyaşları cildini geriyordu. Mutfak lavabosunda yüzünü yıkadı ve yanda asılı bezle kurulandı.

Pencereden dışarıya baktı. Gökyüzü kapalıydı ama güneş az sonra yüzünü gösterecekti. Yılın bu döneminde hep aynı olurdu. Havanın böyle olduğu bir günde oğlunu bisiklete bindirebilir, kanal boyunca uzanan pistte gezdirebilir, parka kadar götürebilirdi. Oradaki çeşmeden su içebilirler, yarım saatçik de olsa, otların üstüne oturabilirlerdi. Sonra, bu sefer cadden geçerek geri dönerlerdi. Pastaneye uğrarlar, öğle yemeği için tatlı bir şeyler alırlardı.

Çok fazla bir şey istemiyordu. Sadece hep hak etmiş olduğu olağan bir şeydi istediği.

Üzerinde külotla garaja indi. En üst raftan alet sandığını aldı ve sandığın ağırlığı onu bir an için rahatlattı. İçinden bir tornavida, bir dokuzluk bir de on ikilik anahtar çıkardı ve bisikletini sistemli bir biçimde, parça parça söktü.

Önce zincirleri yağladı, sonra alkol döktüğü üstüpüyle iskeletini parlattı. Tırnağıyla, kuruyup kalmış çamur lekelerini kazıdı. Pedalların ortalarını, parmak girmeyen boşluklarını bile iyice temizledi. Değişik parçaları monte etti, frenlerin tutup tutmadığını denedi, mükemmel bir dengeye sahip olacakları şekilde ayarladı. Eliyle basıncı denetleyerek lastikleri şişirdi.

Bir adım geri geldi, ellerini bacaklarına sürerek temizledi ve işini gözden geçirdi ama o anda bile rahatsızlık verici bir kopukluk duygusu içindeydi. Bir tekmeyle bisikleti yere devirdi. O da bir hayvan gibi kendi içine katlandı. Bir pedal boşa dönmeye başladı ve Fabio, sessizlik yeniden egemen olana kadar hipnotize olmuş gibi onun vızıltısını dinledi.

Garajdan tam çıkacakken döndü. Bisikleti kaldırdı ve yerine koydu. Zarar görüp görmediğini gözden geçirmeden edemedi. Neden her şeyi dağınıklığı içinde bırakmayı, beynini saran öfkeye izin vermeyi, küfretmeyi, eşyaları kırıp dökmeyi beceremediğini sordu kendi kendine. Çünkü öyle olmadığında bile her şey yerli yerindeymiş gibi görünmesini yeğliyordu.

Işığı söndürdü ve merdivenleri çıktı.

Alice mutfak masasında oturuyordu. Düşünceli bir şekilde çayını yudumluyordu. Önünde sadece yapay tatlandırıcı kutusu duruyordu. Bakışlarını kaldırdı ve onu süzdü.

"Neden uyandırmadın beni?"

Fabio omuzlarını silkti. Musluğa yaklaştı ve suyu sonuna kadar açtı.

"Güzel uyuyordun" dedi.

Ellerine bulaşık deterjanı döktü ve siyah yağ lekelerini çıkarabilmek için suyun altında hızla ovuşturdu.

"Öğle yemeğini yetiştiremeyeceğim."

Fabio omuzlarını kaldırdı.

"Yemekten vazgeçebiliriz" dedi.

"Hayret?"

Erkek ellerini daha sertçe ovuşturdu.

"Bilmem. Sadece bir düşünceydi."

"Yeni bir düşünce."

"Haklısın. Berbat bir düşünce" diye yanıtladı Fabio sımsıkı dişlerinin arasından.

Musluğu kapatıp handiyse aceleyle mutfaktan çıktı. Alice az sonra duştan akan suyun şırıltısını işitti. Fincanını lavabonun içine bıraktı ve giyinmek için odaya döndü.

Fabio'nun tarafında çarşaf dertop olmuş, bedeninin ağırlığı altında iyice kırışmıştı. Yastık sanki başını altına sokmuş gibi ikiye katlanmış, ayaklarıyla ittiği battaniye en dipte toplanmıştı. Her sabah olduğu gibi odada hafif bir ter kokusu vardı; Alice temiz hava girmesi için pencereyi açtı.

Bir önceki gece canlıymış, soluk alıp veriyormuş gibi görünen mobilyalar, şimdi odasının sıradan mobilyalarından başka bir şey değillerdi; aynen onun yazgısına boyun eğmiş hali gibi solgundular.

Çarşafları güzelce gerdikten sonra, köşelerini şiltenin altına sokarak yatağı düzeltti. Battaniyeyi Sol'un öğrettiği gibi yastıkların altına kıvırarak serdi ve giyindi. Fabio'nun kullanmakta olduğu elektrikli tıraş makinesinin sesini bir süredir hafta sonlarının uykulu sabahlarıyla özdeşleştirir olmuştu.

Duştan çıkmış, üzerine henüz tişörtünü giymemiş olan Fabio'ya arkadan sarılsa, başını onun saçlarına, kin duygusunun buharlaşmasına yetecek kadar uzun süre dayasa bir önceki geceki tartışma ötekilerden farklı olur mu ya da her zamanki gibi çözümlenir mi, diye sordu kendi kendine. Şu an için başka olası bir çare yok gibi görünüyordu.

Alice bunun tersi bir durumda ne olabileceğini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Hava akımıyla belli belirsiz şişen perdelere dalgın dalgın bakıyordu. Bir önsezi olarak hafif bir terk duygusu içindeydi; o kar dolu çukurda, sonra Mattia'nın odasında, annesinin bozulmamış yatağını hâlâ her görüşünde hissettiğine benzer bir duyguydu bu. İşaretparmağını leğen kemiğinin henüz ayrılmaya hazır olmadığı çıkık sivri ucuna götürdü ve elektrikli tıraş makinesinin vızıltısı kesildiğinde başını sallayarak, hazırlaması gereken öğle yemeğinin belirgin sıkıntısıyla mutfağa gitti. Soğanı doğradı, küçük bir parça tereyağı kesip kenardaki bir tabağa koydu. Bütün bunları ona Fabio öğretmişti. Kendisi yiyecekleri kesinlikle tutkulu olmayan bir ilgisizlikle, basit birkaç işlem dizgesiyle pişirirdi, çünkü varılacak sonuç onu hiç ilgilendirmezdi.

Kuşkonmazları, onları birbirine bağlayan kırmızı lastikten kurtardı, soğuk suyun altına tuttu ve kesme tahtasına bıraktı. Sonra su dolu bir tencereyi ateşe oturttu.

Minik gürültülerin yaklaşmasından Fabio'nun odadaki varlığını hissetti. Onun bedeniyle temasa geçmeyi beklerken kaskatı kesildi.

Oysa o divana oturdu ve dalgın dalgın bir dergiyi karıştırmaya başladı.

Ne diyeceğini tam olarak bilemese de "Fabio" diye seslendi.

Erkek onu yanıtlamadı. Gereğinden daha gürültülü bir şekilde sayfayı çevirdi. Köşesini parmaklarının arasında sıkıca tutarken koparıp koparmama arasında kararsız kalmış gibiydi.

"Fabio" diye yineledi Alice aynı ses tonuyla ama bu kez arkasını dönerek.

"Ne var?"

"Pirinci verir misin lütfen? Üst rafta. Ben yetişemiyorum."

Bu sadece bir bahaneydi, ikisi de biliyordu bunu. Sadece "buraya gel" demenin bir yoluydu.

Fabio dergiyi sehpaya attı, dergi hindistancevizinden oyulmuş küllüğe çarptı ve küllüğün olduğu yerde dönmesine neden oldu. Erkek birkaç saniye bu konu üzerinde düşünürmüşçesine ellerini dizlerine dayayarak öylece durdu. Sonra ansızın ayağa kalktı ve lavaboya yaklaştı.

Alice'ye bakmamaya çalışarak, öfkeyle "Nerede?" diye sordu.

"Şurada" diye işaret etti kadın.

Fabio seramiklerin üzerinde gürültüyle sürükleyerek bir iskemleyi buzdolabının yanına çekti. Üzerine çıktı. Ayakları çıplaktı. Alice bu ayakları hiç tanımazmış gibi baktı ve çekici buldu ama bu çekicilik onu belli belirsiz korkuttu.

Erkek karton pirinç kutusunu aldı. Ağzı daha önce açılmıştı. Salladı. Sonra Alice'ye çok ürkünç gelen bir ifadeyle gülümsedi. Paketi eğdi; pirinçler beyaz ve ince bir yağmur gibi yere dökülmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Alice.

Fabio güldü.

"Al sana pirinç" diye yanıtladı.

Kutuyu daha hızla salladı ve pirinç taneleri bütün mutfağa saçıldı. Alice ona yaklaştı.

"Kes şunu" dedi ama erkek onu duymazdan geldi. Alice daha yüksek sesle yineledi.

"Aynen düğünümüzde olduğu gibi, hatırlıyor musun? Lanet olası düğünümüzdeki gibi" diye bağırdı Fabio.

Alice onu durdurmak için kolundan yakalayınca, Fabio pirinci başından aşağı dökmeye başladı. Birkaç pirinç tanesi düz saçlarının arasına takıldı. Alice ona aşağıdan baktı ve yeniden "Kes şunu" dedi.

Bir pirinç tanesi gözüne girince canı yandı ve Alice kapalı gözlerle Fabio'nun kavalkemiğine bir tokat attı. Erkeğin tepkisi bacağını hızla sallamak ve onun sol omzunun altına vurmak oldu. Karısının kusurlu dizi onu ayakta tutabilmek için zorlanıyordu, menteşesi yerinden çıkmış gibi önce öne, sonra arkaya büküldü ve sonunda yere düşmesine neden oldu.

Kutudaki pirinç bitmişti. Elinde ters tuttuğu kutuyla iskemlenin üzerinde dikilen Fabio şaşkınlık içinde yerde bir kedi gibi kıvrılmış olan karısına baktı. Zihninde ansızın bir aydınlanma oldu.

Sandalyeden indi.

"Ali, canın mı yandı?" diye sordu. "Göster bana."

Yüzüne bakabilmek için bir elini başının altına koydu ama kız çırpınıyordu.

"Bırak beni!" diye haykırdı Alice.

"Canımın içi, affet beni" diye yalvardı kocası. "Sen..."

"Defol!" Alice ikisinin de tahmin edemeyeceği kadar şiddetli bir ses tonuyla bağırmıştı.

Fabio ansızın geri çekildi. Elleri titriyordu. İki adım geri gitti, sonra, "Peki" diye geveledi. Koşarak yatak odasına girdi, üzerine bir tişört, ayağına ayakkabılarını giymiş olarak fırladı. Yerinden kımıldamamış olan karısına bir an bile bakmadan evden çıkıp gitti.

36

Alice saçlarını kulaklarının arkasına attı. Başının üzerindeki dolabın kapağı hâlâ açık duruyordu; iskemle karşısında, sürüklendiği yerdeydi. Canı yanmamıştı. Ağlamak da istemiyordu. Olup biten hakkında kafa yormayı beceremiyordu.

Yere saçılmış pirinç tanelerini toplamaya başladı. İlk başta birer birer alıyordu. Sonra elinin ayasıyla bir araya getirmeye başladı.

Ayağa kalktı ve bir avuç pirinci tencereye, çoktan kaynamış olan suya attı. Konvektif hareketlerle suyun bir altına inip bir üzerine çıkmalarını seyretti. Bir keresinde Mattia böyle tarif etmişti olayı. Ateşi söndürdü ve gidip divana oturdu.

Hiçbir şeyi toplamayacaktı. Kayınpederi ile kayınvalidesinin gelip onu böyle bulmalarını bekleyecekti. Onlara, Fabio'nun nasıl davrandığını anlatacaktı.

Ama kimse gelmedi. Belli ki oğulları haber vermişti. Ya da onlara gitmiş ve olayı kendi bakış açısından anlatmıştı; Alice'nin karnının suyu çekilmiş bir göl gibi kupkuru olduğunu, bu evliliği sürdürmekten bıktığını söylemişti.

Ev sessizliğe gömülmüştü, ışık kendine bir türlü yer beğenemez gibiydi. Alice telefonu açıp babasının numarasını çevirdi.

"Alo?" diye yanıt verdi Soledad.

"Merhaba Sol."

"Merhaba *mi amorcito.* Nasıl benim küçük bebeğim?" dedi dadısı her zamanki şefkatiyle.

"Şöyle böyle" dedi Alice.

"Neden? *Qué pasó?"*

Alice birkaç saniye sessiz kaldı.

"Babam orada mı?"

"Uyuyor. Uyandırayım mı?"

Alice artık yalnızca kendi düşünceleriyle paylaştığı büyük odasında, kapalı jaluzilerin arasından çizgi halinde giren ışığın altında uyuyan babasının bedenini getirdi gözünün önüne. Onları daima birbirlerinden uzaklaştırmış olan öç duygusu zamana yenik düşmüştü, Alice bunu artık hatırlamıyordu bile. O eve ilişkin en bunaltıcı nokta olan babasının ciddi ve insanın içine işleyen bakışlarıyken, şimdi Alice en çok bunu özlüyordu. Babası ona hiçbir şey demiyordu, artık pek az konuşuyordu. Bir yanağını okşayarak Sol'a odasındaki çarşafları değiştirmesini söylüyordu, o kadar. Annesinin ölümünden sonra babasında bir şeyler değişmişti, sanki yavaşlamış gibiydi. Fabio hayatına gireli beri babası daha korumacı kesilmişti. Artık kendinden söz etmiyor, Alice'nin anlatmasını bekliyor, kızını dinlerken âdeta kendinden geçiyor, sözlerden çok vurgularla sürükleniyor, düşünceli mırıltılarla yorumlarda bulunuyordu.

Belleğindeki zayıflama anları bir yıl kadar önce başlamıştı; ilk seferinde bir akşam, Soledad'ı Fernanda'yla karıştırmıştı. Sanki gerçekten karısı karşısındaymış gibi onu öpmek için kendine doğru çekmiş, Sol da yanağına hafif bir tokat atmak zorunda kalmıştı; erkek buna tepkisini pişmanlık içerisinde bir çocuk gibi ağlamaklı olarak göstermişti. Ertesi gün hiçbir şey anımsamamış ama belli belirsiz bir suçluluk duygusu, zamanın sıradanlığındaki bir aksaklık yüzünden Sol'a ne olduğunu sormuştu. Kadın yanıtlamak istememiş, konuyu değiştirmeye çalışmıştı ama adam ısrarcı davranmıştı. Kâhya kadın gerçeği söylediğinde, adam sessizleşmiş, içine kapanmış ve arkasını dönerek alçak sesle özür dilemişti. Sonra çalışma odasına kapanmış, uyumadan, hiçbir şey yapmadan akşam yemeğine kadar

orada oturmuştu. Yazı masasının başına geçmiş, ellerini ceviz ahşaba dayamış, boş yere bellek şeridinde eksik olan o parçacığı oluşturmaya uğraşmıştı.

Bunun gibi olaylar gittikçe sıklaşıyordu ve üçü, Alice, babası ve Sol artık dayanılmayacak noktayı beklerken hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyorlardı.

"Ali?" dedi Sol. "Söylesene, gidip uyandırayım mı?"

"Hayır, hayır" dedi Alice telaşla. "Uyandırma, önemli değildi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bırak dinlensin."

Telefonu kapattı ve divana uzandı. Beyaz boyalı tavana diktiği gözlerini açık tutmaya çalıştı.

37

Çevresine ördüğü kalın düşünceler ve soyutlamalar ağının altına gömülmüş de olsa Mattia hâlâ bir içgüdüsünün olmasına şaşırdı. Bu içgüdünün kendini ortaya koyuşunda ve hareketlerini güvenlikle yönlendirişindeki şiddete de hayret etti.

Gerçeğe dönüş ise daha da sancılı oldu. Nadia'nın yabancı bedeni kendininki üzerinde yatıyordu. Bir yandan onun teri, öte yandan divanın kırışmış kumaşı ve her ikisinin ezilmiş giysilerinin teması boğucuydu. Kadın ağır ağır soluyordu. Mattia, solumalarının süreleri arasındaki ilişki irrasyonel bir sayı ise bunları birleştirmek ve bir düzene sokmak olanaksız diye düşündü.

Daha fazla oksijen depolayabilmek için, Nadia'nın saçlarının gerisinden ağzını açabildiği kadar açtı ama hava ağır bir yoğunlukla doygundu. Örtünme arzusu duydu. Gevşek ve soğuk cinsel organının kadının bacağına değdiğini hissedince bacağını öteki yana çevirdi. Beceriksizliği yüzünden diziyle kadının canını acıttı. Nadia içini çekerek başını kaldırdı. Çoktan uyuyakalmıştı.

"Bağışla" dedi Mattia.

"Önemli değil."

Kadın onu öptü; soluğu fazlasıyla sıcaktı. Erkek onun kesmesi için karşılık vermedi.

"Odaya gidelim mi?" dedi kadın.

Mattia olurladı. Aslında evine, konforlu hiçliğine dönmek istiyordu ama bunun doğru olmayacağını biliyordu.

Yatağın iki ucundan örtünün altına girerlerken her ikisi de bu anın utancını ve sıra dışılığını hissettiler. Nadia ona her şey yolunda dercesine gülümsedi. Karanlıkta onun sırtına sokuldu. Bir öpücük daha kondurdu ve hemen uyudu.

Mattia da gözlerini yumdu ama gözkapakları altında birikmiş korkunç anılar yığını yüzünden yeniden açmak zorunda kaldı. Soluğu yeniden yarıda kesildi. Sol elini şiltenin altına soktu, başparmağını somyanın demirine, iki ilmeği bir arada tutan düğümün eklenti yerine sürtmeye başladı. Sonra karanlıkta parmağını ağzına soktu ve emdi. Kanının tadı onu birkaç saniye için sakinleştirdi.

Yavaş yavaş Nadia'nın evinin ona yabancı gelen gürültülerini fark etti: buzdolabının sürekli vızıltısı, kaloriferin, ısıtıcının tak sesiyle kesilen birkaç saniyelik tıkırtısı, yan odada duran ve ona çok yavaş ilerliyormuş gibi gelen saatin tik takları. Bacaklarını oynatmak, buradan kalkmak istiyordu. Nadia yatağın ortasında kalmış, ona dönmek için yer bırakmamıştı. Saçları boynunu dalıyor, soluğu göğsünün terini kurutuyordu. Mattia, gözünü kırpamayacağını düşündü. Geç olmuştu, saat belki de ikiyi geçmişti ve yarın sabah dersi vardı. Çok yorgun düşecek, tahta başında hata yapacak, öğrencilere rezil olacaktı. Oysa evine giderse, kalan birkaç saat boyunca uyuyabilirdi.

Sessiz olursam fark etmez, diye düşündü.

Bir dakika daha kımıldamadan durdu ve düşündü. Sesler daha yükselmiş gibiydi. Isıtıcının bir kez daha tok bir ses çıkarması onu huzursuz etti ve gitmeye karar verdi.

Minik hareketlerle Nadia'nın başı altında kalan kolunu kurtarmayı başardı. Kadın uykusunun arasında kolun eksikliğini hissetti ve aramak için yer değiştirdi. Mattia gövdesinin üstünü yukarı çekti. Önce bir ayağını, sonra ötekini yere indirdi. Kalktığında somyanın ağı hafifçe gıcırdadı, sonra yerleşti.

Odanın yarı karanlığında kadına bakmak için döndüğünde zihninde bir an için parkta Michela'ya arkasını döndüğü an beliriverdi.

Salona kadar yalınayak yürüdü. Divandan giysilerini, yerden ayakkabılarını topladı. Gene ses etmeden kapıyı açtı ve hâlâ elinde tuttuğu giysileriyle koridora çıktığından nihayet derin bir soluk alabildi.

38

Pirinç olayının yaşandığı cumartesi günü akşam olunca Fabio onu cep telefonundan aradı. Alice neden önce ev telefonunu denemediğini düşündü ve sonra onun her ikisine de ait, ortak bir eşya olduğunu ve böyle bir anda aynen kendi gibi Fabio'nun da ortak bir nesneye başvurmak istemediğini anladı. Uzun sessizliklere karşın kısa bir görüşme oldu. Erkek, çoktan alınmış bir karar olarak, bu gece burada kalacağım, demiş, Alice de, bence yarın ve daha sonra da kalabilirsin, yanıtını vermişti. Bu sıkıcı ayrıntıları hallettikten sonra Fabio, Ali üzgünüm, demiş, kadın da, ben de, demeden telefonu kapatmıştı.

Sonra bir daha telefona bakmamıştı. Fabio'nun ısrarcılığı hızla yok olmuş, kadın da kendine merhamet duyarak, gördün mü işte, diye düşünmüştü. Evin içinde yalınayak gezerek kocasına ait bazı eşyaları, belgeleri ve birkaç giysiyi toplayıp bir kutuya doldurmuş, sonra da evin girişine bırakmıştı.

Bir akşam işten döndüğünde kutunun orada olmadığını görmüştü. Fabio çok daha fazlasını almamıştı; mobilyalar yerli yerindeydi, dolap hâlâ giysileriyle doluydu ama salondaki kitaplıkta bazı kitaplar arasındaki boşluklar ayrılığın tanığı olan kara delikler gibiydi. Alice durup onlara bakmış ve ayrılık ilk kez gerçeklik çehresi kazanmıştı; somut bir formun kunt varlığı karşısındaydı.

Belli bir rahatlamayla işleri oluruna bıraktı. Şimdiye kadar hep başkaları için elinden geleni yapmış gibi hissediyordu kendini. Artık buna bir son verebilir, teslim olabilirdi, o kadar. Aynı şeyler için daha çok zamanı vardı ama devinimlerinde bir durgunluk hissediyordu, yapışkan bir sıvının içinde zorlukla hareket eder gibiydi. En basit işleri bile ihmal etmeye başladı. Kirli giysiler banyoda yığılıyor, o ise onların orada olduğunu bilerek saatlerce

divana uzanıyor, işe girişmenin kolay olduğunu biliyor ama bütün kasları bunun yeterli bir neden olmadığında düşünce birliği ediyordu.

İşe gitmemek için soğuk algınlığı bahanesi uydurmuştu. Gün ortasında bile, gereğinden fazla uyuyordu. Jaluzileri kapatmıyor, ışığı yok saymak için gözlerini yumması yetiyordu; onu çevreleyen nesneleri siliyor, nefret ettiği, giderek zayıf düşen ama hâlâ düşüncelere takılı kalan bedenini unutuyordu. Sonuçların ağırlığı, yanı başında uyuyan bir yabancının varlığı gibi hep oradaydı. Alice uyuyakaldığında, ona bağımsızlık gibi görünen derin ve rüyalarla dolu bir uykuya daldığında bile o yanında oluyordu. Boğazı kurusa boğulduğunu sanıyordu. Yastığın altında fazla kalmaktan kolu uyuşsa bir kurt köpeğinin onu ısırdığı kuruntusuna kapılıyordu. Dönüp durma sonucu ayakları battaniyenin dışına çıkıp üşüse Alice yeniden uçurumun dibinde, boğazına kadar kara gömüldüğünü hissediyordu. Ama hiç korkmuyordu; neredeyse hiç. Felç yüzünden yalnızca dilini hissediyor, karın tadına bakmak için dilini uzatıyordu. Tadı güzeldi ve hepsini yemek isterdi ama başını çeviremiyordu. O zaman öylece, soğuğun bacaklarından tırmanmasını, karnını doldurmasını, oradan da damarlarına yayılarak kanını dondurmasını bekliyordu.

Kısmen şekillenmiş düşünceler yüzünden huzursuzca uyanıyordu. Alice, artık dayanamaz olduğunda kalkıyor, ağır ağır açılan uykusundan uyanıklığa geçiş hali, zihninde yarım kalmış anılar gibi sütümsü bir birikinti bırakıyor, bunlar da ötekilere karışıyor ve hiç de daha az gerçek görünmüyorlardı. Kendi kendinin hayaleti gibi evin içinde sessizce dolaşıyor, hiç acele etmeden kendi ayıklığını takip ediyordu. Bazen, deliriyorum, diye düşünüyordu. Ama bundan üzüntü duymuyordu. Hatta içinden gülümsemek geliyordu, çünkü nihayet seçim kendi seçimi oluyordu.

Akşamları, doğrudan torbadan aldığı salata yapraklarını yiyordu. Bunlar çıtır çıtırdı ve hiçbir kıvam içermiyordu. Tek aldığı tat su tadıydı. Bunları da midesini doldurmak için değil, sadece akşam yemeği alışkanlığını yerine getirmek ve başka neyle uğraşacağını bilemediği zamanı geçirmek için yapıyordu. Bu kıvamsız şeyleri midesini bulandırana kadar çiğnemeyi sürdürüyordu.

Kendinden ve Fabio'dan, bu noktaya gelene kadar yaptığı ve ona hiçbir şey kazandırmayan bütün gereksiz çabalardan arındırıyordu kendini. Zaaflarını, takıntılarının yeniden canlanışını umursamaz bir ilgiyle izliyordu. Bu kez kararı onlara bırakacaktı, çünkü zaten kendisi bir şey becerememişti. Küçük bir kız olduğu günlere keyifle geri giderken, insan bazı özelliklerine karşı güçsüz kalıyor diye düşünüyordu. Önce Mattia'nın sonra annesinin iki farklı yolculuğa çıktıkları, ama her ikisinin de ondan çok uzaklara gittikleri döneme dönüyordu. Mattia. Evet. Onu çok sık düşünüyordu. Yeniden. Sanki o da onun gerçekten iyileşmek istemediği hastalıklarından biriydi. İnsan yalnızca bir anıyla hastalanabilirdi ve o da, o öğleden sonrasında, parkın karşısında, otomobilde otururken, gözleri o dehşet mekânını görmesin diye yüzüyle Mattia'nın yüzünü kapattığında hastalanmıştı.

Kendini zorlayabilirdi ama Fabio'yla birlikte geçirdikleri onca yıl içinde yüreğini böylesine ezen, renklerinde böylesine acımasız bir şiddet barındıran, hâlâ teninde, saçlarının kökünde ve bacaklarının arasında hissedebildiği bir görüntü bulamıyordu. Evet, bir keresinde Riccardo ile karısına akşam yemeğine gittiklerinde, çok fazla içmiş ve çok fazla gülmüştü; sonra Alessandra'ya bulaşıkta yardım ederken elleri arasında paramparça olan bardakla başparmağını kesmiş ve elindekini atarken "Ay" demişti. Bunu yüksek sesle söylememişti, handiyse fısıldamıştı ama Fabio duymuş ve hemen yanına koşmuştu. Işığın altında parmağını incelemiş, eğilerek dudaklarını yaklaştırmış ve kendi parmağıymış gibi kanı durdurmak için biraz emmişti. Başparmak ağzındayken aşağıdan yukarıya doğru Alice'nin karşı koyamadığı o saydam bakışlarla bakmıştı ona. Sonra yarayı elinin içine almış, Alice'yi ağzından öpmüştü. Kendi kanının tadını kocasının tükürüğünde hissetmiş, kanın kocasının bütün bedenini dolaşarak sanki diyaliz makinesinde temizlenmiş gibi gene ona döndüğünü hayal etmişti.

Bu olay ve benzeri sayısız olay yaşanmıştı ama Alice artık hiçbirini anımsamıyordu, çünkü sevmediğimiz insanın aşkı yüzeyde kalır ve oradan da hızla buharlaşır. Şimdi geriye kalan Fabio'nun tekmesiyle vurduğu noktada, gergin cildinde belli belirsiz bir kızarıklıktan başka bir şey değildi.

Kimi zaman, özellikle de akşamları onun sözlerini düşünüyordu. *Ben artık dayanamıyorum.* Karnını okşuyor ve içinde, soğuk sıvısının içerisinde birinin yüzmesinin nasıl olabileceğini hayal etmeye çalışıyordu. *Nedir, açıkla bana.* Ama açıklanacak hiçbir şey yoktu. Bir neden yoktu ya da bir tane değildi. Bir başlangıç yoktu. Oydu, işte o kadar ve karnında kimseyi istemiyordu.

Belki de ona bunu söylemeliyim, diye düşünüyordu.

O zaman cep telefonunu eline alıyor, F harfine kadar rehberi tarıyordu. İşaretparmağıyla tuşlara basarken, yanlışlıkla çevirmiş olmayı hayal ediyordu. Sonra kırmızı tuşa basıyordu. Fabio'yu yeniden görmek, onunla konuşmak, yeniden kurmak; bütün bunlar ona insanüstü bir çaba gibi görünüyordu ve o şimdi burada durup, oturma odasının mobilyalarının her gün daha artan toz tabakasıyla kaplanmasını seyretmeyi yeğliyordu.

39

Öğrencilere neredeyse hiç bakmazdı. Karatahtaya ve kendine dikilmiş açık renk gözlerle karşılaştığında kendini çıplak gibi hissederdi. Mattia hesapları yazar, aynı zamanda kendine de anlatıyormuş gibi kesin yorumlar yapardı. Onun cebirsel topoloji dersini alan dördüncü sınıfın bir düzine öğrencisi için bu derslik fazlasıyla büyüktü. İlk üç sıranın iskemlelerine yerleşiyorlardı; onlar da kendi üniversite döneminde yaptığı gibi aralarında birer sıra boş bırakıyorlardı ama gene de bu öğrencilerin hiçbirinde ona kendini hatırlatan bir şey bulamıyordu.

Sessizlik içerisinde sınıfın dibindeki kapının kapandığını duydu ama ispatın sonuna gelene kadar arkasını dönmedi. Aslında hiç gereksinme duymadığı notlarından bir sayfa daha çevirdi, kâğıtları bir hizaya dizdi, ancak o zaman görüş alanının en yüksek noktasında bir figürün varlığını fark etti. Başını kaldırdı ve Nadia'yı gördü. Kadın en son sıraya oturmuştu ve bembeyaz giyinmişti. Bacak bacak üstüne atmıştı ve selam vermeden onu izlemeye devam ediyordu.

Mattia paniğini bastırmaya çalıştı ve bir sonraki kuramı açıklamaya girişti. Ama yarıya gelmeden şaşırdı ve *"I am sorry"*[8] diyerek notlarındaki işlemi bulmaya çalıştıysa da dikkatini toparlayamadı. Öğrenciler arasında belli belirsiz bir fısıldaşma oldu, çünkü ders başlayalı beri hoca şimdiye kadar bir kez bile tereddüt etmemişti.

En baştan başlayarak aceleyle yazmaya koyuldu; yazıları aşağıya kaydırarak tahtanın sağ ucuna kadar geldi. Yer kalmadığından son iki işlemi tepedeki bir köşeye sıkıştırmak zorunda kaldı. Bazı öğrenciler çevrelerindeki formüllerle karışan üsleri ve altları seçebilmek için öne uzanmak zorunda kaldılar. Mattia, "*Okay, I'll see you tomorrow"*[9] dediğinde dersin bitmesine daha on beş dakika vardı.

Tebeşiri bıraktı ve öğrencilerin şaşkınlık içinde kalkmalarını, sınıftan çıkmadan ona başlarıyla selam vermelerini seyretti. Nadia hâlâ orada, aynı pozisyonda oturuyordu ve sanki kimse onun varlığının farkına varmamış gibiydi.

Yalnız kaldılar. Birbirlerine çok uzak görünüyorlardı. Kendisi kadına doğru yürümeye başladığı anda Nadia da ayağa kalktı. Sınıfın aşağı yukarı ortasında buluştuklarında aralarında bir metrelik mesafe bırakmaya özen gösterdiler.

"Merhaba" dedi Mattia. "Hiç beklemiyordum..."

"Dinle" diyerek sözünü kesen kadın gözlerini kararlı bir biçimde onun yüzüne dikmişti. "Biz birbirimizi tanımıyoruz bile. Böyle pat diye geliverdiğim için özür dilerim."

"Hayır, öyle değil..." demeye çalıştıysa da Nadia konuşmasına izin vermedi.

"Uyandım, seni bulamadım ve sen en azından..."

Bir an durdu. Mattia sanki bir dakikadan daha fazla süre kırpmamış gibi yanan gözlerini yere indirmek zorunda kaldı.

"Her neyse, önemli değil" diye devam etti Nadia. "Ben kimseyi takip etmiyorum. Artık bunu istemiyorum."

Bir pusula uzattı ve Mattia bunu aldı.

"Burada numaram yazıyor. Ama eğer kullanmaya karar vereceksen fazla oyalanma."

Her ikisi de yere baktı. Nadia öne doğru eğilecekti ama topuklarının üzerinde şöyle bir sallandı, sonra ansızın arkasını döndü.

"Hoşça kal" dedi.

Mattia ona yanıt vermektense boğazını temizledi. Kadının kapıya varması için sonlu bir zaman diliminin gerektiğini düşündü. Bu bir karar almaya, bir

düşünceyi uygulamaya koymaya yetecek bir zaman dilimi değildi.

Nadia eşikte durdu.

"Sende ne var bilmiyorum" dedi. "Ama her neyse, sanırım hoşuma gidiyor."

Sonra çıktı. Mattia yalnızca bir adın ve çoğunlukla tek sayılardan oluşan bir dizi rakamın yazılı olduğu pusulaya baktı. Sonra kürsünün üzerindeki kâğıtlarını topladı ama sınıftan çıkmak için ders saatinin bitmesini bekledi.

Çalışma odasına girdiğinde, Alberto telefonda konuşuyordu ve iki kolunu rahatça oynatabilmek için almacı çenesi ile yanağı arasına sıkıştırmıştı. Mattia'ya merhaba demek için kaşlarını kaldırdı.

Telefonu kapattığında arkasına dayandı ve bacaklarını uzattı. Suç ortaklığı kokan bir ifadeyle ona gülümsedi.

"Anlat bakalım" dedi. "Dün gece geç saatlere kadar ayakta mıydık?"

Mattia kararlılıkla ona bakmaktan kaçındı. Omuzlarını silkti. Alberto ayağa kalktı ve onun koltuğunun arkasına dikildi. Bir antrenör, boksörünün omuzlarını nasıl ovarsa, onun omuzlarını öyle ovmaya başladı. Mattia ise kendine dokunulmasından hoşlanmazdı.

"Anladım, konuşmak istemiyorsun. *All right then,*[10] konu değiştirelim. Makale için bir eskiz yaptım. Göz atmak ister misin?"

Mattia onayladı. Arkadaşının ellerini omuzlarından çekmesini beklerken işaretparmağıyla bilgisayarının 0 tuşu üzerine vurmaya başladı. Bir önceki geceye ilişkin görüntüler ve hep aynı görüntüler cılız şimşekler gibi çakıyordu zihninde.

Alberto yerine döndü ve kaba bir şekilde koltuğuna çöktü. Kâğıt yığını arasında makaleyi aramaya başladı.

"Ah" dedi. "Bu sana gelmişti."

Mattia'nın yazı masasına bir zarf fırlattı. Adı ve üniversitenin adresi lacivert mürekkeple yazılmıştı; öylesine kalındı ki, mutlaka kâğıdan arkasına da geçmiş olmalıydı. Mattia'nın *M*'si önce düz bir çizgiyle başlıyor, sonra hafifçe ayrık olarak yuvarlak ve içbükey bir eğimle devam ediyordu; sonra gene düz bir çizgiyle aşağı iniyordu. İki *t* harfi tek bir yatay çizgiyle birbirlerine bağlanmışlardı ve bütün harfler biraz yana eğikti; sanki hepsi birbiri üzerine yuvarlanmış gibiydi. Adreste bir hata vardı; *sh*'den önce bir fazla *c* yazılmıştı. Bu harflerden herhangi bir tanesi hatta yalnızca Balossino'nun *B*'sinin iki şişko göbeği arasındaki asimetri bile Alice'nin el yazısını tanıması için yeterliydi.

Yutkundu ve ikinci çekmecedeki yerinde duran zarf açacağını el yordamıyla buldu. Bunu iki parmağı arasında sinirli bir şekilde evirip çevirdi ve sonra zarfın yakasından içeri soktu. Elleri titriyordu, kendini kontrol altına alabilmek için açacağın sapını daha sıkı tutmak zorunda kaldı.

Aslında önünde duran kâğıtları arıyor numarası yapan Alberto karşı masadan onu izliyordu. Mattia'nın parmaklarının titrediği bu mesafeden bile belli oluyordu ama mektup elinin içinde kalmıştı ve Alberto bunu göremiyordu.

Meslektaşının gözlerini yumuşunu, birkaç saniye boyunca böylece duruşunu, sonra yeniden açışını ve ansızın çok uzaklarda kaybolmuş gibi çevresine bakınışını izledi.

"Kimden mektup?" diye sordu Alberto.

Mattia onu hiç tanımıyormuş gibi bir tür gücenmeyle süzdü. Sonra soruyu duymazdan gelerek ayağa kalktı.

"Gitmem gerekiyor" dedi.

"Ne?"

"Gitmem gerekiyor. Sanırım... İtalya'ya."

Sanki ona engel olmak istercesine Alberto da ayağa kalktı.

"Ne diyorsun sen? Ne oldu?"

İçgüdüsel bir şekilde ona yaklaştı ve yeniden mektubu görmeye çalıştı ama Mattia bunu gizli bir şeymiş gibi eliyle karnı hizasında kazağı arasına bastırmıştı. Parmaklarının dışında kalan dört beyaz köşe sadece kâğıdın dörtgen olduğunu belli ediyordu, o kadar.

"Hiçbir şey. Bilmiyorum" diyen Mattia bir kolunu çoktan anorağının koluna sokmuştu bile. "Ama gitmem gerekiyor."

"Ya makale?"

"Döndüğümde bakarım. Sen devam et."

Sonra Alberto'ya itiraz etme fırsatı tanımadan çıktı.

40

İşe döndüğü gün Alice dükkâna neredeyse bir saatlik gecikmeyle gitti. Gözünü açmadan çalar saati susturmuştu, sonra da çıkmak için hazırlanırken sık sık dinlenmek zorunda kalmıştı, çünkü her bir hareketi bedenine katlanması olanaksız bir sıkıntı veriyordu.

Crozza ona bir şey demedi. Anlamak için yüzüne bakması yeterli oldu. Alice'nin avurtları içine çökmüş, yüzünden dışarı fırlamış gibi görünüyordu; gözleri sevimsiz bir umursamazlıkla perdelenmişti ve canlılık belirtisi vermekten çok uzaktı.

İçeriye girerken "Geç kaldığım için özür dilerim" dedi ama bunu içtenlikle söylemiş gibi görünmüyordu.

Crozza gazetesinin sayfasını çevirdi ve saate bakmaktan kendini alıkoyamadı.

"Saat on bire yetişecek baskılar var" dedi. "Her zamanki saçmalıklar."

Boğazını temizledi ve gazetesini daha yükseğe kaldırdı. Gözünün ucuyla Alice'nin devinimlerini izliyordu. Onun çantasını her zamanki yerine koyuşunu, ceketini çıkarışını ve makinenin başına oturuşunu seyretti. Ağır ağır ve abartılı bir şaşmazlıkla hareket ediyordu ama bu da onun her şey yolundaymış gibi görünme çabasını boşa çıkarıyordu. Crozza onun birkaç saniye elini çenesine dayayarak dalgınlığa kapılmasını, sonra nihayet saçlarını kulaklarının arkasına atarak işe başlamaya karar vermesini izledi.

Kızın bol ve dik yakalı kazağına, hiç de dar olmayan pantolonuna karşın ellerinden ve özellikle de yüz çizgilerinden belli olan aşırı zayıflığını değerlendirdi. Öfke dolu bir çaresizlik hissediyordu, çünkü o Alice'nin

hayatında hiçbir anlam taşımıyordu, oysa Alice onun için adını koyamadığı kızından başka bir şey değildi.

Yemek paydosuna kadar hiç konuşmadan çalıştılar. Başlarıyla gerekli hareketler yaparak anlaşabiliyorlardı. Bu dükkânda geçirdikleri bunca yıldan sonra her hareket anlam kazanmıştı, kıvrak hareketleriyle mekânı eşit şekilde bölüşüyorlardı. Eski Nikon, siyah kılıfı içinde, tezgâhın altındaki rafta duruyordu ve ikisi de arada sırada acaba hâlâ çalışır mı diye düşünüyordu.

"Yemeğe nereye gidelim?" dedi fotoğrafçı.

"Benim öğle yemeğinde bir işim var" diye sözünü kesti Alice. "Özür dilerim."

Adam, düşünceli bir şekilde kabullendi.

"Kendini iyi hissetmiyorsan, öğleden sonra eve gidebilirsin" dedi. "Gördüğün gibi fazla bir iş yok."

Alice telaşla baktı. Tezgâhın üzerindeki nesneleri tertipler gibi yaptı: bir makas, bir fotoğraf zarfı, bir kalem ve dört eşit parçaya bölünmüş bir film rulosu. Sadece yerlerini değiştiriyordu, o kadar.

"Hayır. Neden? Ben..."

"Ne zamandan beri görüşmüyorsunuz?" diye sözünü kesti fotoğrafçı.

Alice belli belirsiz irkildi. Korunmak istercesine elini çantasına soktu.

"Üç hafta. Aşağı yukarı."

Crozza anladı ve omuzlarını silkti.

"Gidelim" dedi.

"Ama..."

"Gidiyoruz, hadi" diye yineledi adam daha kararlı bir şekilde.

Alice bir an düşündü. Sonra onun peşinden gitmeye karar verdi. Dükkânın kapısını kilitlediler. Kapıya asılı minik çıngırak yarı aydınlık mekânda tıngırdadı, sonra sustu. Alice ve Crozza fotoğrafçının otomobiline doğru yürüdüler. Crozza, kızın zar zor yürüyüşünü görmezden gelmek için önden ama ağır ağır yürüyordu.

Eski püskü Lancia ancak ikinci denemede çalışınca Crozza dişlerinin arasından bir küfür savurdu.

Bulvarı geçip köprüye vardılar, fotoğrafçı sağa saptı ve nehir kenarından giden yol boyunca ilerledi. Sağ şeride geçip hastanenin yoluna sapmak için sinyal verince Alice ansızın kaskatı kesildi.

"Ama nereye..." demeye çalıştı.

Adam Acil Giriş'in kepenkleri yarıya kadar inik kapısında durdu.

"Burnumu sokmak istemezdim" dedi Alice'ye bakmadan. "Ama senin içeriye girmen gerekiyor. İster Fabio'ya, ister başka bir doktora."

Alice gözlerini ona dikmişti. Başlangıçtaki şaşkınlığı yerini öfkeye bırakmıştı. Yol sessizdi. Herkes öğle yemeği için ya evine ya bir bara gitmişti. Çınarların yaprakları sessizce deviniyordu.

"Tanıdığım günden beri" dedi fotoğrafçı, "seni hiç böyle görmedim."

Alice zihninde *böyle* kelimesini tarttı. Sevimsiz bir sözcük gibi tınlıyordu ve içinden aynaya bakmak geldi ama bu yalnızca otomobilin sağ yanını gösteriyordu. Başını salladı, kapıyı açtı ve otomobilden indi. Kapıyı çarparak kapattı ve arkasına bile bakmadan hastanenin ters yönüne doğru yürümeye başladı.

Hem oradan hem de Crozza'nın işgüzarlığından uzaklaşmak için olabildiğince hızlı yürümeye çalışıyordu ama yüz metre kadar sonra durmak zorunda kaldı. Soluğu kesiliyordu ve her adımda bacağı acıyor, dayanma gücünü zorlarcasına kasılıyordu. Kemiği sanki yeniden yerinden çıkmışçasına etine batar gibiydi. Alice bütün ağırlığını sağa verdi, zar zor dengesini sağladı ve bir eliyle yanındaki kaba duvara dayandı.

Ağrısının geçmesini, bacağının her zamanki tepkisizliğine kavuşmasını, soluğunun yeniden bilinçsiz bir edime dönmesini bekledi. Kalbi çok yavaş kan pompalıyordu ama bunun basıncını kulaklarında bile hissediyordu.

"Fabio'ya gitmelisin. Ya da başka bir doktora" diye kulaklarında yineleniyordu Crozza'nın sesi.

Peki sonra, diye düşündü Alice.

Geriye, hastaneye doğru döndü ve kesin bir niyeti olmamasına karşın eziyet içinde yürümeye başladı. Bedeni sanki yolu içgüdüsel olarak belirliyordu ve kaldırımda karşılaştığı insanlar fark etmeden sendeleyen Alice'ye yol vermek için kenara çekiliyorlardı. Aralarından bazıları yardım teklif etme kararsızlığı içinde durdu ama sonra yürüyüp gitti.

Alice, Maria Ausiliatrice Hastanesi'nin avlusuna girdi ve Fabio'yla bu yolda yaptığı gezintileri aklına bile getirmedi. Sanki bir geçmişi yokmuş, nereden geldiğini bilmeden burada bulunuyormuş gibi hissediyordu kendini. Yorgundu, boşluktan başka bir şey hissettirmeyen bir yorgunluktu bu.

Tırabzana tutunarak merdivenleri çıktı ve giriş kapısının önünde durdu. Oraya kadar varmak, servisin otomatik kapılarını harekete geçirmek ve çekip gidecek gücü bulana kadar birkaç dakika beklemek istiyordu. Bu rastlantıya küçük bir itkiyle hareket getirmenin, Fabio'nun bulunduğu yerde neler olacağını görmenin bir yoluydu bu. Crozza'nın söylediğini yapmayacak, kimseyi dinlemeyecekti; onu bulmayı gerçekten umut ettiğini kendi bile kabul etmeyecekti.

Hiçbir şey olmadı. Otomatik kapılar açıldı ve Alice bir adım geri çekildiğinde yeniden kapandı.

Ne bekliyordun ki, diye sordu kendine.

Geçmesini umarak birkaç saniye oturmayı düşündü. Bedeni bir şeyler istiyordu, her bir kıvrımı bunu haykırıyordu ama o kulak vermek istemiyordu.

Kapıların elektrikli hışırtısını duyduğunda dönmeye yeltendi. Tepkisel olarak gözlerini kaldırırken bu sefer kocasını karşısında bulacağından emindi.

Giriş kapısı yeniden ardına kadar açılmıştı. Fabio yoktu. Onun yerine, girişte bir kız duruyordu. Sensörü çalıştırmıştı ama çıkmadı. Elleriyle eteğini düzeltmek için olduğu yerde durdu. Sonunda o da Alice'nin yaptığını yaptı: Bir adım geri geldi ve kapılar kapandı.

Alice bu davranışı merakla izledi. Kızın sandığı kadar genç olmadığını fark etti. Aşağı yukarı kendi yaşındaydı. Göğsünü hafifçe öne eğik tutuyordu, omuzları aşağı düşüktü ve sanki çevresinde hiç yer yokmuş gibi onları iyice büzmüştü.

Alice bu kızda, belki de yüz ifadesinde tanıdık bir şey olduğunu düşündü ama bağlantı kuramıyordu. Düşünceleri kendi içine kapanıyor, boşlukta dönüp duruyordu.

Kız biraz sonra aynı şeyi yaptı. Öne yürüdü, ayaklarını bir araya getirdi, birkaç saniye sonra geri çekildi.

Tam o anda başını kaldırdı ve camın ötesinden ona gülümsedi.

Alice'nin sırtında bir ürperti oldu, her bir omurundan tek tek geçen bu ürperti cansız bacağına kadar indi. Soluğunu tuttu.

Aynı bu şekilde, yalnızca üstdudağını kıvırarak, iki azıdişini belli belirsiz ortaya çıkararak ve ağzının geri kalanını olduğu gibi koruyarak gülümseyen bir başkasını tanıyordu.

O olamaz, diye düşündü.

Daha iyi görebilmek için yaklaştı ve kapılar açık kaldı. Kız hayal kırıklığına uğradı ve sorgulayan bakışlarını ona dikti. Alice anladı ve oyununu sürdürmesi için geri çekildi. Kız sanki hiçbir şey olmamış gibi hareketlerini sürdürdü.

Aynı koyu renk ve kalın telli saçlar sadece uçlarda dalgalanıyordu; Alice bu saçlara o kadar az dokunabilmişti ki! Şakaklar biraz daha çıkıktı ve kara gözleri gizliyordu ama Alice onlara baktığında onu geceler boyunca uykusuz bırakan girdapları, Mattia'nın gözlerindeki o saydam ışıltıları tanıdı.

Bu o, diye düşündü ve dehşeti andıran bu duygu boğazını sıktı.

İçgüdüsel olarak çantasındaki fotoğraf makinesini aradı ama yanında o aptal otomatik makinesi bile yoktu.

Başka ne yapabileceğini bilemeden kıza bakmayı sürdürdü. Başı dönüyor, gözünün billuru sanki odaklanacağı noktayı bulamazmış gibi arada sırada bulanıklaşıyordu. Kurumuş dudaklarının arasından "Michela" dedi ama ağzından yeterince ses çıkmadı.

Kız bıkmak bilmez gibiydi. Fotoselle çocuk gibi oynuyordu. Şimdi ileri geri küçük küçük adımlarla sıçrıyor, sanki kapıyı şaşırtmak istiyordu.

Binanın içinden yaşlı bir hanım yaklaştı. Büyük, sarı bir zarf, belki de bir röntgen zarfı dışarı doğru çıkmıştı çantasından. Hiçbir şey demeden kızın koluna girdi ve onu dışarıya çıkardı.

Kız karşı koymadı. Alice'nin yanından geçerken bir an için dönüp sanki onu eğlendirdikleri için teşekkür edercesine otomatik kapılara baktı. O kadar yakınındaydı ki, Alice onun bedeninin yarattığı hava akımını hissetti. Elini uzatsa ona dokunabilirdi ama tutulup kalmıştı.

Bakışlarıyla, yavaş yavaş yürüyen kadın ile kızı izledi.

Şimdi giren ve çıkan insanlar vardı. Kapılar sürekli açılıyor, kapanıyor, bu hipnotik ritim Alice'nin zihnini yoruyordu.

Sanki yeniden canlanmış gibi bu sefer yüksek sesle "Michela" diye seslendi.

Ne kız ne de ona eşlik eden kadın döndüler. Yürüyüşlerinde bir virgül kadar değişim olmadı; bu ad onlara hiçbir şey ifade etmemişti.

Alice onları izlemesi, kıza daha yakından bakması, konuşması, anlaması gerektiğini düşündü. Sağ ayağını ilk basamağa attı ve öteki bacağını çekti ama o uyuştuğu için olduğu yerde kalmakta inat etti. Geriye doğru sendeledi. Bir eliyle tırabzanı aradıysa da bulamadı.

Bir dal gibi büküldü ve geriye kalan iki basamaktan aşağı kaydı.

Yere düştüğünde kadın ile kızın köşeyi dönerek görünmez olduklarını fark etti. Sonra havanın nemle yoğunlaştığını, gürültülerin giderek boğuklaşıp uzaklaştığını hissetti.

41

Mattia üç kat merdiveni koşarak inmişti. Birinci kat ile ikinci kat arasında öğrencilerinden biri, soru sormak için onu durdurmaya çalışmıştı. Mattia, "Özür dilerim, gerçekten gitmem gerekiyor" diyerek öğrencinin yanından geçmeye çalışırken ayağı takılmış, düşecek gibi olmuştu. Avluya vardığında soluklanmak için ansızın yavaşlamış ama gene de hızlı hızlı yürümeyi sürdürmüştü. Yere döşeli olan koyu renk mermer parlak olduğundan, su yüzeyi gibi, nesneleri ve insanları yansıtıyordu. Mattia kapıcıyı selamladıktan sonra çıkmıştı.

Soğuk havayla karşılaşınca silkinmiş, kendi kendine, ne yapıyorsun, diye sormuştu.

Şimdi giriş kapısının karşısındaki alçak duvara oturmuştu ve neden böyle bir tepki gösterdiğini sorguluyordu; sanki bütün bu yıllar boyunca geri dönmek için bir işaret beklemiş gibiydi.

Alice'nin ona gönderdiği fotoğrafa bir kez daha baktı. Kızın anne babasının yatağının ayakucunda naftalin kokan gelinlik ve damatlık içinde duruyorlardı. Alice gülümserken, Mattia bir teslimiyet içerisindeydi. Kız bir koluyla erkeğin beline sarılmış, öteki koluyla da kadrajın dışında duran fotoğraf makinesini tutarak bu resmi çekmişti. Sanki şimdi o kolu yetişkin Mattia'yı okşamak için uzatmış gibi görünüyordu.

Alice resmin arkasına sadece bir satır yazmış ve imzasını atmıştı:

Buraya gelmelisin.

Ali

Mattia bu mesaja ama daha da çok kendi telaşına bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Havaalanının varış kapısından çıktığını, Alice ile Fabio'nun onu karşılamak için orada beklediklerini hayal etti. Kıza merhaba dediğini, onu yanaklarından öptüğünü, sonra kendini takdim ederek kocasının elini sıktığını görür gibi oldu. Bavulu arabaya kadar kimin taşıyacağı konusunda yalandan kavga edecekler, yol boyunca günlerin nasıl geçtiği hakkında konuşacaklardı ama sanki yaşananlar özetlenebilirmiş gibi, bu boşuna bir çaba olacaktı. Mattia arka koltukta, o ikisi önde oturacaklardı; ortak bir noktaları varmış numarası yapan, sessizlik olmasın diye olayların yüzeyini tırmıklayan üç yabancı.

Hiçbir anlamı yok, diye düşündü.

Bu ışıltılı düşünce onu biraz rahatlattı, sanki bir anlık sersemlikten sonra toparlanıyormuş gibi hissetti kendini. İşaretparmağıyla resmin üzerine vurmaya başladı; bunu ortadan kaldırmaya ve çalışmalarını sürdürebilmek için Alberto'nun yanına dönmeye karar vermiş gibiydi.

Henüz düşüncelerine dalmış dururken son makalelerinden bazılarını birlikte imzaladıkları Dresdenli yardımcı doçent Kirsten Gorbahn yanına yaklaştı ve fotoğrafı incelemeye başladı.

Alice'yi işaret ederek, neşeli bir havayla "Karın mı?" diye sordu.

Mattia, üzerine eğilen Kirsten'i görebilmek için boynunu eğdi. Resmi saklamak istedi ama bunun ayıp olacağını düşündü. Sanki birisi güçlüce çekmiş gibi Kirsten'in uzun bir çenesi vardı. Roma'da iki yıl eğitim gördüğü için biraz İtalyanca konuşuyordu ama "o" harflerini kapalı söylüyordu.

"Merhaba" dedi Mattia kararsızca. "Hayır, karım değil. Sadece... Bir arkadaşım."

Kirsten kim bilir neyi komik bularak kıkırdadı ve elindeki plastik bardaktan kahvesini yudumladı.

"She's cute"[11] yorumunda bulundu sonra.

Mattia ona biraz huzursuzca baktıktan sonra gözlerini resme çevirdi. Evet, gerçekten çok sevimliydi.

42

Alice uyandığında bir hemşire nabzını sayıyordu. Giriş kapısının yanında, ayağında ayakkabılarıyla, sedyenin beyaz çarşafı üzerinde biçimsizce uzanmıştı. Ansızın Fabio'nun onu bu durumda görmüş olabileceği aklına geldi ve doğruldu.

"İyiyim" dedi.

"Yatın" diye buyurdu hemşire. "Sizi muayene edeceğiz."

"Gerek yok. Gerçekten iyiyim" diye ısrar eden Alice onu olduğu yerde tutmaya çalışan hemşirenin direncini kırdı. Fabio görünürde yoktu.

"Küçükhanım, bayıldınız. Bir doktorun sizi muayene etmesi gerekiyor."

Ama Alice çoktan ayağa kalkmıştı. Çantasının yanında olup olmadığını kontrol etti.

"İnanın bana, önemli değil."

Hemşire gözlerini havaya kaldırdı ve karşı koymadı. Alice birini ararcasına çevresine bakındı. Sonra teşekkür etti ve aceleyle uzaklaştı.

Düştüğünde canı yanmamıştı. Bir tek sağ dizini acıtmış olmalıydı. Blucinin altından moraran yerin ritmik biçimde seğirmesini hissediyordu. Elleri de bahçenin çakılları üzerinde sürüklenmiş gibi biraz çizilmiş, tozlanmıştı. Temizlemek için üzerlerine üfledi.

Kabul işlemlerinin yapıldığı bölüme yaklaştı ve camın yuvarlak boşluğundan içeri uzandı. Karşı taraftaki hanım bakışlarını ona doğru kaldırdı.

"Günaydın" dedi Alice. Derdini nasıl anlatacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne kadar baygın yattığını da bilmiyordu.

"Az önce" dedi, "şurada duruyordum..."

Bulunduğu yeri gösterdi ama kadın başını bile çevirmedi.

"Girişte bir kadın vardı. Ben kendimi kötü hissettim. Bayıldım. Sonra... Şey... Onun adını öğrenmem gerekiyor."

Görevli, bankonun arkasından şaşkın gözlerle bakıyordu ona.

Yüzünü buruşturarak "Anlayamadım?" dedi.

"Biliyorum, tuhaf görünüyor" diye ayak diredi Alice. "Ama belki bana yardımcı olabilirsiniz. Bugün bu servise başvuran hastaların adlarını verebilirsiniz. Ya da tetkik yaptıranların. Sadece o kadarı yeter bana."

Kadın onu şöyle bir süzdü. Sonra soğuk bir ifadeyle gülümsedi.

"Bu tür bilgileri verme yetkimiz yok."

"Çok önemli. Rica ediyorum. Gerçekten çok önemli."

Görevli elindeki kalemi önündeki kayıt defterine vurdu.

"Üzgünüm. Bu gerçekten mümkün değil" karşılığını verdi hiddetle.

Alice iç geçirdi. Tam bankonun önünden ayrılacaktı ki, yeniden yaklaştı.

"Ben Doktor Rovelli'nin eşiyim" dedi.

Görevli hanım iskemlesinde doğruldu. Kaşlarını kaldırdı ve kalemiyle yeniden kayıt defterini dövmeye başladı.

"Anlıyorum" dedi. "O halde isterseniz kocanızı haberdar edeyim."

Dahili hattı aramak için ahizeyi kaldırdı ama Alice onu el işaretiyle durdurdu.

Ses tonunu kontrol edemeyerek "Hayır" dedi. "Gerek yok."

"Emin misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim. Kalsın."

Eve doğru yürüdü. Yol boyunca başka bir şey düşünemedi. Zihni berraklık kazanıyordu ama gelip geçen tüm imgeler o kızın yüzüne yenik düşüyordu. Ayrıntılar çoktan birbirine karışıyor, başka önemsiz anılar okyanusuna hızla gömülüyordu ama açıklanması olanaksız o aşinalık duygusu canlılığını koruyordu. Ve aradaki camda yansıyan kendi imgesine karışan o gülümseme Mattia'nın gülümsemesiyle aynıydı.

Belki de Michela yaşıyordu ve gördüğü oydu. Bu delice bir düşünce olabilirdi ama Alice bunun gerçekliğine inanmadan edemiyordu. Sanki beyninin bu düşünceye umutsuzca gereksinmesi vardı. Ayakta kalabilmek için buna sıkı sıkı sarılıyordu.

Mantık yürütmeye, varsayımlar üretmeye başladı. Olayların nasıl gelişmiş olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Yaşlı kadın Michela'yı çalmış olabilirdi; çaresizce çocuk sahibi olmayı umut ederken onu parkta bulmuş ve evine götürmüştü belki de. Karnı kusurlu olduğundan ya da karnında bir bebeğe yer açmak istemediğinden çocuğu olmamıştı.

Aynen benim gibi, diye düşündü Alice.

Peki neden dönmüştü o zaman? Bunca yıl sonra yakalanma tehlikesini neden göze almıştı? Belki de vicdan azabı onu yiyip bitiriyordu. Ya da kendinin onkoloji servisinin kapısı karşısında yaptığı gibi kadere meydan okumak istiyordu.

Yaşlı kadının hiç ilgisi olmayabilirdi de. Belki de Michela'yla çok zaman önce karşılaşmıştı ve onun kökeni, gerçek ailesi hakkında bir fikri yoktu, zaten Michela da artık kendine ait hiçbir şey hatırlamıyor olmalıydı.

Alice, eski otomobilinin ön koltuğunda oturmuş o mutsuz, boş ve ölüm kokan bakışlarıyla karşıdaki ağaçları gösteren Mattia'yı düşündü. *Benimle tıpatıp aynıydı*, demişti.

Ansızın her şey gözüne tutarlı göründü; o kız gerçekten Michela, kayıp ikizdi ve her ayrıntı yerli yerine oturuyordu: alnındaki çizgiler, parmakların uzunluğu, onları hareket ettirişteki sakınım. Ve o çocuksu oyunu; özellikle de o.

Oysa bir saniye sonra kafası karışıyordu. Bütün o ayrıntılar belirsiz bir yorgunluk duygusuna yuvarlanıyor, günlerden beri şakaklarını sıkan açlık duygusu buna eşlik ediyor ve Alice bir kez daha bayılmaktan korkuyordu.

Eve gelince kapıyı aralık bıraktı, anahtarları içeriden kilide soktu. Mutfağa gitti ve ceketini bile çıkarmadan dolabı açtı. Bir tonbalığı konservesi buldu ve yağını süzmeden doğrudan kutusundan yedi. Tadı midesini bulandırıyordu. Boş teneke kutusunu lavaboya attı ve bezelye konservesini aldı. Çatalla bulanık sudan avladığı bezelyelerin yarısını soluk bile almadan yedi, yuttu. Hem kum tadı vardı hem de parlak kabukları dişlerine yapışıyordu. Sonra Fabio'nun gittiği günden beri ağzı açık duran bisküvi paketini aldı. Doğru dürüst çiğnemeden, birbiri ardına beş tane yedi. Yutarken bisküvi parçaları cam kırığı gibi boğazını acıtıyordu. Ancak midesindeki krampların dayanılmazlığı yüzünden yere çöküp kalınca yemeye ara verdi.

Ağrıları dinince kalktı ve yalnız olduğunda yaptığı üzere topallamasını engellemeyerek karanlık odaya kadar yürüdü. İkinci rafta duran kutulardan birini aldı. Kenarında, kırmızı kalemle *Polaroid* yazıyordu. İçinde ne varsa masanın üstüne döktü. Parmaklarıyla şöyle bir karıştırdı. Kimisi birbirine yapışmıştı. Alice hızla hepsini gözden geçirdi ve sonunda aradığını buldu.

Bunu uzun uzun inceledi. Hem Mattia, hem kendi gençti. Erkek başını hafifçe öne eğmişti. Yüzündeki ifadeyi incelemek ve böyle olunca benzerliği saptamak kolay değildi. Çok zaman geçmişti. Belki de çok fazla.

Bu sabit imge başka imgelerin canlanmasına yol açtı ve Alice'nin zihni hareket, ses kırıntıları, duygu yongaları yaratarak hepsini birbirine dikti. Yürek paralayıcı ama gene de haz dolu bir özlem hissetti.

Yeniden başlayabilecekleri bir nokta seçmesi gerekseydi, bunu seçerdi: O ve Mattia, sessiz bir odada birbirlerine değmeye çekiniyorlardı ama bedenlerinin sınır çizgileri birbiriyle örtüşüyordu.

Onu haberdar etmeliydi. Ancak onu görürse anlayabilirdi kendi de. Eğer kardeşi yaşıyorsa, Mattia'nın bunu bilmeye hakkı vardı.

İlk kez, onları gülünç bir uzaklık gibi ayıran bütün o mesafeyi idrak etti. Çok yıllar önce birkaç mektup yazdığı o yerde olmalıydı hâlâ. Eğer evlenmiş olsaydı, bunu bir şekilde algılardı. Çünkü Mattia ile o önemsiz bir yığın şeyin altına gömülmüş olan esnek ve görünmeyen bir iplikle birbirlerine bağlıydılar; bu ancak onlar gibi iki kişi arasında var olabilecek türden bir iplikti: Kendi yalnızlıklarını birbirlerinde fark eden iki kişiydiler.

Fotoğraf yığınını eliyle yoklayarak, altlarında kalan kalemi buldu. Yazmak için oturdu ve mürekkebi dağıtmamaya özen gösterdi. Sonunda kurutmak için üzerine üfledi. Bir zarf buldu, resmi içine soktu ve yapıştırdı.

Belki de gelir, diye düşündü.

Keyifli bir ürperti bütün kemiklerini dolaştı ve sanki zaman tam da oradan başlıyormuş gibi gülümsedi.

43

Mattia'nın içinde bulunduğu uçak iniş pistine yönelmeden önce, tepenin yeşil örtüsü ve bazilika üzerinden geçti, dairevi bir hatla iki kez kent merkezinin üzerinde dolaştı. Mattia eski köprüyü nirengi noktası olarak aldı ve oradan uzanan yolu izleyerek anne babasının evini buldu. Ayrıldığından beri ev aynı renkteydi.

Geniş bir dönemeçle birleşen ve nehir tarafından yarıdan kesilen iki caddenin arasında kalan parkı tanıdı. Havanın böylesine duru olduğu bir öğleden sonra yukarıdan her şey görülebiliyordu: Kimse hiçlik içinde yok olamazdı.

Uçağın gerisinde kalanları görebilmek için öne eğildi. Bir parça tepeye tırmanan kıvrımlı yolu izledi ve Della Rocca villasını buldu: Beyaz cephesi, birbirini izleyen pencereleriyle kocaman bir buz kütlesini andırıyordu. Az daha yukarıda eski okulu vardı; yeşil yangın merdivenlerinin soğuk ve pürüzlü temasını hatırlıyordu.

Hayatının sona ermiş olan ilk yarısını geçirmiş olduğu yer cansız formlardan, renkli küplerden oluşmuş devasa bir makete benziyordu.

Havaalanından taksiye bindi. Babası onu karşılama konusunda ısrar etmişti ama oğullarının hayır, yalnız geleceğim, derken kullandığı ses tonunu anne babası çok iyi tanırdı ve karşı çıkmanın bir anlamı olmadığını bilirlerdi.

Yolun karşı tarafında kaldırımda durdu ve taksi uzaklaştıktan sonra bir süre eski evini seyretti. Boynuna astığı çantası pek ağır değildi. İçinde en fazla iki üç gün yetecek kadar temiz giysi vardı.

Apartmanın kapısı açıktı; kendi dairesinin bulunduğu kata çıktı. Zili çaldığında içeriden hiç ses gelmedi. Sonra babası kapıyı açtı ve birbirlerine bir şey söylemeyi beceremeden, geçen zamanın karşısındakinde yarattığı değişiklikleri seyrederek birbirlerine gülümsediler.

Pietro Balossino yaşlıydı. Yalnızca saçlarının aklığı, ellerinin sırtında beliren damarlarının kalınlaşması değildi bu. Oğlunun karşısında duruşu, bedeninin belli belirsiz titreyişi, sanki bacakları yetmiyormuş gibi kapının tokmağına dayanışı onu ele veriyordu.

Biraz çekingence de olsa kucaklaştılar. Mattia'nın çantası omzundan kaydı ve ikisinin arasına girdi. O da yere indirdi. Bedenlerinin sıcaklığı hâlâ aynıydı. Pietro Balossino oğlunun saçlarına dokundu ve çok fazla şey hatırladı; anıların tümü üşüşünce yüreği daraldı.

Mattia annesinin nerede olduğunu sormak için baktığında babası hemen anladı.

"Annen dinleniyor" dedi. "Kendini pek iyi hissetmiyordu. Bugünlerde hava çok sıcak."

Mattia başıyla anladığını ifade etti.

"Aç mısın?"

"Hayır. Yalnızca biraz susadım."

"Hemen getireyim."

Babası sanki oradan çekilmek için bahane ararcasına telaşla mutfağa seğirtti. Mattia geriye yalnızca bu kalıyor, diye düşündü; ebeveynlerin bütün sevgisi küçük özenlere indirgeniyordu; bunlar her çarşamba telefonda dile gelen meraklardı: yemek, sıcak ve soğuk, yorgunluk, kimi zaman da para. Geri kalan her şey sanki ulaşılması olanaksız derinliklere gömülmüş gibiydi; asla yüzleşilmemiş konuşmalar, dilenecek ve beklenecek özürler, düzeltilecek anılar beton bir kütlenin içine kapanmıştı ve öylece kalacaktı.

Koridoru geçerek odasına gitti. Her şeyi bıraktığı gibi bulacağından emindi; sanki o mekân zamanaşımından muaftı, sanki yokluğunda geçen yıllar bu odada yalnızca bir ayraç anlamını taşıyordu. Oysa her şeyin değişmiş olduğunu görünce düş kırıklığına uğradı; sanki kendisi artık yokmuş gibi korkunç bir duyguya kapıldı. Bir zamanlar açık mavi olan duvarlar şimdi krem rengi duvar kâğıdıyla kaplanmıştı ve odayı daha aydınlık gösteriyordu. Yatağının yerinde yıllarca salonda duran divan vardı. Yazı masası hâlâ pencerenin önündeydi ama üzerinde kendine ait hiçbir şey kalmamıştı; yalnızca bir gazete yığını ve dikiş makinesi duruyordu. Ne onun ne de Michela'nın herhangi bir resmi vardı.

Sanki girmeye izni yokmuş gibi eşikte kalakaldı. Elinde su bardağıyla babası yanına geldi ve düşüncelerini okur gibi oldu.

"Annen dikiş dikmeyi öğrenmek istiyordu" dedi özür dilercesine. "Ama pek çabuk bıktı."

Mattia suyunu bir dikişte içti. Çantasını duvarın boş bir köşesine dayadı.

"Şimdi gitmeliyim" dedi.

"Şimdiden mi? Ama daha yeni geldin!"

"Görmem gereken biri var."

Bakışlarını görmezden gelerek ve sırtıyla duvara sürtünerek babasının yanından geçti. Bedenleri bu kadar yakın duramayacak kadar birbirine benziyordu, iriydi ve yetişkindi. Bardağı mutfağa götürdü, çalkalayıp baş aşağı süzgece bıraktı.

"Akşama döneceğim" dedi.

Salonun ortasında, bir önceki yaşamında karısına sarılarak oğlu hakkında konuştuğu noktada dikilen babasını başıyla selamladı. Aslında Alice'nin onu beklediği doğru değildi, hatta nerede bulacağını bile bilmiyordu ama oradan hemen çıkmalıydı.

44

İlk yıl yazışmışlardı. Onlara ilişkin her konuda olduğu gibi ilk başlatan Alice olmuştu. Yarıya kesilmiş çileklerden oluşmuş harflerle biraz çarpıkça da olsa üzerine "Doğum günün kutlu olsun" yazdığı bir pasta fotoğrafı yollamıştı ona. Arkasına ise imza olarak "A" yazmış, başka bir şey eklememişti. Pastayı, Mattia'nın doğum günü için kendisi yapmıştı ve sonra da olduğu gibi çöpe atmıştı. Mattia dört sayfasını satır satır doldurduğu bir mektupla ona yanıt vermiş, yepyeni ve dilini bilmediği bir yerde her şeye yeniden başlamanın ne kadar zor olduğunu anlatmış, bu arada oradan ayrıldığı için özür dilemişti. En azından Alice'ye böyle gelmişti. Ne o ne de daha sonraki mektuplarda Fabio'ya ilişkin bir şey sormuştu. Kız da ondan hiç söz etmemişti. Her ikisi de kâğıdın sınırlarının az ötesinde yabancı ve tehditkâr birinin varlığını hissediyordu. Biraz da bu nedenle birbirlerine soğuk yanıtlar vermeye, iki mektubun arasını açmaya başlamışlar ve sonunda da hiç yazışmaz olmuşlardı.

Birkaç yıl sonra Mattia bir zarf daha almıştı. Bu Alice ile Fabio'nun nikâh davetiyesiydi. Sanki ona bir şeyi hatırlatması gerekirmiş gibi seloteyple bunu buzdolabına asmıştı. Her sabah ve her akşam davetiyeyle yüz yüze geldikten sonra bu onu giderek daha az acıtır olmuştu. Törenden bir hafta sonra yolladığı telgrafa şöyle yazmıştı:

> Davet için teşekkür ederim ama mesleki sorumluluklar yüzünden katılmayacağımı bildiririm. Mutluluklar dilerim.
>
> Mattia Balossino

Kent merkezindeki mağazalardan birinde bütün bir sabahını harcayarak kristal bir vazo seçmiş, sonra bunu evli çiftin yeni adresine göndertmişti.

Anne babasının evinden çıkınca yöneldiği bu adres olmadı. Tepeye, Alice'yle birlikte öğleden sonralarını geçirdikleri Della Rocca villasına doğru yürümeye başladı. Onu orada bulamayacağından emindi ama hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak istiyordu.

Zili çalmadan önce çok tereddüt etti. Onu bir kadın, olasılıkla Soledad yanıtladı:

"Kim o?"

"Alice'yi arıyorum" dedi.

"Alice artık burada oturmuyor."

Evet, bu Soledad'dı. Hâlâ baskın İspanyol aksanını tanıdı.

"Kim arıyor?" diye sordu kâhya kadın.

"Ben Mattia."

Uzun bir sessizlik oldu. Sol onu hatırlamaya çalışıyordu.

"Size yeni adresini verebilirim."

"Gerek yok. Bende var. Teşekkür ederim."

"Hoşça kalın o halde" dedi Sol daha kısa bir sessizlikten sonra.

Mattia dönüp yukarıya bakmadan uzaklaştı. Sol'un pencerelerden birine yapıştığından ve onu gözetlediğinden emindi; şimdi kim olduğunu hatırlamış, bunca yıldır nerede olduğunu ve niye dönmüş olduğunu merak etmiş olmalıydı. İşin doğrusu, bunu kendi de bilmiyordu.

45

Alice onu bu kadar çabuk beklemiyordu. Mektubu yollayalı beş gün olmuştu ve Mattia bunu henüz okumamış bile olabilirdi. Zaten önce telefonla aranacağını, birbirlerine olasılıkla bir barda randevu vereceklerini, haberi Mattia'ya alıştıra alıştıra anlatacağını düşünmüştü.

Herhangi bir işaretin beklentisiyle günlerini geçiriyordu. İşte dalgın ama neşeliydi. Crozza ona bunun nedenini sormaya cesaret edememişti ama kendinin de bunda bir payı olduğunu düşünüyordu. Fabio'dan ayrılmasıyla doğan boşluğu neredeyse yeniyetme kızlara özgü bir heyecanla dolduran Alice, Mattia'yla karşılaşacakları anın görüntüsünü hayalinde bir kuruyor, bir bozuyordu; ayrıntıları düzeltiyor, sahneyi değişik açılardan düşünüyordu. Bu düşünceyi o kadar çok işledi ki sonunda bu geleceğe ait bir umut değil, geçmişe ait bir anıya dönüştü.

Belediye Kütüphanesi'ne bile gitmişti. O güne kadar oraya adımını atmamış olduğu için kendine bir kart çıkartması gerekmişti. Michela'nın kaybından söz eden gazeteleri aramıştı. Haberleri okudukça, sanki her şey yeni baştan ve az ötede yaşanıyormuş gibi huzursuz olmuştu. Michela'nın birinci sayfada yer alan şaşkın ve resmini çeken kişinin objektifinin üzerine, belki de alnına bakan resmini gördüğünde emin olma duygusu sarsılmıştı. Bu görüntü bir anda hastanedeki kızın anısının yerini almış, gerçek görünmesini engelleyecek şekilde bastırmıştı onu. Alice ilk kez bunun bir göz kamaşması, fazla uzun sürmüş bir sanrı olması olasılığını aklına getirmişti. Sonra resmi eliyle örtmüş ve kuşkuyu kararlılıkla zihninden kovarak okumayı sürdürmüştü.

Michela'nın bedeni asla bulunamamıştı. Ne bir giysi, ne bir başka iz geçmişti ele. Kız ortadan kaybolmuş ve kaçırılma varsayımı üzerine aylar boyunca araştırma yapılmıştı ama ortada hiçlikten başka bir şey yoktu.

Sorgulanan sanık da olmamıştı. Zamanla haber gazetelerin iç sayfalarında ancak birkaç satır yer kaplar olmuş sonra da unutulup gitmişti.

Zil çaldığında Alice saçlarını kurutuyordu. Fön makinesini başının üzerine tutarak, kim o bile demeden dalgın bir şekilde açtı kapıyı. Yalınayaktı ve Mattia'nın Alice'de ilk gördüğü şey çıplak ayakları, başparmağından biraz daha uzun olan ve sanki ileri atılacakmış gibi duran ikinci parmağı ile alta kıvrılıp gizlenmiş dördüncü parmağı oldu. Bunlar ona aşina olan, zihninde sözcüklerden ve yaşanan durumlardan daha uzun yer etmiş ayrıntılardı.

Gözlerini yerden kaldırarak "Merhaba" dedi.

Alice bir adım geri attı ve içgüdüsel bir hareketle sanki yüreği yakasından dışarı fırlayacakmış gibi bornozunun iki yakasını bir araya getirdi. Sonra Mattia'ya odaklandı ve varlığını kavradı. Bedeninin yetersiz ağırlığını dayayarak onu kucakladı. Erkek sağ koluyla kızın beline sarılırken, sanki temkinli davranması gerekircesine parmaklarını havaya kaldırdı.

"Hemen geliyorum. Bir saniyede dönerim" dedi Alice aceleyle konuşarak. Yeniden içeriye girdi ve onu dışarıda bırakarak kapıyı kapattı. Giyinmek, boyanmak ve erkek fark etmeden gözlerini kurulamak için birkaç dakikaya gereksinmesi vardı.

Mattia, arkasını kapıya vererek merdivenlere oturdu. Minik bahçeyi, yolun iki kenarında uzanan alçak taflanların neredeyse kurursuz simetrisini ve sinüzoit dalga sürecinin yarısında kesilen ondüle formunu inceledi. Kapının açılma sesini işitince döndü ve bir an için her şey eskisi gibi göründü: Erkek dışarıda Alice'yi bekliyordu, güzelce giyinmiş kız gülümseyerek çıkıyordu ve birlikte bir hedef belirlemeden yol boyunca yürüyorlardı.

Alice eğildi ve onu yanağından öptü. Yanına oturabilmek için bükemediği bacağı yüzünden omzuna tutunmak zorunda kaldı. Erkek kenara çekildi. Sırtlarını dayayacakları bir yer yoktu ve bu nedenle ikisi de birazcık öne eğik oturuyorlardı.

"Tahminimden çabuk geldin" dedi Alice.

"Mektubun dün sabah geldi."

"O halde çok da uzakta değilmiş bu yer."

Mattia başını öne eğdi. Alice sağ elini tuttu ve avucunu açtırdı. Erkek karşı koymadı, çünkü onun yanındayken elindeki izlerden utanması gerekmezdi.

Yeni izler vardı, beyaz yara izlerinin ortasında bunlar daha koyu renkli olarak kendini belli ediyordu. Yanığa benzeyen çember şeklindeki iz dışında hiçbiri çok yeni görünmüyordu. Alice işaretparmağının ucuyla bunun sınırları üzerinde dolaşınca erkek onca nasırlaşmış deri katmanı altından kızın dokunuşunu hissetti. Kızın rahatça bakmasına izin verdi, çünkü eli sesiyle yapabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

"Önemli görünüyordu" dedi Mattia.

"Öyle zaten."

Erkek devam etmesini söylemek için dönüp ona baktı.

"Daha değil" dedi Alice. "Önce buradan gidelim."

Mattia kalktı ve her zaman yapmış olduğu üzere, yardım etmek için kıza elini uzattı. Sokağa doğru yürüdüler. Sanki her iki eylem de birbirini yok ediyormuş gibi hem düşünüp hem konuşmak çok zordu.

"Burada" dedi Alice.

Koyu yeşil bir steyşın vagon otomobilin alarmını söndürdü; Mattia bu arabanın tek başına Alice için çok büyük olduğunu düşündü.

Alice şaka niyetine "Sen kullanır mısın?" diye sordu.

"Bilmiyorum ki."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Erkek omuzlarını kaldırdı. Otomobilin tepesinden birbirlerine bakıyorlardı. Güneş aralarındaki karoserinin üzerinde ışıldıyordu.

"Orada gereksinmem olmuyor."

Alice düşünceli bir edayla, anahtarla çenesinde tempo tutuyordu.

"O halde nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum." Alice küçük bir kızken de düşüncelerini böyle canlı bir şekilde dile getirirdi.

Arabaya bindiler. Mattia'nın karşısındaki panelin üzerinde iki CD duruyordu ve sırtları ona dönüktü: Musorgskiy'in *Bir Resim Sergisinden Tablolar*'ı ve Schubert'in sonatları.

"Kendini klasik müziğe mi verdin?"

Alice CD'lere kaçamak bir bakış fırlattı. Burnunu kıvırdı.

"Yok canım. Bunlar ona ait. Benim sadece uykumu getiriyorlar."

Mattia emniyet kemerini taktı. Kendinden daha kısa boylu birine göre ayarlandığı için omzunu acıtıyordu; olasılıkla arabayı kocası kullandığında bu koltukta Alice oturuyordu. Birlikte klasik müzik dinliyorlardı. Bunu hayal etmeye çalıştı ama sonra dikiz aynasına yapıştırılmış harflerle yazılı sözlere verdi dikkatini: "*Objects in the mirror are closer than they appear.*"[12]

"Fabio, değil mi?" Yanıtı zaten biliyordu ama bu düğümü çözmek, sanki arka koltukta oturan ve onları inceleyen engelleyici, suskun varlığı buharlaştırmak istiyordu. Yoksa aralarındaki diyalog, kayalıklara oturmuş bir kayık gibi sıkışıp kalacaktı.

Alice bu ona pek zor geliyormuşçasına, "Evet" dedi. Şimdi ona her şeyi, bebek meselesini, kavgayı, hâlâ mutfağın köşe bucağında duran pirinçleri anlatsaydı, Mattia buraya çağrılma nedeninin bu olduğunu sanacaktı. Michela öyküsüne inanmayacak, onun kocasıyla ilişkisi krize girdiği ve yalnızlığını dindirmek istediği için eski dostlarından medet uman bir kadın

olduğunu düşünecekti. Bir an için gerçekten böyle olup olmadığını sordu kendine.

"Çocuğunuz var mı?"

"Hayır, yok."

"Neden..."

"Boş ver" diye sözünü kesti Alice.

Mattia sustu ama özür dilemedi.

"Ya sen?" diye sordu kız bir süre sonra. Alacağı yanıt onu korkuttuğu için sorarken çekinmişti. Sonra sesi kendiliğinden çıkmış, buna handiyse şaşırmıştı.

"Hayır" dedi Mattia.

"Yok mu çocuğun?"

"Yok..." İçinden kimsem yok demek gelmişti. "Evlenmedim."

Alice bunu da onayladı.

Gülümsemek için erkeğe döndü ve "Demek hâlâ değerini koruyorsun?" dedi.

Mattia utançla başını salladı ve ne demek istediğini anladı.

Antrepoların bulunduğu bölgede, büyük prefabrik yapıların sıralandığı bomboş bir otoparka geldiler. Selofana sarılmış üç kereste yığını kepenkleri kapalı gri bir duvarın yanında duruyordu. Daha yukarıda yapının çatısında geceleri parlak turuncu ışıklar yayıyor olması gereken elektrikli bir tabela vardı.

Alice otoparkın ortasında durdu ve kontağı kapadı.

Kapıyı açarken, "Şimdi sıra sende" dedi.

"Ne sırası?"

"Şimdi sen kullanıyorsun."

"Hayır, hayır" diye geri çekildi Mattia. "Çıkar bunu aklından."

Kız, kıstığı gözleriyle, kıvırdığı dudaklarıyla onu dikkatle süzüyordu; çoktan unutmuş olduğu bir tür sevgiyi ancak şimdi bulabiliyordu.

"O kadar da değişmemişsin" dedi. Bu bir paylama değildi, daha çok rahatlamış görünüyordu.

"Sen de öyle."

"Eh, tamam öyleyse" dedi. "Deneyelim bakalım."

Alice güldü. Yer değiştirmek için otomobilden indiler ve Mattia teslimiyet içerisinde olduğunu belli etmek için abartılı bir şekilde sendeleyerek yürüyordu. Hayatlarında ilk kez birbirlerinin rollerini üstlenmişlerdi; her biri doğru profil olduğunu düşündüğü kimliği karşısındakine sunuyordu.

Sanki nereye dayayacağını bile bilmiyormuş gibi, ellerini direksiyonun üzerinde, havada tutan Mattia "Hiçbir şey bilmiyorum" dedi.

"Hiç, hiç mi? Bir kez bile kullanmadın mı?"

"Kesinlikle hayır."

"O halde işimiz zor."

Alice erkeğin üzerine doğru uzandı. Mattia bir an için onun yeryüzünün merkezine doğru düşey bir şekilde dümdüz uzanan saçlarına baktı. Göbeğinin üzerine doğru kalkan tişörtünün altında çok zaman önce yakından incelediği dövmenin üst ucu göründü.

Sanki yüksek sesle düşünüyormuşçasına, farkına bile varmadan "O kadar zayıfsın ki" dedi.

Alice ona bakmak için ansızın başını çevirdi ama sonra bir şey yokmuş numarası yaptı.

"Hayır" dedi omuzlarını silkerek. "Her zamanki gibiyim."

Biraz geri çekildi ve üç pedalı gösterdi.

"Tamam. Debriyaj, fren ve gaz. Sol ayak sadece debriyaj, sağ ayak öteki ikisi için."

Kızın bedeninin yakınlığı ve ardında bıraktığı görünmez duş şampuanı kokusuyla biraz dalgınlaşmış olan Mattia bu sözleri dinledi.

"Vitesleri biliyorsun değil mi? Zaten yazılı burada. Bir, iki, üç. Sanırım şimdilik bu kadarı yeter" diye sürdürdü sözlerini Alice. "Vites değiştirirken debriyaja basıyorsun, sonra yavaşça bırakıyorsun. Motoru çalıştırırken de öyle: Debriyajı basılı tutuyor, biraz gaz verince hafifçe bırakıyorsun. Hazır mısın?"

"Değilsem ne olacak?" dedi Mattia.

Dikkatini toplamaya çalıştı. Sınavdaymış gibi heyecanlı hissediyordu kendini. Zamanla eleman sayıları, sıralı kümeler, transfinitler dışında hiçbir şeyden anlamaz olduğunu düşünüyordu. İnsanlar yaşlandıkça kendilerine güvenleri artardı, oysa o sanki kendininkinin rezervi sınırlıymış gibi tükendiğini hissediyordu.

Uzakta yığılı duran keresteler ile arasındaki mesafeyi zihninde ölçtü. En az elli metre kadar vardı. Son hız hareket etse bile fren yapmaya zamanı kalacaktı. Çalıştırırken, anahtarı biraz fazla uzun çevrili tuttuğu için motor homurdandı. Debriyajı hafifçe bıraktı ama yeterince gaz vermediği için motor boğularak sustu. Alice güldü.

"Neredeyse oluyordu. Biraz daha çabuk ol."

Mattia derin bir soluk aldı. Sonra yeniden denedi. Otomobil öne doğru sarsılarak hareket etti ve Alice ona debriyaja basıp ikinci vitese geçmesini söyledi. Mattia vites değiştirince araba daha da hızlandı. Dümdüz gittiler ve

fabrika duvarına on metre kadar kala Mattia direksiyonu kırmaya karar verdi. Yüz seksen derecelik bir dönüş yaptıkları için ikisi de iki tarafa savruldular ve hareket ettikleri noktaya döndüler.

Alice ellerini çırptı.

"Gördün mü bak?" dedi.

Mattia yeniden direksiyonu kırdı. Aynı turu bir kez daha attı. Emrine amade uçsuz bucaksız bir alan varken, sanki bu dar ve oval çizginin dışında bir yol izlemeyi bilmezmiş gibiydi.

"Düz git" dedi Alice. "Yola çık."

"Delirdin mi sen?"

"Hadi, kimse yok nasılsa. Öğrendin zaten bak!"

Mattia direksiyonu düzeltti. Plastiğe değen ellerinin terlediğini, adrenalininin kaslarını harekete geçirdiğini hissediyordu; bu çok uzun bir süredir tatmadığı bir duyguydu. Bir an için pistonları, yağlanmış mekaniğiyle koca bir arabayı sürdüğünü, Alice'nin hemen yanı başında oturup ona neler yapması gerektiğini söylediğini düşündü. Bu çok sık hayalini kurduğu bir durumdu. Tam olarak aynı değildi belki ama bir kereliğine kafayı kusurlara takmamaya karar verdi.

"Tamam" dedi.

Arabayı parkın çıkışına yöneltti. Yol ağzına geldiklerinde cama doğru uzanıp iki yana baktı. Direksiyonu yavaşça kırdı ve araba kullanma taklidi yapan çocuklar gibi direksiyona abanarak kullanmaktan alamadı kendini.

Şimdi yoldaydı. Çoktan alçalmış olan güneş arkalarında kalmıştı ve dikiz aynasından gözlerini kamaştırıyordu. Göstergenin ibresi otuz kilometreyi işaret ediyordu ve bütün otomobil evcil bir hayvanın sıcak soluğuyla titriyordu.

"İyi gidiyor muyum?" diye sordu.

"Harika. Şimdi üçüncü vitese geçebilirsin."

Yol birkaç yüz metre daha devam ediyordu ve Mattia önüne bakıyordu. Alice, onu rahatça yakından inceleyebilmek için bu fırsattan yararlandı. Artık o resimdeki Mattia değildi. Yüzünün teni dümdüz, esnek ve pürüzsüz değildi: Çok ince de olsa alnında ilk çizgiler belirmişti. Tıraş olmuştu ama yeni sakallar siyah uçlarıyla yanağının altında görünmeye başlamıştı. Bedeninin iriliği yüzünden varlığı gerçek anlamıyla cüsseliydi. Kız küçüklüğünden beri bundan hoşlanmıştı.

Hastanedeki kızla aralarında bir benzerlik bulmaya çalıştı ama şimdi Mattia yanında olduğu için zihnindeki görüntü iyice karışmıştı. Benzerliği oluşturan bütün o ayrıntılar o kadar net görünmüyordu şimdi. Kızın saçları belki de daha açık renkteydi. Hem ağzının iki yanındaki gamzeleri, hem kaşların dış uçlarla böylesine gür olup olmadığını hatırlamıyordu. İlk kez, yanılmış olabileceğinden korktu.

Bunu ona nasıl açıklayacağım, diye sordu kendi kendine.

Sessizliğin fazla uzamış olduğunu düşündüğünden ya da Alice'nin kendini incelediğini fark ettiğinden, Mattia, boğazını temizledi. Kız bambaşka bir yere, tepelere doğru bakıyordu.

"Seni arabayla almaya geldiğim ilk günü hatırlıyor musun?" diye sordu. "Ehliyetimi alalı bir saat olmuştu."

"Tabii. Bütün olası deneme tahtaları arasında beni seçmiştin."

Alice bunun doğru olmadığını düşündü. Onca kişi arasından onu seçmiş değildi. İşin doğrusu şuydu ki, ondan başka kimse gelmemişti aklına.

"Arabayı kullandığım süre boyunca sımsıkı tutunmuştun. Yavaş git, yavaş git deyip duruyordun."

Kız sesi gibi ince bir sesle onu taklidini yaptı. Mattia o geziye nasıl gönülsüzce çıktığını hatırladı. O öğleden sonra analiz sınavı için çalışması gerekiyordu ama sonunda razı olmuştu, çünkü bu deneme sürüşü Alice için son derece önemli görünüyordu. Bütün bir öğleden sonra boyunca

kaybetmekte olduğu ders saatlerini hesaplayıp durmuştu. Şimdi yeniden düşündüğünde kendini aptal gibi hissediyordu, çünkü insanın başka bir yerde olmayı arzu ederek zaman geçirmesi aptalca bir durumdu.

O düşünceyi zihninden kovmak için "Yarım saat iki arabalık bir park yeri aramak için dolaşmıştık, çünkü tek arabalık yere park edemiyordun" dedi.

Alice "Bu sadece seni yanımda tutabilmek için bir bahaneydi" yanıtını verdi. "Ama sen hiçbir şey anlamıyordun."

Bu cümlenin ortaya saldığı hayaletleri boğmak için ikisi de güldü.

Mattia yeniden ciddileşerek "Şimdi nereye gidiyorum?" diye sordu.

"Şu tarafa dön."

"Tamam. Ama bu kadar yeter. Yerimi sana veriyorum."

Alice'nin onu uyarmasına gerek kalmadan üçüncü vitesten ikinci vitese indi ve dönemeci güzelce aldı. Ötekinden daha dar ve gölgelik bir yola girdi; yerde çizgi yoktu ve yolun iki yanına birbirine benzeyen, penceresiz binalar dizilmişti.

"Şurada duruyorum" dedi.

Tam o noktaya varmak üzereyken köşenin arkasından bir treyler çıktı ve şeridin büyük bir bölümünü kaplayarak onlara doğru gelmeye başladı. Mattia ellerini direksiyonun üzerinde sıktı. Sağ ayağı insiyaki olarak frene geçmeye alışık olmadığından gaza daha hızla bastı. Alice sağlam bacağıyla olmayan fren pedalını aradı. Kamyon yavaşlamadı. Ancak biraz daha kenara çekildi.

"Geçemeyeceğim" dedi Mattia. "Geçemeyeceğim."

Alice sakin görünmeye çalışarak "Fren yap" dedi.

Mattia düşünmeyi başaramıyordu. Kamyon birkaç metre ötesindeydi ve ancak şimdi yavaşlamaya başlamıştı. Mattia ayağının gaz pedalında kasıldığını hissediyor, yanından nasıl geçip gideceğine kafa yoruyordu.

Bisikletiyle, bisikletlere ayrılmış yolun rampasından inerken, aşağıya vardığında otomobil girişini engelleyen kazıkların arasından geçebilmek için ani fren yapışını hatırladı. Michela o zaman yavaşlamaz, minik tekerlekleri de olan bisikletiyle fark etmeden geçiverirdi; gene de bir kez bile gidonunu bir yere çarpmazdı.

Direksiyonu sağa çevirdi; sanki duvarı hedef almış gibiydi.

"Fren yap" diye yineledi Alice. "Pedal ortada."

Mattia her iki ayağıyla ve bütün gücüyle frene bastı. Otomobil, duvara iki karış kala şiddetli bir sarsıntıyla durdu.

Geriye savrulunca Mattia başını sağdaki cama çarptı. Emniyet kemeri onu olduğu noktada korumuştu. Alice incecik bir dal gibi öne doğru şöyle bir sallandı ama bütün gücüyle kola tutundu. Kamyon olanları umursamadan yanlarından geçip gitti.

Olağanüstü bir olayı seyredercesine birkaç dakika sessizce durdular. Sonra Alice gülmeye başladı. Mattia'nın gözleri yanıyordu, boynundaki damarların hepsi ansızın şişmişti ve patlayacakmış gibi seğirmeye başlamıştı.

"Canın yandı mı?" diye sordu Alice. Gülmesini durduramıyormuş gibiydi.

Mattia korkmuştu. Yanıt vermedi. Kız ciddileşmeye çalışıyordu.

"Göster bana" dedi.

Emniyet kemerini çözdü ve gözlerini hemen karşılarındaki duvardan ayıramayan arkadaşına doğru uzandı. O esnek olmayan diye geçiriyordu içinden. Şimdi bacaklarını titreten kinetik enerjinin çarpma durumunda nasıl tamamıyla boşalacağını düşünüyordu.

Nihayet ayaklarını frenden çekti ve motoru stop etmiş olan araba, yolun belli belirsiz eğimi yüzünden birazcık geriye kaydı. Alice el frenini çekti.

Mattia'nın alnına dokunarak "Bir şeyin yok" dedi.

Erkek gözlerini yumdu ve "Evet" dedi. Ağlamamak için konsantre olmaya çalıştı.

Alice, sanki sözü edilen kendi evleriymiş gibi "Şimdi eve gidelim de biraz uzan" dedi.

Mattia gayet gönülsüzce de olsa "Bizimkilerin yanına dönmem gerekiyor" diye karşı çıktı.

"Sonra seni ben götürürüm. Şimdi dinlenmen gerekiyor."

"Benim..."

"Sus."

Yer değiştirmek için otomobilden indiler. Karanlık bütün gökyüzünü sarıp sarmalamıştı; bir tek ufuk çizgisinde ince bir ışık şeridi vardı ama o da bir şeye yaramıyordu.

Yol boyunca tek kelime etmediler. Mattia başını sağ elinin içine dayamıştı. Gözlerini kapatmış, başparmağı ve ortaparmağıyla şakaklarını ovuyordu. Aynadaki sözcükleri içinden tekrarlayıp duruyordu: *"Objects in the mirror are closer than they appear."* Tamamlamadan Alberto'ya bıraktığı makalesini düşünüyordu. O şimdi hata yapardı, hemen geri gitmesi gerekiyordu. Hem sonra hazırlaması gereken dersler vardı ve ancak evinin sessizliğinde yapabilirdi bunu.

Alice arada sırada gözlerini yoldan ayırıyor ve kaygıyla ona bakıyordu. Tatlı tatlı sürmek için elinden geleni yapıyordu. Acaba müzik çalmak iyi olur mu, diye düşündü ama Mattia'nın neden hoşlanacağını bilmiyordu. Aslında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Evin önünde onun inmesine yardım etmek istedi ama Mattia kendi başına indi. Kız evin kapısını açarken hâlâ titriyordu. Alice hızlı ama dikkatli hareket ediyordu. Bütün olanlar onun kötü bir şakasının sonucu gibi göründüğünden kendini sorumlu hissediyordu.

Divanda yer açmak için minderleri yere attı. Mattia'ya "Buraya uzan" dedi ve o da söyleneni yaptı. Sonra mutfağa gitti ve çay, papatya çayı ya da salona girerken elleri arasında tutabileceği herhangi bir şey hazırlamaya niyet etti.

Suyun kaynamasını beklerken telaşla ortalığı düzene koymaya girişti. Arada sırada dönüp salona bakıyordu ama divanın tekdüze canlı mavi sırtından başka bir şey göremiyordu.

Mattia artık onu neden buraya çağırdığını soracaktı; kaçışı kalmamıştı. Ama artık hiçbir şeyden emin değildi. Ona benzeyen bir kız görmüştü. Eh, peki, tamam. Ya sonra? Dünya birbirine benzeyen insanlarla doluydu. Sayısızca garip ve anlamsız rastlantı vardı. Onunla konuşmamıştı bile. Zaten arasa nerede bulacağını da bilmiyordu. Şimdi Mattia yan odada otururken bütün bunları düşününce her şey ona saçma ve acımasız geliyordu.

Emin olduğu tek şey Mattia'nın dönmüş olmasıydı ve onun artık gitmesini istemiyordu.

Lavabonun içinde yığılı duran temiz tabakları bir kez daha yıkadı ve ocağın üzerinde içi su dolu duran tencereyi boşalttı. Haftalardır dibinde bir tutam pirinçle duruyordu. Suyun içine bakınca taneler kocaman görünüyordu.

Alice kaynayan suyu bir fincana koydu ve içine de bir çay poşeti attı. Su hemen koyu bir renge büründü. İçine iki kaşık dolusu şeker katıp içeriye gitti.

Mattia'nın eli, kapalı gözlerinden boynuna kaymıştı. Yüzünün teni gerilmiş, ifadesi nötr bir hal almıştı. Göğsü düzenli bir biçimde yükselip iniyordu. Yalnızca burnuyla soluk alıyordu.

Alice fincanı cam sehpaya bıraktı ve gözlerini ondan ayırmadan gidip yanındaki koltuğa oturdu. Mattia'nın soluğu onu da sakinleştirdi. Bunun dışında bir ses duyulmuyordu.

Düşüncelerinin ağır ağır tutarlılık kazandığını, belirsiz bir hedefe doğru çılgınca koştuktan sonra yavaşladığını hissetti. Sanki bambaşka bir boyuttan ansızın kendi oturma odasına ışınlanmış gibiydi.

Karşısında bir erkek vardı; onu bir zamanlar tanırdı ama şimdi başka biriydi. Belki de hastanedeki kıza gerçekten benziyordu. Ama tıpatıp değillerdi, hayır değillerdi. Ve divanında uyuyan Mattia dağlardan sıcak ve huzursuz edici bir rüzgârın estiği o gece asansör kapısının ardında yitip giden çocuk da değildi. Onun zihninde çakılıp kalmış ve geri kalan her şeyin girişini engellemiş olan o Mattia değildi.

Hayır, karşısında korku verici derin bir boşluğun çevresinde, çoktan kaymış bir zemin üzerinde kendine yeni bir hayat kurmuş bir erişkin vardı; buradan uzakta, Alice'nin tanımadığı insanların arasında başarmıştı bunu. Şimdi kendisi bir anının anısı kadar zayıf olan, basit bir kuşku yüzünden, derinlere gömülmüş bir dehşeti toprağın altından çıkarmaya, her şeyi mahvetmeye hazırlanıyordu.

Ama Mattia, kızın giriş hakkı olmayan düşünceleri üzerine yumduğu gözleriyle karşısında dururken ansızın her şey daha belirginleşmişti: Onu aramıştı, çünkü ona gereksinme duymuştu; çünkü o sahanlıkta onu terk ettiği akşam hayatı bir çukura yuvarlanmıştı ve bir daha oradan çıkamamıştı. Mattia onun içinde taşıdığı ve yıllardan beri birbirine dolanan kördüğümün ucuydu. Onu çözmek, gevşetmek için hâlâ bir umut vardıysa şimdi parmakları arasında tuttuğu ucu çekerek olacaktı bu.

Uzun bir bekleyişin sona erişi gibi, bir şeylerin çözümlendiğini hissetti; bunu iliklerinde, hatta asla hiçbir şey fark etmeyen sakat bacağında bile algılıyordu.

Ayağa kalkması son derece doğal bir davranıştı. Bunun doğru olup olmadığını, buna hakkı bulunup bulunmadığını düşünmedi bile. Bu sadece kayıp giden ve peşinden başka zamanı sürükleyen zamandı. Geleceğe ve geçmişe ilişkin hiçbir şey bilmeyen doğal hareketlerdi.

Mattia'nın üzerine eğildi ve onu dudaklarından öptü. Uyandırmaktan korkmadı, uyanık bir kişiyi öpercesine, kapalı dudakları üzerinde durarak,

bir iz bırakmak istercesine bastırarak öptü. Erkek bir mırıltı çıkardı ama gözlerini açmadı. Dudaklarını araladı ve ona katıldı. Uyanmıştı.

Bu ilk seferden farklıydı. Yüz kasları şimdi daha güçlü, daha bilinçliydi; belirgin kadın ve erkek rollerini üstlenerek bir saldırganlık peşindeydi. Alice bedeninin geri kalanını unutmuş gibi divana çıkmadan, olduğu yerden onun üzerine eğilmeyi sürdürdü.

Öpüşme uzun sürdü; uzun dakikalar, gerçeğin, birbirine yapışmış ağızları arasından bir boşluk bulup içeriye sızmasına, her ikisine de olup biteni inceleme fırsatı vermesine yetecek süre boyunca öpüştüler.

Sonra birbirlerinden koptular. Mattia birdenbire ve otomatik bir şekilde güldü; Alice bunun gerçek olup olmadığını anlamak istercesine bir parmağını ıslak dudaklarına götürdü. Alınması gereken bir karar vardı ve bu konuşmadan alınacaktı. Sırayla birbirlerine baktılar ama eşzamanlılığı kaçırmışlardı ve gözleri karşılaşmadı.

Mattia kararsızca kalktı.

Koridoru göstererek "Bir dakika şuraya gitmeliyim" dedi.

"Tabii. Dipteki kapı."

Erkek odadan çıktı. Ayakkabıları hâlâ ayağındaydı ve adımlarının sesi yerin altına süzülür gibiydi.

Kendini banyoya kilitledi. Ellerini lavaboya dayadı. Sersemlemiş, şaşkınlaşmış bir haldeydi. Başını vurduğu yerde küçük bir şişlik vardı ve yavaş yavaş genişliyordu.

Musluğu açtı ve babasının, ellerinden akan kanı durdurmak istediği zaman yaptığı gibi bileklerini suyun altına soktu. Suya baktı ve her sefer olduğu gibi Michela'yı düşündü. Bu acı vermeyen bir düşünceydi, uyumayı ya da soluk almayı düşünmek gibi bir şeydi. Kız kardeşi suda çözünmüş,

nehirde yavaşça erimiş ve suyla beraber ona dönmüştü. Molekülleri bedenine dağılmıştı.

Kan dolaşımının canlandığını hissetti. Şimdi bu öpücüğü ve bunca zaman sonra ne aramaya geldiğini düşünmeliydi. Neden Alice'nin dudaklarını kabullenmeye hazırlandığı, neden kopmak ve buraya saklanmak gereksinmesi duyduğu üzerine kafa yormalıydı.

Kız öteki odadaydı ve onu bekliyordu. Onları sadece iki sıra tuğla, birkaç santim beton ve dokuz yıllık sessizlik ayırıyordu.

Gerçek şuydu ki, kız bir kez daha onun yerine harekete geçmişti; kendi bunu yapmayı hep arzu ettiği halde onun dönmesini sağlayan gene kız olmuştu. Ona bir mektup yazmış, buraya gel demiş ve o da ok gibi fırlamıştı. Başka bir mektup onları ayırmışken, şimdi gene bir mektupla bir araya gelmişlerdi.

Mattia ne yapacağını biliyordu. Oraya dönmeli, o divana yeniden oturmalı, kızın bir elini tutmalı ve dönmeyeceğim demeliydi. Onu bir kez, bir kez daha öpmeliydi; alışkanlık yüzünden bunu yapmadan duramayacakları noktaya gelene kadar öpmeliydi. Filmlerde ve gerçeklikte her gün oluyordu bu. İnsanlar istediklerini alıyorlar, karşılarına çıkan az sayıdaki rastlantıya sıkı sıkı tutunuyorlar ve bundan bir varoluş biçimi yaratıyorlardı. Ya Alice'ye buradayım demeli ya da ilk uçağa binerek yeniden gözden kaybolmalı, onca yıl boşlukta asılı durduğu o yere geri gitmeliydi.

Artık öğrenmişti. Seçimler birkaç saniyede yapılıyor ve cezası geri kalan sürede çekiliyordu. Önce Michela sonra Alice'yle böyle olmuştu ve şimdi yeniden oluyordu. Bu sefer onu tanıyordu; saniyeler oracıktaydı ve o bir daha hata yapmayacaktı.

Parmaklarını suyun altında yan yana getirdi. Avucuna biraz su alıp yüzünü yıkadı. Hâlâ lavaboya eğilmiş durumda, havlu almak için kolunu uzattı. Yüzünü kuruladı ve sonra uzaklaştırdı. Aynadan havlunun arkasında koyu bir desen gördü. Arkasını çevirdi. Havlunun köşesinin birkaç santim ötesine, açıortaya eşit iki uzaklığa FR harfleri işlenmişti.

Mattia döndü ve bunun aynı olan ikinci havluyu buldu. Onun da aynı noktasında ADR harfleri vardı.

Çevresine daha dikkatlice baktı. Kenarları kireç tutmuş bardağın içinde tek bir diş fırçası vardı ve yanındaki sepette birbirinden farklı şeyler duruyordu: kremler, kırmızı bir lastik, üzerine saçlar takılmış bir saç fırçası, bir tırnak makası. Aynanın altındaki tezgâhın üzerinde bir tıraş bıçağı vardı ve jiletin altında hâlâ milimetrik boyutta siyah kıllar duruyordu.

Alice ile onun yatağına oturduğu, bakışlarıyla bütün odayı taradığı, her bir rafta bir şey gördüğü ve bunu ben almıştım, dediği bir dönem olmuştu. O armağanlar bir sürece tanıklık etmek üzere orada dururlardı; bir yolculuğun etaplarını göstermek için takılmış minik bayrakçıklar gibiydiler. Sırayla Noelleri ve doğum günlerini işaret ediyorlardı. Kimini hâlâ hatırlayabiliyordu üstelik: Counting Crows'un ilk CD'si, renkli cam küreciklerin saydam sıvı içinde yüzdüğü bir Galileo termometresi, Alice'nin söylenerek kabul ettiği ama sonradan okuduğu bir matematik tarihi kitabı. Kız bunları özenle korur, arkadaşı bunların hep göz önünde olduğunu görsün diye ortalıkta bulundururdu. Mattia bunu bilirdi. Her şeyi biliyordu ama şimdi bulunduğu yerden kopamıyordu. Sanki Alice'nin çağrısına kendini bırakırsa tuzağa düşebilir, boğulabilir, sonsuza kadar kaybolabilirdi. Çok geç olmasını bekleyerek sakinlik içinde, sessizliğini korumuştu.

Şimdi çevresinde tanıdığı tek bir nesne yoktu. Aynadaki yansımasına, dağınık saçlarına, gömleğinin çarpılan yakasına baktı ve ancak o zaman anladı. O banyoda, aynen anne ve babasının evinde olduğu gibi, bu evde, bütün bu yerlerde artık ona ait hiçbir şey yoktu.

Saniyelerin sona erdiğini hissedene kadar aldığı karara alışmak için kımıldamadan durdu. Havluyu özenle katladı ve elinin tersiyle lavabonun kenarında kalan damlacıkları sildi.

Banyodan çıktı ve koridor boyunca yürüdü. Salonun eşiğinde durdu.

"Şimdi gitmem gerekiyor" dedi.

"Tamam" dedi Alice sanki çoktan bunu söylemeye hazırlanmış gibi.

Minderler divandaki yerlerini almışlardı ve tavanın tam ortasında asılı olan büyük bir lamba odayı aydınlatıyordu. Komploya ilişkin hiçbir iz yoktu. Çay sehpada soğumuş, fincanın dibinde şekerli ve koyu renkli bir çökelti birikmişti. Mattia, burasının sadece bir başkasının evi olduğunu düşündü.

Birlikte kapıya yaklaştılar. Erkek yanından geçerken eliyle Alice'nin eline dokundu.

"Bana yolladığın mektupta..." dedi. "Söylemek istediğin bir şey vardı."

Alice gülümsedi.

"Bir şey değildi."

"Daha önce önemli olduğunu söylemiştin."

"Hayır. Önemli değildi."

"Benimle mi ilgiliydi?"

Kız bir an duraksadı.

"Hayır" dedi. "Yalnızca beni ilgilendiriyordu."

Mattia kabullendi. Kesilmiş bir akımı, daha önce hava aracılığıyla onları birleştiren ama şimdi sona ermiş olan, gözle görünmeyen hattı düşündü.

"Hoşça kal o halde" dedi Alice.

Işık olduğu gibi içeride, karanlık olduğu gibi dışarıdaydı. Mattia ona bir el hareketiyle yanıt verdi. İçeriye dönmeden, kız erkeğin elindeki koyu renkli halkayı gördü; gizemli, kalıcı ve telafisi olanaksız biçimde kapalıydı.

46

Uçak gecenin ilerleyen bir saatinde havalandı ve yanan sönen ışıklar kümesinin gezgin bir takımyıldız gibi durağan ve kara gökyüzüne doğru yükselişini yerde bulunan uykusu kaçmış birkaç kişi gördü. İçlerinden hiçbiri onu esenlemek için elini kaldırmadı, çünkü bunlar çocuksu şeylerdi.

Mattia terminalin önünde sıralanan taksilerin ilkine bindi ve sürücüye adresini söyledi. Deniz kıyısından giderlerken tanyeri belli belirsiz ağarmaya başlamıştı.

"*Stop here, please"*[13] dedi sürücüye.

"*Here?"*[14]

"Yes."[15]

Parasını ödedi ve otomobilden indi; taksi hemen uzaklaştı. On metre kadar çimenlerin üzerinden yürüdü ve boşluğu seyretmek için özellikle oraya konmuş gibi duran banka yanaştı. Çantasını bankın üzerine attı ama kendi oturmadı.

Güneşin ucu ufukta yükselmeye başlamıştı. Mattia bir yay ve doğru parçası tarafından sınırlandırılmış bu düzlem şeklin geometrik adını hatırlamayı denedi ama aklına gelmedi. Güneş gündüz olduğundan daha hızlı hareket ediyormuş gibi görünüyor, hızı gözle algılanabiliyordu, sanki doğmak için acele eder gibiydi. Suyun yüzeyine vuran ışınları kırmızı, turuncu ve sarıydı. Mattia bunun nedenini biliyordu ama bilmek hiçbir şey katmıyor, onun dikkatini dağıtmıyordu.

Koyun girintisi düzdü, rüzgâr üzerini süpürüyordu ve bunu bir tek kendisi seyrediyordu.

Devasa top sonunda kor halinde bir baloncuk gibi denizden koptu. Bir an için Mattia yıldızların ve gezegenlerin döngüsel hareketlerini; güneşin akşamları arkasına düşüşünü, sabah yeniden karşısından doğuşunu düşündü. Suyun içinde ve dışında, o seyretsin seyretmesin, her bir gün. Bu mekanikten, enerjinin korunmasından, açısal momentumdan, dengelenen güçlerden, merkezcil ve merkezkaç itme kuvvetinden başka bir şey değildi; söz konusu olan bir yörüngeydi ve zaten başka türlüsü de olamazdı.

Renk tonları yavaş yavaş hafifledi, sabahın açık mavisi öteki renklerin altından boy vermeye başladı ve önce denizi, sonra göğü ele geçirdi.

Mattia, tuzlu rüzgâr yüzünden işe yaramaz bir hal alan ellerine üfledi. Sonra ceketinin içine soktu. Sağ cebinde bir şey hissetti. Dörde katlanmış kâğıdı bulup çıkardı. Bu Nadia'nın numarasıydı. Sayı dizisini içinden okudu ve gülümsedi.

Ufuktaki son menekşe renginin de sönmesini bekledi ve yavaş yavaş dağılan hafif pusun içinde eve doğru yürümeye başladı.

Anne ve babası görselerdi gündoğumunu severlerdi. Belki günün birinde onları buraya getirirdi, sonra limana kadar birlikte yürürler, somonlu sandviçlerle kahvaltı ederlerdi. Kendisi onlara bunun nasıl olduğunu, sonsuz dalga boylarının nasıl birbirlerine karışıp beyaz ışığı oluşturduğunu anlatırdı. Emilim spektrumundan, emisyondan söz eder, onlar da anlamadan doğrularlardı.

Sabahın soğuk havası ceketinin altına sızıyordu ve Mattia buna aldırmadı. Temiz kokuyordu. Az ileride onu bekleyen bir duş, bir fincan çay ve pek çoğu gibi bir gün vardı; onun başka bir şeye gereksinmesi yoktu.

47

Aynı sabah, birkaç saat sonra Alice jaluzileri kaldırdı. Makaranın çevresine sarılan plastik şeritlerin kuru sesi insanı rahatlatıyordu. Dışarıda güneş çoktan yükselmişti.

Müzik setinin yanında dizili duranların içinden, fazlaca düşünmeden bir CD seçti. Sadece havayı temizleyecek bir müzik olsun istiyordu. Ses düğmesini birinci kırmızı çentiğe kadar çevirdi. Fabio olsa öfkelenirdi. Müziği bastırmak için, adındaki "i" harfini vurgulayarak ve çenesini öne çıkararak nasıl bağıracağını düşününce içinden gülmek geldi.

Çarşafları topladı ve hepsini bir köşeye yığdı. Dolaptan temizlerini aldı. Onların havayla şiştikten sonra hafifçe süzülerek yatağa inmelerini seyretti. Damien Rice *"Oh coz nathing is lost, it's just frozen in frost"* demeden önce sesini biraz alçalttı.

Alice sakin sakin yıkandı. Yüzünü suya vererek duşun altında uzun süre kaldı. Sonra giyindi, yanaklarını ve gözkapaklarını neredeyse görünmez bir biçimde boyayarak hafif bir makyaj yaptı.

Hazır olduğunda müzik bir süredir bitmişti ama o farkına varmamıştı. Evden çıktı ve arabayı çalıştırdı.

Dükkâna bir blok kala yön değiştirdi. Biraz geç kalacaktı işe ama bunun önemi yoktu.

Mattia'nın ona her şeyi anlatmış olduğu parka kadar sürdü arabayı. Aynı noktaya park etti ve kontağı kapadı. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi geldi ona. Çimenlerin çevresini dolaşan parlak ahşaptan yapılmış çit dışında her şeyi hatırlıyordu.

Otomobilden inip ağaçlara doğru yürüdü. Gecenin soğuğunu yemiş olan otlar çıtırdıyordu; dallar taptaze yapraklarla donanmıştı. Çok uzun bir zaman önce Michela'nın oturmuş olduğu banklarda şimdi başka çocuklar oturuyordu. Bankların ortasındaki masanın ortasında bir kule oluşturacak biçimde üst üste dizilmiş teneke kutular duruyordu. Çocuklar bağırıp çağırıyorlar, içlerinden biri, birinin taklidini yaparak heyecanlı hareketler yapıyordu.

Alice konuşmalarından bir şeyler yakalama amacıyla yaklaştı ama onlara yakalanmamak için öteki tarafa geçip nehre yöneldi. Belediye barajı bütün yıl açık tutma kararı alalı beri bu noktada neredeyse hiç su akmaz olmuştu. Uzunca su birikintilerinde nehir durağan, unutulmuş, bitmiş bir haldeydi. Pazarları hava sıcak olduğunda insanlar evlerinden şezlonglarını getiriyorlar ve aşağıya inip güneşleniyorlardı. Dip beyaz çakıllar ve ince, sarımsı bir kumla örtülüydü. Kıyıda otlar yüksekti, Alice'nin dizlerine kadar geliyordu.

Her adımda zemini kontrol ederek aşağıya indi. Nehir yatağı boyunca yürüyerek suyun kıyısına kadar geldi. Karşısında köprü, daha ileride böyle duru günlerde çok yakın görünen Alp Dağları vardı. Yalnızca en yüksek tepeler hâlâ karlıydı.

Alice kuru toprağa uzandı. Kusurlu bacağı gevşeyerek ona teşekkür etti. İri taşlar sırtına batıyordu ama o kımıldamadı.

Gözlerini yumdu, suyun çevresinde ve üzerinde olduğunu hayal etmeye çalıştı. Kıyıdan sarkan Michela'yı düşündü. Onun gazetelerde gördüğü, nehrin gümüşi ışığının yansıdığı yuvarlak yüzünü. Kimsenin duymadığı suya düşme sesini, onu dibe çeken soğuk ve buz gibi giysilerini. Siyahımsı yosunlar gibi suyun yüzeyine dağılan saçlarını. Kızın kollarıyla çırpındığını, çaresiz hareketler yaptığını, o soğuk sıvıyı acıyla yuttuğunu ve buz gibi nehrin onu dibe değecek kadar aşağıya çektiğini görür gibi oldu.

Sonra hareketlerinin daha düzenli bir hal aldığını, kollarının doğru koordinasyonu bularak geniş yaylar çizdiğini, ayaklarının iki yüzgeç gibi birlikte hareket ettiğini, başını hâlâ biraz ışığın sızdığı yukarıya çevirdiğini hayal etti. Sonunda Michela'nın yüzeye çıktığını ve nihayet soluk alabildiğini gördü. Suyun yüzeyinde, akıntı yönünde, yepyeni bir yere doğru yüzerken onu takip etti. Bütün gece boyunca, denize kadar yüzdü.

Gözlerini açtığında gökyüzü parlak ve tekdüze maviliğiyle hâlâ orada duruyordu. Tek bir bulut bile yoktu.

Mattia uzaktaydı. Fabio uzaktaydı. Nehrin akıntısı cılız ve uyku verici bir hışırtı yayıyordu.

Kara gömüldüğü yeri hatırladı. O mükemmel sessizliği hatırladı. Aynen o zamanki gibi şimdi de kimse onun nerede bulunduğunu bilmiyordu. Bu sefer de kimse gelmeyecekti. Ama o artık beklemiyordu.

Duru göğe doğru gülümsedi. Biraz zahmetlice de olsa tek başına kalkabiliyordu.

DOĞAN KİTAP

Asal sayılar yalnızdır; sadece kendilerine ve bire bölünebilirler; asla eşlerini bulamazlar.

Alice ve Mattia da çocukluk travmalarının gölgesinde yaşarken yapayalnızlar. Alice, ölümden döndüğü kayak kazasının izlerini taşır, Mattia da engelli kız kardeşinin kayboluşuyla ilgili suçluluk duygusunu. İki genç birbirlerinin yaralı ruhlarının derinlerine inerler.

Büyüdükçe anlarlar ki kaderleri bağlanmış, sadece kendilerine ve birbirlerine bölünebiliyorlar.

Yalnızlığa, sevgiye ve çocuklukta yaşananların ağırlığına dair olağanüstü bir hikâye.

"İtalya'nın en prestijli ödülü Premio Strega'yı kazanan genç yazardan yürek burkan bir roman... Göz kamaştırıcı bir başarı."

Daily Mail

Fotoğraf © Pietro Pesce

Paolo Giordano

1982'de Torino'da doğdu. Nükleer fizik üzerine doktora yaptı. *Asal Sayıların Yalnızlığı* yazarın ilk romanıdır.

[1] Viola İtalyanca "menekşe" anlamına gelir. (ç.n.)

[2] Alkolün, içki dışı maddelerdeki kullanımında, içilmesini önlemek için zehirli katkılar eklenmiş hali. (ç.n.)

[3] *quod erat demostrandum:* gösterilmek istenen budur. (ç.n.)

[4] İtalya'da üniversite bitiren herkes doktor unvanını kazanır. (ç.n.)

[5] Uluslararası Matematikçiler Birliği tarafından kırk yaşın altındaki iki, üç ya da dört matematikçiye dört yılda bir yapılan Uluslararası Matematikçiler Kongresi'nde ödül olarak verilen ve matematiğin Nobel'i sayılan altın madalya. (ç.n.)

[6] On yedi otuz. (ç.n.)

[7] Üstü kalsın. (ç.n.)

[8] Özür dilerim. (ç.n.)

[9] Tamam, yarın görüşürüz. (ç.n.)

[10] Tamam o zaman. (ç.n.)

[11] Sevimliymiş. (ç.n.)

[12] Aynadaki nesneler göründüklerinden daha yakındır. (ç.n.)

[13] "Burada durun lütfen." (ç.n.)

[14] "Burada mı?" (ç.n.)

[15] "Evet" (ç.n.)